

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

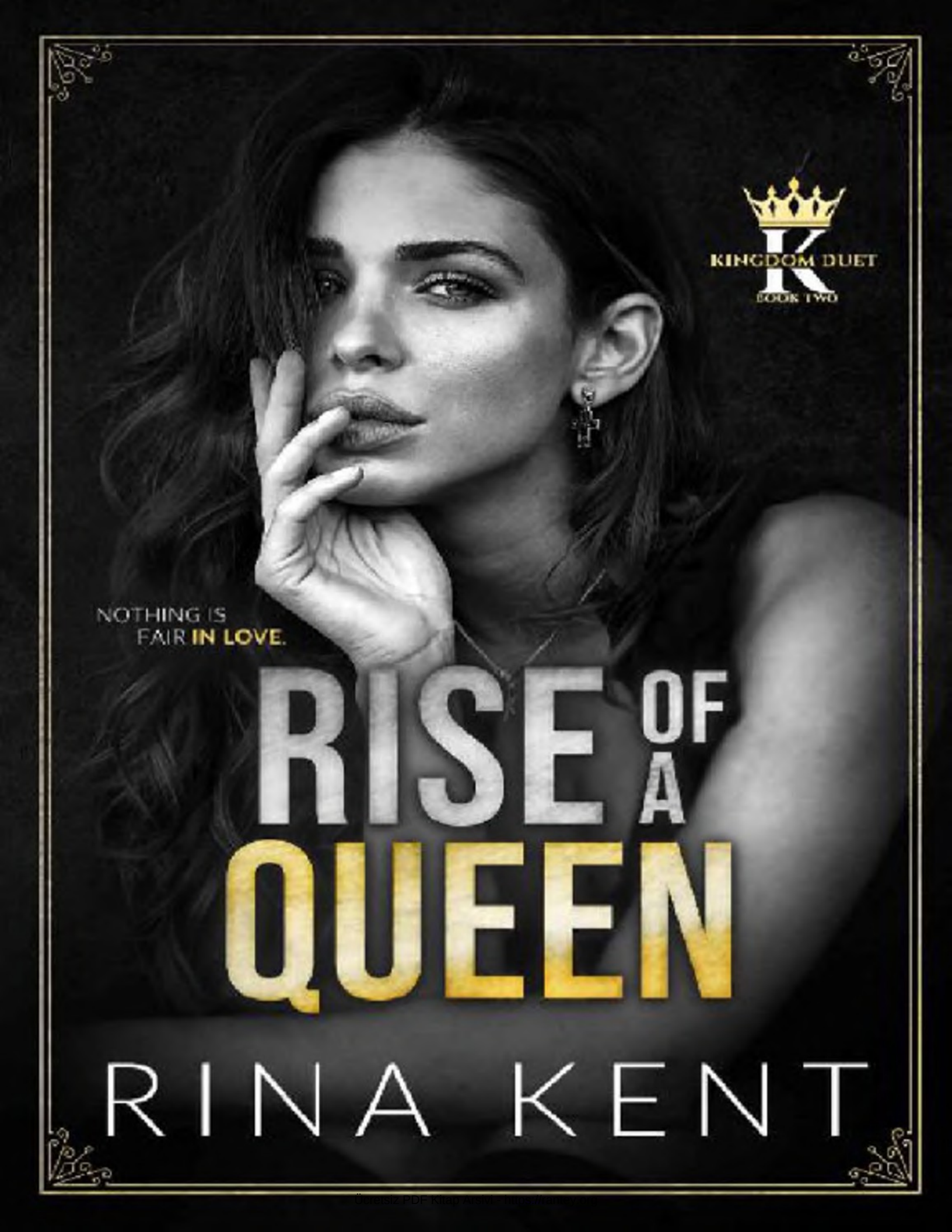
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGDOM DUET
BOOK TWO

NOTHING IS
FAIR **IN LOVE.**

RISE OF A **QUEEN**

RINA KENT

BİR KRALIÇENİN YÜKSELİŞİ

KRALLIK DÜETİ KİTAP 2

RINA KENT

Bir Kraliçenin Yükselişi Copyright © 2020 by
Rina Kent Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır. bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Krallara ve kraliçelere.

AUTHOR NOTE

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Karakterlere sadık kalmak için, kelime dağarcığı, dilbilgisi ve yazım *Bir Kraliçenin Yükselişi* İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Bir Kraliçenin Yükselişi bir düetin ikinci kitabıdır ve tek başına DEĞİLDİR.

Krallık Düeti:

#1 [Bir Kralın Saltanatı](#)

#2 [Bir Kraliçenin Yükselişi](#)

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in [Bültenine](#) kaydolmayı unutmayın.

B L U R B

Aşkta hiçbir şey adil değildir.

Burası benim krallığım. Benim bölgem.

Her şeye sahibim ve Aurora dahil herkesi kontrol ediyorum. Benim dünyama zırhsız girmemeliydi. Hiçbir uyarı olmadan dikkatimi çekmemeliydi. Ne yazık ki öyle yaptı.

Sonra ortadan kaybolabileceğini düşündü.

Onu korumak ve ona sahip olmak için bir savaş gerekiyorsa, kan dökeceğim. Savaşlar adil değildir, ben de değilim.

PLAYLIST

Epilogue - Normandie
What I've Done - Linkin Park
Everything I Wanted - Billie Eilish
Broken & Beautiful - Kelly Clarkson
What Have You Done - Within Temptation & Keith Caputo
Valentine's Day - Linkin Park
In My Remains - Linkin Park
Soul on Fire - The Last Internationale
Senin Hakkında Her Şeyden Nefret Ediyorum - Three
Days Grace Demons - Written by Wolves
Bottom Of The Deep Blue Sea - MISSIO
So Cold - Ben Cocks & Nikisha Reyes-Pile
Lonely - Nathan Wagner
Control - Zoe Wees
True Love - Coldplay
Sparks - Coldplay
Til Kingdom Come - Pop Evil
The Reckoning - Within Temptation & Jacoby Shaddix
Prayers For The Damned - Sixx:A.M.

Çalma listesinin tamamını [Spotify](#)'da bulabilirsiniz.

JONATHAN

YIRMI İKİ YIL ÖNCE

I Cenazeleri hiç sevmem.
Özellikle de annemin olduğunda.
Gösteriş ve sahte sempati, hatta gerçek gözyaşları,
hepsi işe yaramaz. Asla geri gelmeyecek biri için neden ağlayasınız ki? Sizi
duyamazlar, bu yüzden ağlamanın ardındaki tüm amaç bencilliktir.

İnsanlar ölümler için ağlamaz. İnsanlar kendi duygularının kontrol
edilemeyen telaşı yüzünden ağlarlar.

Gri bulutlar uzaklarda yoğunlaşıyor, hava neredeyse siyah olana kadar
birbiri üzerine kalın bir tabaka oluşturuyor. Gökyüzü de ağlamaya
başlayabilir gibi görünüyor.

Ama neden yapsın ki? Tabutta yatan kadını tanıyor muydu?

Etrafını saran, en sevdiği lale çiçeklerini atan insanlar da onu
tanımıyordu. Tanıyormuş gibi yapıyorlardı, çünkü tüm hayatını hayır
kurumları arasında koşturarak ve sahip olmadığımız parayı harcayarak
geçirmişti.

Gregory, yani babam, ona başka türlü yapmasını söylemezdi. Onun
iyiliğini bıçağı kanıyla birlikte yutacak kadar önemsiyordu.

Kardeşim James'ten çaldığım küçük viski zulamdan bir yudum alıyorum
ve yakıcılığının boğazımı yatıştırmasına izin veriyorum. Muhtemelen beni
öldürecek, ama bu günde sarhoş olmasına ihtiyacım yok. En azından
hareketlerimin ve kendimin kontrolü tamamen bende.

Babam parçalanmak üzere ve James de parçalanırsa... ikisini birden
taşıyabilirsem ne âlâ.

Mezarlığın arka tarafında, birkaç on yıllık gibi görünen bir mezarın
önünde oturuyorum. Toz katmanları taşı kaplamış ve yazılar silinmiş.

zamanın elleri tarafından. Kuşların atıkları ona ikinci bir deri gibi yapışıyor. Unutulmuş ölülerden biri.

"İşte buradasın."

En iyi arkadaşım Ethan yanımda otururken başımı kaldırmıyorum. Siyah bir takım elbise giyiyor ve genellikle gelişigüzel bıraktığı açık renk saçları şekilli ve düzgün.

En azından bu durum için giyinmiş. Bunun için bir cenaze töreni gerekti.

Bir süre sessiz kalıyor, ikimiz de unutulmuş mezara, nahos görüntüsüne ve kuşların atıklarına bakarken omzu benimkinden çok uzakta değil.

Sessizliği bozan ben oldum, "Sence yirmi yıl sonra mezarı da böyle mi olacak?"

"Eğer söz hakkınız varsa,
hayır." "Doğru."

"Oraya geri mi dönüyorsun?" Tereddüt ediyor, sesi sempatik bir hal alıyor. "Baban ve James'in durumu pek iyi değil."

"Ne zaman oldu ki?"

"Sana ihtiyaçları var
Jon."

"Sahte vaatlere ve zamanda geri gitmek için bir makineye ihtiyaçları var. Bende bunların ikisi de yok."

"Yani burada mı kalacaksın?"

"Şimdilik evet. Şirket seni sıkıyorsa siktir git."

"Siktir git." İçkimi kaptı ve uzun bir yudum aldı. "Böyle bir günde seni asla terk etmezdim."

"Agnus'a duygusallığı bırak."

"Yine siktir git. Bugünkü hıyarlığın için sana bir şans vereceğim."

"Sanki senin geçiş iznine ihtiyacım varmış gibi." Şişemi geri çekip sıvıyı yudumlarken alay ediyorum, boş mideme yerleşmeden önce boğazımı kaplayan yanmanın tadını çıkarıyorum.

Bugün neredeyse hiç yemek yemedim ve bunun tek nedeni ayakta durabilmek için enerjiye ihtiyacım olmasıydı. Benim için yemek yemek ve fiziksel aktivite hoşlandığım şeyler değil, ama yine de bunları dini olarak yapıyorum çünkü sağlığımın beynimin planlarının önüne geçmesine ihtiyacım yok.

"Duygularını göstermende bir sorun yok Jonathan. Hepsini hapsetmek zorunda değilsin içeri."

"Duygularla ne yapıyorsun?" Başımı yana eğiyorum, izliyorum ona. "Onlardan kazanç sağlıyor musunuz?"

Açık renk gözlerinin kenarları yumuşuyor. "O senin annendi."

"Duygularımı göstermek onu geri getirecek mi? James gibi bir kriz geçirip tüm evi çöpe mi atmalıyım, yoksa babam gibi çöküp onun yasını tuttuğum kayıtlara mı geçmeli?"

"Anlıyorum. Onlar için güçlü olmak istiyorsun."

"Bu bir seçim değil Ethan. Yapmak zorundayım. Babam o olmadan lanet olası gününü planlayamaz ve James her zaman bir ana kuzusu olmuştur. Eğer onlarla birlikte düşersem, hiçbir şey bizi tekrar ayağa kaldıramaz. Hiçbirimiz kendimizi toparlayamazsak banka evi teminat olarak alır."

"Lanet olsun. Yardım etmemi ister misin?" "Bir planım var."

Şişeyi kaptı ve bir yudum aldı. Ethan ve ben bir şeyleri paylaşmakta hiçbir zaman sorun bulmadık. Bu bizim çalışma yöntemimiz. "Ne tür bir plan?"

"Lord Sterling'i tanıyor musun?"

"Annen onu seçmediği için babana karşı kin besleyen kişi mi?"

"Evet, şu. Annesi onu mihrapta terk etti ve bugün hala aşağılanmış hissediyor. Bu yüzden şirketten eve ve hatta Galler'deki yazlık eve kadar babamın inşa ettiği her şeyin peşinde."

"Özür dilerim. Ne yapmak niyetindesin?"

"Zayıf noktasını bul ve canını acıtacak şekilde vur ki geri çekilsin."

Babamın kalp rahatsızlığı iyi gitmiyor. Annem hastalandığından beri, Sanki her gün on yıl yaşıyor.

Doktor bana ve James'e onu stresli durumlardan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışmamızı söyledi. Bugün için bir şey yapamazdım ama gelecek farklı olacak.

İşleri kendi ellerime alıyorum ve ailemi bu hale getiren herkese bunu ödeteceğim. Gerekirse kanla.

"Bunu sevdim." Ethan sırtıyor.

"Ben de varım." "Seni kimse davet etmedi."

Bir kolunu omzuma doluyor ve sıkıyor. "Kendimi davet ettirdim ve beni kovamazsın. Ömür boyu benimle kalacaksın Jon."

"Bu benim cezam mı?"

"Siktir git, dostum." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Gel hadi."

Onu alıyorum, sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve pantolonumla ceketimin tozunu alıyorum.

Küçük şişeden son bir yudum aldıktan sonra Ethan'ın şişeyi atmasına izin verdim.

"Önce sen git," dedim ona. "Birazdan orada olacağım."

Beni bırakıp mezarlığın diğer tarafında gözden kaybolmadan önce, bariz bir rahatlama gösterisiyle omzumdaki kavramasını son bir kez daha sıkıyor. Muhtemelen James'in Ethan'ın tesellisine benden daha çok ihtiyacı var. Kardeşim çok fazla şey hissedenden bir tip, tıpkı annem ve babam gibi.

Ben de büyükbabam gibiyim. Hissetmediğimden değil, bu duyguları göstermekte zorlanıyorum, hatta imkansız buluyorum.

Babamın şirketi zorlanmaya başladığından beri, olduğum kişi olma konusunda bir seçeneğim olmadığını biliyorum. Henüz üniversiteyi bitirmemiş olabilirim, ancak önerdiğim eylem planları babamın yıllardır yaptıklarından daha fazla işe yaradı.

İş söz konusu olduğunda yumuşak olabiliyor ve bu onun en büyük hatası. Eğer bir kurt değilseniz, kurtlar tarafından yenirsiniz.

James ilişkiler hakkında daha az umursamazdı. Bir rugby yıldızı olmaktan ve gençliğini içki içerek ve kadın nüfusunu düzerek geçirmekten memnun.

Unutulmuş mezardan annemin defnedileceği yere kadar olan mesafeyi geçiyorum. Onun yasını tek başıma tutuyorum, insanların önünde değil. Bu dünya için fazla naif oluşunun, başkalarına bir şeyler vermenin varoluş amacı olduğunu düşünmesinin ve bazen bizi unutmasının yasını tutuyorum.

James ve benim aramda annemin favorisinin kim olduğu konusunda hiçbir yanlış anlaşılma yoktu. Babamın artık hayır işlerine sponsor olamaması gibi hoşuna gitmeyen gerçekleri yüzüne vurduğumda bana her zaman kaşlarını çatarak bakardı.

Benimle ilişki kuramadı ve öyle de kaldık. Yine de beni seviyordu sanırım. Herkesin ahlakından şüphe ettiği bir çocuğu seveceği gibi.

Annem benim çok acımasız olduğumu düşünüyordu, oysa ben onun hoşuna gitmeyecek kadar gerçekçiydim.

Bugün James ve babamın ihtiyacı olan kaya olacağım, sonra da büyükbabamın bize bıraktığı evi koruyacağım.

Kral'ın mirasını koruyacağım.

Ayaklarım alçak bir ağlama sesiyle durdu. Ağacın yanında, gövdesi tarafından yarı kamufle edilmiş bir şekilde duruyorum ve başımı yana eğiyorum.

Siyah elbiseli ve gözlerini örten duvaklı bir kadın, yeni yapılmış gibi görünen bir mezarın önünde diz çökmüş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Siyah saçları, giydiği tasarım kıyafetler ve ayakkabılarla pek uyumlu olmayan muhafazakâr bir topuz şeklinde toplanmış.

Yanında beş yaşından büyük olmayan küçük bir kız duruyor. O da küçük bedenini saran uzun siyah bir elbise giyiyor. Kadının kine benzer ama daha ince bir peçe gözlerini de örtüyor. Simsiyah saçları atkuyruğu şeklinde bağlanmış ve yüzünün iki yanına dökülüyor.

Kadın -annesini olduğunu tahmin ediyorum- ağlarken, küçük kız duvağıyla oynuyor, burnunu buruşturuyor ve dudakları bir çizgi halinde inceliyor. Birileri bu örtüyü sevmiyor.

Sonunda omuz silkmeyi başardığında, onu küçük ellerinde toplar, arkasına saklar ve sonra yere bırakır.

Koyu renk gözlerindeki muzip bakışa gülümsüyorum. Bu mesafeden kahverengi mi, mavi mi, yoksa ikisinin karışımı mı olduklarını anlayamıyorum.

Peçeden kurtulma görevini tamamlar tamamlamaz kadının üzerine eğilir ve minik ellerinin tersiyle gözlerini siler.

"Ağlama Alicia. İyileşecek," diyor küçük kız kuzey aksanlı kırılgan bir sesle. Yorkshire şivesi mi? "Annemiz cennette mutlu."

Bu sadece yaşlı kadının daha çok ağlamasına neden olur, hıçkırıkları yanlış giden bir opera gibi havada yankılanır.

Yani onlar kardeş, anne ve kız değil. Yine de yaş farkı çok büyük. Büyük olan en az yirmi yaşında olmalı, daha fazla değilse bile.

Küçük kız minik kollarını kadının boynuna doluyor ve onu sıkıyor. "Seni seviyorum Alicia."

"Ben de seni seviyorum Claire." Alicia adındaki kadın hıçkırıklar arasında bunu söylemeyi başarıyor, kollarıyla küçük kız göğsüne bastırıyor.

Kız Claire uzaklaşmadan önce bir saniye öyle kalırlar. "Hey, Alicia. Seni mutlu edeceğim."

"Gerçekten mi?" Alicia dudaklarında hüznü bir gülümsemeyle saçlarını karıştırıyor. Sesi ve tonu genç kızinkinden daha sofistike, daha rafine bir yetiştirilme tarzına işaret ediyor. "Nasıl?"

"Senin için dans edeceğim." Başparmağıyla kendini işaret ediyor. "Şehirdeki en iyi dansçı benim."

"Öylesin."

"Evet. Aynen öyle." Kız kardeşini bileğinden yakaladı. "Hadi, sana göstereyim. Burada olmaz, çünkü hayaletlerin görmesini istemiyorum."

"Tamam, tamam." Alicia sendeleyerek ayağa kalkar ve küçük kızın peşinden gider.

Claire ihtiyatlı bir şekilde arkasına bakıyor ve sanırım mezara bakıyor, ama sonra yerdeki bir şeye tekme atıyor. Peçe. Onu gömmeye çalışıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve donup kalıyor. İrislerinin rengi mavi, okyanusların keşfedilmemiş dipleri gibi koyu bir mavi. İşaret parmağını dudaklarına götürürken dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor.

Ona göz kırpıyorum ve kız kardeşi onu gözden uzaklaştırmadan önce sırtışı genişliyor. Onlar gittikten sonra, ziyaret ettikleri mezara olan mesafeyi kısalttım.

Gülümseyerek çömeliyorum ve yarıya kadar toprağa gömülü olan küçük duvağı alıyorum. Mezar taşıdaki ismi okuduğumda gülümsemem kayboluyor.

Leydi Bridget Sterling

Sevgili Eşi ve Annesi

İstesem bile bu ismi gözden kaçıramazdım. Kısa bir süre önce intihar eden Lord Sterling'in karısıydı.

Bakışlarım iki kızın izlediği yolu takip ediyor. Biri Alicia Sterling, Lord Sterling'in sahip olduğu tek çocuk.

Bu durumda, o küçük olan kimdi? Leydi Bridget'e annem diyordu, yani gayrimeşru olabilir mi? Bridget'in kuzeyde bir sevgilisi varsa kuzey aksanı bu teoriye uyuyor.

Gerçi onun bir önemi yok. Lord Sterling'in kanını paylaşan kişi önemli. Alicia.

İsmi daha sonra kullanmak üzere hafızama kaydediyor, duvağı cebime atıyor ve annemin cenazesine katılıyorum.

İnsanlar sinek gibi her yerde, başları öne eğik. Bazıları burnunu çekiyor, diğerleri hissetmedikleri sempatiyi göstermeye çalışıyor.

Önümdeki manzara karşısında duruyorum. James, tabutunda dinlenirken yüzü annemin teninden daha solgun olan sert babamın sırtını sıvazlıyor.

Derin bir nefes alarak onlara katılıyorum, babamın diğer tarafında duruyorum. Gregory King'in ince bir yapısı var ve saçları yıllar içinde yavaş yavaş dökülüyor. Benimle ve James'le paylaştığı tek şey gri gözleri ve düz burnu.

Ağabeyim benden daha iri yapılıdır, geniş rugby omuzları ve buna uygun bir yapısı vardır. Ayrıca, üç yaş küçük olmama rağmen onu anında ikimizden daha cana yakın yapan büyüleyici bir varlığı var.

"Geç kaldın," diye tıslıyor kardeşim bana nefesinin altından. "Tabutunu kapattılar."

"Artık buradayım." Veda etmek istediğimden değil. Bunu hastanede zaten yapmıştım, sonra alnından öptüm ve tekrar çarşafla örtündüm.

Nasıl veda edileceğini bilmiyorum. Büyükbabam öldüğünde de bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum.

"Daha erken gelebilirdin," diye tersliyor James.

"Ya da şimdi gelebilirdim."

"Annenin önünde kavga etme. Bundan nefret ettiğini biliyorsun," diye azarlıyor Peder, rahip birkaç kelime söylerken gözleri tabutun toprak tarafından yutulduğu yerden ayrılmıyor.

Tozdan toza.

İronik.

Başlangıç her zaman sondur, değil mi?

O öldükten sonra da biz kalırız. Herkes yavaşça başsağlığı dileyip ayrılıyor. Çok geçmeden, sadece üçümüz kaldık.

En azından King ailesinden geriye kalanlar.

Ethan bizi arabanın yanında bekleyeceğini söyledi. Eve gidip bundan sonra ne yapmamız gerektiği konusunda harekete geçmeye hazırım.

Tam bu düşüncemi dile getirecekken, çizgili takım elbiseli bir adam sanki mezarlığın ve içindeki tüm lanetlenmiş ruhların sahibiymiş gibi bize doğru yürüyor.

Lord Sterling.

Hem James hem de babam onun bakışları karşısında geriliyorlar ama ben ona ters ters bakıyorum, zihnim o herifi nasıl yok edeceğimi düşünüyor.

"Geç kaldım," diye konuşuyor o aşırı lüks aksanıyla. "Anna'ya veda edemedim."

"Git buradan," diye hırlıyor James ona.

"Kamu malı." Burnunun ucuyla babama bakıyor. "Belki şimdi seni seçmekle hata yaptığını anlar."

"Piss. Defol." James onu itmeye başlar ama babam onu durdurur.

"Yapamam. Aslında..." Düzensiz dişlerini göstererek sırıtıyor. "Birkaç gün içinde bankadan bir ziyaret bekleyebilirsin. O çok sevdiğin eve el koyuyorum Gregory. Belki içinde hâlâ Anna'nın kokusunu alabilirim."

Lord'un küçük, yuvarlak gövdesi üzerinde yükselme sırası bende. "Bunu yapabilmen için vücudundaki her kemiği yok edeceğim."

"Bana nelerin olduğunu göster. Eminim çok fazla değildir." Annemin mezarına bir haç çizer. "Huzur içinde yat, Anna."

Ve bununla birlikte, gidiyor.

Gözden kaybolurken arkasından bakmaya devam ediyorum. Şerefsiz. Onu ve değer verdiği her şeyi mahvedeceğim. Evi, işi ya da lanet ailesi umurumda değil.

Onu yok edeceğim.

Büyük bir şey yere çarptığında arkamdan bir gümbürtü geliyor. Donup kaldım, nefesim bir saniyeliğine durdu.

"Baba!" James'in sesi boş mezarlıkta yankılanıyor.

Arkamı dönüyorum ve bildiğim hayat sona eriyor.

Babam yerde, kalbini tutuyor, yüzü mosmor ve nefes almıyor.

James bağırıp çağırır ve onu geri getirmeye çalışır ama başarılı olamazken bir şeye yemin ediyorum.

Lord Sterling mümkün olan en çirkin şekilde ortadan kaldırılacak.

Değer verdiği her şey elinden alınacak, tıpkı benden alındığı gibi.

O benim ailemi bitirdi, ben de

onunkini bitireceğim. Ya da ondan

kalanları.

JONATHAN

HAZIR BULUNAN

W Kötü bir şey olduğunda, bunu önceden hissediyorum.
Bu bir . ve ilave duyular I var bir kenara
Parasal gelir ve uluslararası piyasa değerlerini tahmin
etmekten.

On yıllar önce geleceğin Çinliler ve Ruslarda olduğunu söylediğimde kimse bana inanmamıştı. İşte tam da bu nedenle söz konusu ülkelerde en güçlü ortaklara sahibim.

Şirketten ayrıldığım anda bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Levi ve Aiden'ı kontrol ettim - kontrol etmekten kastım Harris'in oğlumun üniversitede bir derste, yeğenimin de bir futbol antrenmanında olduğunu teyit etmesiydi.

Evet, güvenliklerini sağlamak için varislerimi takip eden insanlar var. Küçüklüklerinden beri hep takip ettim. Bir ömür boyu yetecek kadar aile üyemi kaybettim ve bir daha hazırlıksız yakalanmayacağım.

Sessiz eve adımımı atıyorum. Ürkütücü derecede sakin atmosferi, babamın kalbi durmadan ve vefat etmeden önceki o günkü mezarlığı andırıyor. Annemin cenazesinin olduğu gün.

Istıraptan, babasının ona bıraktığı bu evi ve annesinin varlığının son hatırlatıcısını kaybetme korkusundan öldü.

İran halıları hayalimde uzanıyor ve Yunan mermer döşemeleri ayaklarımın altında parlıyor. Tonozlu tavanlar, girişi ve evin diğer kapılarını süsleyen el yapımı süslemeler ailem hayattayken alabileceğimiz şeyler değildi.

Bunu *ben* yaptım.

Bu evi büyükbabam hayattayken sahip olduğu ilk ihtişamına geri döndürdüm. Gregory ve James King aile mirasını korumadı, *ben* korudum.

Herkes konumumuzdan şüphe etmeye başladıktan sonra, Kral ismini insanların saygı duyduğu ve ya korkudan ya da huşudandan dolayı sessiz bir tonda konuştuğu bir şeye dönüştüren kişi benim.

Buraya kadar gelebildiysem, bunu nezaketle ya da iyi davranarak yapmadım. Tahta oturmamın tek nedeni, ona yaklaşmaya cesaret etmek bir yana, ona bakan herkesi katletmiş olmamdır.

Şirketlerini satın aldığımdaya yetişkin adamların titrediğini ve neredeyse altlarına işediklerini gördüm. Sırf onları mahkemede ezeyim ve sahip oldukları her şeyi - ve daha fazlasını - alayım diye bana davalar açtılar. Şirketlerini rahat bırakmam karşılığında bana karılarını ve kızlarını teklif eden adamlar oldu ve ben de onların isimlerini iş dünyasından silmekten zevk aldım.

Uzlaşma ve merhamet, babamın annemin taze mezarı başında öldüğü gün sözlüğümden çıkardığım terimlerdir.

Eğer bir şey istiyorsam, onu alırım. Dünyanın ve zayıf insanların canı cehenneme. Eğer keşfedebileceğim bir konumda olmayı seçmişlerse, ben de tam olarak bunu yaparım.

King ismini büyütme şansı bulursam, sonuçları ne olursa olsun.

Önemli olan tek bir şey var: Ailem.

Peki bu uğursuz his beni sardığından beri neden Aurora'yı düşünüp duruyorum?

O aileden değil. Hem de hiç.

Yine de onunla Aiden ve Levi ile geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyorum.

Her gün uyandığım ve her gece bakarak uyuduğum tek yüz onun yüzü.

Gözbebekleri göz kapaklarının altında hareket ettiğinde ve bir kabus gördüğünde siyah tellerini okşadığım kişi o.

Bu onun en savunmasız olduğu ve duvarlarını örüp benden saklanamadığı zaman. Onun çıplaklığına tanık oluyorum.

Ne kadar çok görürsem, o kadar çok istiyorum.

Parmaklarımı içine soktukça daha da derine inmek istiyorum.

Vücuduyla başlamış olabilir, ama istila etmek ve fethetmek istediğim şey onun zihni.

Böyle bir şey o l m a m a l ı , çünkü başka hiçbir insanla ilgilenmemeyi kendime görev e d i n d i m .

Aurora tarafından tüketilmek için kaydolmadım ve buna bir son vereceğim... eninde *sonunda*.

Telefonumdaki bildirimleri kontrol ettim. Harris, COO ve ben bütün günü ofisimde kilitli bir şekilde cephaneliğimize ekleyeceğimiz olası şirketleri inceleyerek geçirdiğimizden, ona genellikle o gece onu nasıl becereceğimi ima eden e-postaları gönderecek zamanım olmadı.

Ayrıca, randevu isteyen oydu, bu yüzden iletişime geçecek kişinin o olacağını düşündüm.

Sabah sadece bir cevapsız arama var.

İşteyken beni hiç aramadığını düşünürsek, pek mantıklı gelmiyor.

İçimden bir ses onun da evde olmadığını söylüyor. Aksi takdirde salonda müzik çalıyor olurdu. Bunu çok yapar, özellikle de siyah kuşak arkadaşları etraftayken.

"Akşam yemeği, efendim?"

Başımı telefonumdan kaldırıyorum ve dikkatimi Margot'ya veriyorum. Beyaz önlüğünün üzerinde ellerini birbirine kenetlemiş, saygılı bir pozda duruyor.

"Dışarıda yeriz." Telefonu cebime geri koyuyorum. "Aurora'yı gördün mü?"

"Eve gelmedi, efendim."

Hah. Saat yediyi geçmiş. Bu kadar geç saate kadar işte kalmış olamaz - özellikle de randevu için ısrar ettiğinden beri.

"İhtiyacınız olan bir şey yoksa..." Başını sallıyor.

"Tom nerede?" İyi bir uşaktır ama genellikle cüppesine asılır ve bir emir bekler. Onu Aurora'nın dairesine göndereceğim ve gidecek başka bir yeri olmadığı için Moses da işine gidecek.

Ama Layla'nın aile restoranı da var. Harris oraya gidecek. Layla'nın kardeşleriyle vakit geçirmese iyi olur, yoksa gece dramatik bir hal alır ve kışında el izimle son bulur.

Onun çevresindeki diğer insanlara, Harris ve Moses gibi güvendiğim insanlara bile tahammülüm yok. Bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, Layla'nın kardeşlerini uzun zamandır tanıyor olması önemli değil. Onun hayatına ilk onlar girmedi, *ben* girdim.

"Tom bir iş için dışarı çıktı, efendim. Onun adına yapabileceğim bir şey var mı?"

"Döner dönmez beni bulsun."

"Evet, efendim." Margot gözden kaybolunca telefonumu alıp Aurora'yı tekrar arıyorum. Hâlâ cevap vermiyor.

Bir e-posta yazıyorum.

GÖNDEREN: JONATHAN KING

Kime: Aurora Harper

Konu: Neredesin?

Bu gece kimin randevu istediğini hatırlatmama gerek var mı? Benim zamanım altındır Aurora, o yüzden lanet telefonuna cevap ver.

GÖNDER'E BASAR BASMAZ EKRAN HARRIS'TEN GELEN BİR ARAMAYLA AYDINLANIYOR.

"Tam zamanında geldin. Gitmeni istiyorum -"

"Bir sorunumuz var," diye sözümü kesti. Harris asla sözümü kesmez, bu da ciddi bir durum olduğunu gösterir.

"Ve?"

"Toplantıdan çıktığımızda yeni bir haber aldım. Maxim Griffin yakalandığından beri ilk kez bir röportaj veriyor."

"Ne?"

Harris'in sesi acımasız bir tonda devam ediyor, "Gördüğüm kadarıyla kızını suçluyor ve onun da adalete teslim edilmesinin zamanının geldiğini söylüyor. Kurbanların ailelerinden ve medyadan bu konuda bir tepki var. Durum hiç iyi görünmüyor."

Siktir!

"Aurora nerede?" "Ne?"

"Bunu görmüş olmalı ve bu yüzden ortadan kayboldu. Onu bulun. Şimdi." Dışarı çıktım. Moses arabadan iniyor ama yüzümdeki ifadeyi görünce geri kayıyor.

"Adamlarımla temasa geçeceğim. Bana on dakika verin."

"Beş tane var, Harris. Onu bulmak için ne yapman gerektiği umurumda değil. Moses'a derhal bir konum gönderilmesini istiyorum."

Cevabını duymadan telefonu kapattım. Şimdi parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermemin imkanı yok.

Aurora Harper ruhunu şeytana sattı. Benden asla kaçamayacağını söylemeye gerek yok.

A U R O R A

Ortadan kaybolmak kolay değildir.

Bunu daha önce denedim ve ağızımdan kendi dişlerimi çekmek gibiydi. Mesele isim değiştirmek ve birkaç günlüğüne sarışın olmak değil.

Yıllardır. Mesele saçımı kesmek ya da farklı bir giyim tarzı seçmek değil. Kuzeyli aksanımı kaybetmekle ilgili bile değil.

Bunlar ortadan kaybolmanın en kolay kısımlarıdır. Değiştirilmesi zor olan diğer her şey sorundur.

Bu, insanların beni uzaktan tanımaması için yürüyüş şeklimi değiştirmekle ilgili.

On altı yıl boyunca solak olarak yaşadıktan sonra kendimi sağ elini kullanan biri olmaya zorluyorum. Bu yüzden el yazım berbat ve yorulduğumda farkına varmadan sol elime geri dönüyorum.

Kendimi en çok sevdiğim yiyecekleri yemekten alıkoyuyorum ki bu sayede farkına varmayayım. Zamanla yemek yeme zevkimi tamamen kaybettim ve bu bir angarya haline geldi.

Bu, alışkanlıklarımı ve kanıksadığım her şeyi teker teker silmekle ilgili.

Kayboluş yeniden doğuşla ilgilidir.

Tanık Koruma Programı'ndan ilk kaçtığımda, omzumun üzerinden ve yattığım her yatağın altından izlemeye devam ettim. Dolapları aradım ve kapılarıma üç kilit taktırdım. Yaz sıcağında kendi terimde boğulmak anlamına gelse bile asla pencereyi açık uyumadım. Birkaç ay boyunca bir motelden diğerine taşındım ve evden birinin beni takip etme ihtimaline karşı izlerimi gizledim.

Clarissa olmayı bıraktım ve onun hayatıyla ilgili her şeyi arkamda bıraktım. Süper kahramanlara ve aşka inanmayı bıraktım. Duşta dans etmeyi ve şarkı söylemeyi bıraktım.

Yaşamayı bıraktım.

Bu yüzden kendimi yeniden doğuşumun gerçekleştiği yerde bulduğumda hiç şaşırmadım. Babamın röportajının bir bölümünü izledikten sonra, Sarah tarafından saldırıya uğradım, Alicia'nın kendi ölümüyle ilgili bıraktığı mesajı duyduğumda düşünecek halim kalmamıştı.

Hala yapamıyorum.

Parmaklarım titriyor, dizlerim, dudaklarım ve avuçlarım acıyor. Tuvalet molası için durmadım ve buraya geldiğim dört saatlik yol boyunca bir şişe suyla hayatta kaldım.

Doğduğum ve yeniden doğduğum yere döndüm. Ormanın ortasındaki kulübeye.

Babamın cinayet yeri.

İnternette, bu yerin perili olduğuna dair makaleler var ve birçok meraklı genç korkusuz olduklarını kanıtlamak için kendilerini içeride filme alıyor.

Birkaç yıl önce şehirdeki evimizin mülkiyetinden vazgeçtim. Bir hayır derneğine devrettim ve şu anda engelli çocuklar için bir merkez olarak kullanıyorlar. Bu işin arkasında benim olduğumu kimse bilmesin diye tüm düzenlemeleri avukatıma yaptırdım.

Yine de bu kulübeden vazgeçmedim. Birincisi, gerçekten çok değerli değil ve tıpkı o zamanlar olduğu gibi, sanki ruhumun bir parçası hala o ölü kadınların bedenleriyle birlikte orada sıkışıp kalmış gibi.

Gümüş rengi ay dışında dışarısı kapkaranlık. Hayalet gibi parmakları durgun dalların ve sessiz, kara toprağın arasında geziniyor. Sessizlik bir mezarlıktaki gibi, kesintisiz sessizliğiyle uzun ve sağır edici.

Birçok kişinin sesini duyuramadan hayatını kaybettiği bu yeri izlerken tüylerim diken diken oluyor. Her çakıl taşından ve her ağaçtan ölüm kokusu geliyor. Gökyüzünden ve gecedan. Her şeyin başladığı ve bittiği zamana tanıklık ediyorlar.

Ay ışığı, babamın kendi elleriyle inşa ettiği eski mimarının üzerine gölgeli gümüş bir ışık düşürüyor. Elleriyle arası çok iyiydi.

Boyun kırmayı biliyordu, sonra bana kahvaltı hazırladı. Çaresiz hayvanlar için tuzak kurmayı, sonra da dünyanın en şefkatli babasıymış gibi saçlarımı taramayı biliyordu.

Aradan on bir yıl geçti ama sanki babamı ölü bir kadını yerde sürüklerken daha dün görmüş gibiyim.

Bu yerde zaman ölçülemez. Kendi ölçütleri ve lanetli anıları var.

Geleli birkaç saat oldu ama arabamdan çıkmadım. Sanki bu bana gereken cesareti verecekmiş gibi parmaklarım saatimi ileri geri takip ediyor. Kendime uzuvlarımın titremesini kontrol edebildiğimde dışarı çıkacağımı söyledim ama bu gerçekleşmedi.

Kapıyı açıp dışarı adım attığımda ellerim hâlâ titriyordu. Ay ışığının izini takip ediyorum, kararsız topuklarım çakıl taşlarına çarpıyor.

Bileğim acıyla zonkluyor; muhtemelen Sarah beni yere iterken burktum.

Kulübeye doğru topallayarak ilerliyorum, sonra kapının önünde duruyorum. Onu yok etme -ya da daha iyisi, yakma- ihtiyacı beynimin ön saflarına hücum ediyor.

Ama bu ölen kadınları geri getirmeyecek. Hayatımı ya da o gün kaybettiğim her şeyi geri getirmeyecek.

Yolumu değiştirip kulübenin arkasına doğru yürüyorum. On bir yıl önce buraya geldiğimde burası polis şeridiyle çevriliydi. Sekiz mezarın tamamı açılmış, cesetler otopsi için götürülmüş ve sonunda kadınlar saygılı bir şekilde defnedilmişti. Ancak, o gün gördüğüm kadın da dahil olmak üzere sadece yedi ceset bulundu. Babamın koleksiyonuna eklenen son kişiydi.

Sekizinci mezar boştu. Dolduracak birini aramaya başlamıştı bile ve ben de o bulamadan onu ihbar ettim.

Şimdi tüm mezarlar kapalı. Siyah toprak, gümüş ay ışığı altında daha da karanlık. Ürkütücü sessizlik, cinayetleri gizlemek için dünyanın tersine çevrildiğini düşündürmüyor.

Mezarların olduğunu hatırladığım yere doğru topallayarak gidiyorum. On bir yıl önce her birinin başında durmuş ve isimlerini söylemişim. Onları daha önce serbest bırakmadığım için özür diledim ve Maxim Griffin'le ortak olan her şeyden kurtulacağıma söz verdim. İsim, alışkanlıklar - paylaştığımız her türlü yiyeceğe kadar her şey. Bu yüzden artık neredeyse hiç yemek yemiyorum.

Şimdi ben de aynısını yapıyorum. İlk mezarın başında durup alçak ve kırılgan bir ses tonuyla konuşurken uzuvlarım beni ayakta tutmak için mücadele ediyor: "Üzgünüm Marissa Loyd. Seni tanı mıyordum ama önünde parlak bir gelecek olduğunu biliyordum. Bu röportajı yaparak seni yeni mezarında ters döndürdüğü için çok üzgünüm. Buraya gömülmesi gereken biri varsa, o da odur."

Burkulan bileğimi bir sonraki mezara, bir sonrakine ve bir sonrakine sürüklüyorum. Hepsinin adını söylediğimde, yorgunluk sinir uçlarımda oynaşıyor ve neredeyse çökmeye hazır oluyorum.

Burada olmak geçmişini yeniden yaşamak ve derimin gözeneklerine işlemesine izin vermek gibi.

Kurbanların isimlerini hiç unutmadım. Marissa, Giselle, Caroline, Selena, Mari-Jane, Hope ve Nora.

Aklıma silinmez bir mürekkep gibi kazındılar.

Kendi adımları unutabilirim, ama babamın sanki bir hiçmişler gibi isimsiz mezarlara gömdüğü, varlıklarını sildiği savunmasız kadınların adlarını asla unutmayacağım.

Ayaklarım sekizinci mezarın önünde durdu ve tenimde iğneler oluşurken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Açık. Diğerleri gibi kapalı olması gereken mezar açık. Oh, lanet olsun.

Oh, kahretsin.

Neden.. neden açık? Açık olmamalıydı. Sanki on bir yıl önce

-

Arkamdan bir hışırtı geliyor ve dönüp bakıyorum.

Ama artık çok geçti.

Bir şey bana çarpmadan önce gördüğüm son şey siyah bir maske. yüz.

Geriye doğru mezara düşüyorum.

Tıpkı o zamanki gibi. Tıpkı neredeyse diri diri gömüldüğüm zamanki gibi.

O zaman kaçabilirdim ama şimdi durum farklı. Sonunda bitti.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken dünya kararıyor.

Neden, baba? Sadece neden?

AURORA

ON BİR YIL ÖNCE

Sarı tabelaların üzerinden geçerken tüylerim diken diken oluyor. Elimde sımsıkı tuttuğum el feneri, siyah toprak üzerinde net bir yol çiziyor. Bir baykuşun uzaktan gelen ötüşleri aksi takdirde sessiz bir gece.

Cinayetlerin ortaya çıkmasından bu yana birkaç ay geçti, bu nedenle polis sonunda olay yerinin etrafındaki güvenliği azalttı. Şu anda, sanki burada hiçbir şey olmamış gibi.

Neredeyse.

Maxim Griffin hayatının geri kalanını hapishanede geçirmeye mahkum edildiğine ve kurbanların aileleri onlara uygun bir cenaze töreni düzenleyebildiğine göre artık geriye hiçbir şey kalmadı.

Sarı 'Geçmeyin' bandı dışında bir şey yok.

Kuralları çiğnemeye kararlı olduğum için değil, bunu şimdi yapmazsam gelecekte yapamayacağım için geçiyorum.

Kimliğimi gizlemek için kullandığım beyzbol şapkasının altında saçlarım yüzüme yapışıyor. Bir otobüsten diğerine geçerek sonunda şu an bulunduğum yere geldim.

Biriktirdiğim birkaç yüz pound bana bir motel odası ve İngiltere dışına uçabilmem için bir uçak bileti alabilecek. Çok uzağa değil ama. Belki Kuzey İrlanda ya da İskoçya. Yakında on yedi yaşında olacağım için, Tanık Koruma Programı'nda bana verilen yeni kimliği taklit etmenin bir yolunu bulmam gerekecek.

Bir yolunu bulacağım. Bulmak zorundayım. Son birkaç aydır yaşadığım cehennemden kaçabilmemin tek yolu bu.

Yeniden başlayabilmemin tek yolu bu.

İçimi bir ürperti kapladığında paltoyu vücuduma sarıyorum ve feneri daha sıkı kavıyorum. Babamın kadınları gömdüğü mezarlar hâlâ açık.

Onlarla konuşurken ve ailelerinden özür dilerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Denemeler sırasında yaptığım tek şey bu - özür dilemek. Ne kadar yaparsam yapayım, yeterli olmuyor.

Bazen bana vurduklarında ya da hakaret ettiklerinde, beynimin bir yerinde bunu hak ettiğimi hissediyorum. Kızlarının, eşlerinin ve annelerinin hayatlarına son veren canavarla gülümseyen, gülen ve dans eden benim.

Tam önümde olmasına rağmen şeytanı görmeyen bendim.

Daha önce aramış olsaydım, daha önce baksaydım belki fark ederdim.

Belki onu durdurabilirdim.

Ama artık faydası yok. Çoktan bitti, bu yüzden tek yapabileceğim özür dilemek.

Boş mezara ulaştığımda, içindeki toprağı tekmeliyorum. Vuruşlarım yaşadığım öfke ve adaletsizlikle besleniyor. Yalanlar. Duman ve aynalar.

"Senden nefret ediyorum, baba!" *Ez. Tekme.* "Senden çok nefret ediyorum! Keşke önce beni öldürseydin. Keşke seni böyle görmeme hiç izin vermeseydin. Keşke hiç senin kızın olmasaydım."

Kelimelerimin gücüyle boğazım yanıyor, ama gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmayı ve ağzıma kayarak tuz tadı almamı sağlamayı bırakmıyor.

Başımı arkaya atıp geceye bakıyorum, tıpkı tüm bunların bir yalan olması için yalvardığım o gün yaptığım gibi. Kayan bir yıldız aysız gökyüzünü geçiyor ve içindeki güzelliği bulmak yerine, bir keder dalgası beni tekrar vuruyor. Kız kardeşim kayan yıldızları çok severdi ama artık onların tadını çıkarmak için burada değil. Alicia bana her gördüğümüzde bir dilek tutmamı söylerdi, ama ben bunların gerçekleşmeyeceğini söylerdim, çünkü babam hayallere inanmama asla izin vermezdi. Noel Baba'ya, öcü adama ya da Diş Perisi'ne inanmama asla izin vermedi.

Beni gerçekte yaşamaya zorladı ve bana gerçek canavarların daha korkutucu olduğunu söyledi.

Ancak, beni kendisine inandırdı - pelerini olmayan süper kahramanım. Sonra ayağımın altındaki halıyı çekti ve beni arkamda ya da önümde hiçbir şey olmayan bir insan kabuğu olarak bıraktı.

Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Kendi benlik duygum kaybolmaya başladı ve konuşacak Alicia'm bile yok.

Jonathan ve Aiden var.

Bu düşünceyle başımı çılgınca sallıyorum. Yeğenimin hayatına kendi yükümü sokmayacağım. Ve Jonathan korkutucu biri - muhtemelen beni kovalayacak kişi o olurdu.

Babama karşı öfke nöbetim geçerken, geriye sadece acı bir tat kalıyor - artık dünyada gerçekten tek başıma olduğum gerçeği.

Yaprak çıtırtılarının sesi arkamda yankılanıyor. İlk başta bunun buralarda dolaşan gece hayvanlarından biri olduğunu düşünüyorum ama sonra tekrar duyuyorum.

Babamla avlandığım günlerde, bana hayvanların çıkardığı sesleri nasıl tanıyacağımı öğretti. Harika avcılardık ve avı hemen bulabilirdik.

Şimdi neden böyle olduğunu bildiğim için, o anıları kafamdan silmek istiyorum.

Çalılardan gelen seste düzensiz bir şeyler var. Biraz tereddüt gibi.

Elbette bir hayvan olabilirdi ama bir hayvanın çılgınca hareketleri bir düzene uyardı. Eğer korkmuş olsaydı, şimdiye kadar kaçardı. Bu kaçmıyor. Daha çok takip ediyor gibi. Babam ve benim geçmişte yaptığımız gibi. Eğer bir şey varsa, yaklaşıyor.

Ağaçların arasından yıldırım hızıyla bir gölge geçiyor. Geri adım atıyorum, eski spor ayakkabılarım çakıl taşlarına çarpıyor.

Polis olamaz, çünkü beni suç mahalline izinsiz girmekten çoktan yakalamışlardır. Ya da daha kötüsü, beni Tanık Koruma Programı'na geri gönderirlerdi ki orada memurların benim hakkımda olumsuz konuşuklarını duydum.

Onlara güvenmiyorum.

Kimseye güvenmiyorum. Tıpkı babamın hep güvenmemem konusunda ısrar ettiği gibi. Şimdi onun sözlerine geri dönmem çok ironik.

Bu durumda geriye sadece birkaç olasılık kalıyor. En olası olanı, kurbanın aile üyelerinden biri olabileceğidir. Ya da kurbanlara sempati duyan ve deneme sürecini kuba çeviren birçok kişiden biri olabilir.

Derin ve yavaşça nefes alıyorum, kulaklarımın hareketlerini yakalamasına izin veriyorum. Ağacın arkasındalar. Ama sorun şu ki, kulaklarım içlerindeki çınlama miktarıyla güvenilir değil.

Bekle. Sesleri hayal ediyor olabilir miyim?

Aylardır, tam bir gece uyuduğumu hatırlamıyorum. Bir, uykumda bana saldıracaklarından korkuyorum. İki, ne zaman gözlerimi kapatsam, tek görebildiğim kurbanların yüzleri, koli bantları, boş gözler ve kan oluyor.

Çok fazla kan var.

Uyku yoksunluğu beynimizi oyuncak ediyor. Bazen babam ya da aileler peşime düşecek diye endişeleniyorum.

Bu gece, ikincisi olabilir.

El fenerini gölgenin gizlendiğinden şüphelendiğim ağaçların olduğu yöne doğrultuyorum. "Kimsin sen?"

Cevap yok.

"Bana laf sokmak istiyorsan, çık dışarı. Sen ne ilksin ne de son." Sözlerimin kararlı ve kendinden emin olmasından gurur duyuyorum.

Şu anda kendime güvenmediğimden eminim.

O insanlar ve gözlerindeki nefret beni korkutuyor. Her zaman kafamı bir sopaya geçirmek istediklerini ya da o kurbanlar gibi bir metre yerin altına gömülmemi dilediklerini hissediyorum.

"Ben buradayım!" Sesim yükseliyor. "Ben buradayım, eğer istersen-"

Gölge süpersonik bir hızla bana doğru koşarken sözlerim kesiliyor.

Yüzümü korumak için iki kolumu da kaldırıyorum. En çok bunun için uğraşıyorlar.

- Yüzü. Sanki yüzünü andıran *her* şeyi silmek istiyorlar. Özellikle de gözlerini. Babamın gözlerine sahip olmam beni de onun gibi bir canavar yaptı.

Göğüs kafesime bir şey çarpıyor. İlk başta şaşkınlıkla bakıyorum, ifadem donmuş, ne olduğundan emin değilim.

Sonra yanımda bir acı patlıyor ve üzerimden sıcak bir sıvı dökülüyor, paltomu ıslatıyor ve başımı kaldırdığımda maskeli bir adamın gölgeli formunun bir bıçağı kapıp götürdüğünü görüyorum. Yaradan bir kan izi akıyor ve karanlık zemine damlıyor. El fenerimin loş ışığı manzarayı korkunç, hatta ürkütücü hale getiriyor. Kan neredeyse siyah - bir iblisinki gibi.

Ağırlığımı taşıyamayan bacaklarım tökezliyor ve acı sinir uçlarıma yayılarak doğrudan beynime ulaşırken ayağımı burkuyorum.

O zaman düşünüyorum.

Kendimi aşağı düşmekten korumak için parmaklarım maskesine saplanıyor ve tırnaklarım derisini çizerek çekiyorum.

Kel kafasının yan tarafında bir dövme görüyorum. Bir ejderha.

Elime vuruyor ve fener titreyen parmaklarımdan kayıyor. Hemen ardından ben de onu takip ediyorum. Enerjim tükeniyor ve geriye doğru düşüyorum.

Doğruca sekizinci mezara.

Başım toprağa çarpıyor ve kan fışkırmadan önce ağzıma metalik bir tat doluyor.

Karanlık gölge mezarımın üzerinde duruyor, el fenerinin ışığı etrafında bir hale oluşturuyor. Siyah eldivenli elleri birbirinin üzerinde duruyor, hala tuttuğu bıçağın üzerindeki kan ay ışığının altında parlıyor.

Beni öyle dikkatle izliyor ki, sanki o benim babam ve ben de onun boğarak öldürdüğü kurbanlardan biriymişim gibi. Hareket etmiyor, ses çıkarmıyor. Sadece izliyor.

Gözlerim geri dönüyor, yavaşça kapanıyor. Duyduğum son sözler babama ait.

Seni tekrar gördüğümde, ya ben seni öldüreceğim ya da sen beni.

JONATHAN

A Urora eski evine geri döndü.
Dairesi değil, gençken yeniden doğmak için kaçtığı lanet olası yer.

Sikey
im.

Özel jetimle Londra Heathrow'dan Leeds Bradford Havaalanı'na uçmamız bir saat sürüyor. Hiç boş vaktim olmayan bir saat. Ve şu anda Moses bizi doğruca o eve götürüyor, bu da sahip olmadığım bir otuz dakika daha alıyor.

O kadar yer varken neden buraya gelsin ki? Eğer bu benden kaçmak için bir numaraysa, o zaman kiminle uğraştığını bilmiyor demektir. Sırf benimle birkaç ay geçirdiği için biraz hareket alanı olduğunu düşünmüş olmalı.

Onu benim olarak sahiplenmemin basit bir anlamı var - ortadan kaybolmasına izin verilmiyor.

Hayaletleriyle yüzleşmek için bile olsa.

Bu kısım hâlâ mantıklı gelmiyor. Kendini Maxim'in hayatından nasıl tamamen çıkardığını düşünürsek, buraya isteyerek dönmemeliydi.

Sanki kendi elleriyle karnını değiştiriyor.

Leeds'teki evinin mülkiyetinden vazgeçtiğini biliyorum, o zaman neden geri gelsin ki?

Kravatımı gevşetip telefonumu çekiyorum ve Harris'i arıyorum. "Tanık Koruma Programı'ndan ayrıldıktan sonra hakkında başka ne biliyorsun?"

Hayatının o dönemi hâlâ bulanık ve bu konuda öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyor. Eğer bunu gizli tutuyorsa, önemli bir şey olmuş demektir. Kendisiyle arasında kalmasını istediği bir şey.

Ama Şu var ki, Őeytanları da dahil olmak ũzere benden hiĕbir Şey saklamasına izin yok.

Harris'in etkilenmemiŐ ses tonuyla, "Size sŕyledim, sahte bir kimlik ve yaş dŕzenleyip İskoĕya'ya uĕtu."

"DuruŐmaların sona ermesi ile İskoĕya arasında tam olarak ne oldu? HesaplanmamıŐ bir zaman var. Tam olarak bir hafta."

"Bu..." Bir Şeyi kontrol ediyor gibi gŕrŕnŕyor.

"Bilinmiyor."

"Ŗyleyse bilinsin, Harris. O zamandan beri yaptığı her hareketin bir raporuna ihtiyaĕım var." Bir kimlik oluŐturmayı ve kendini on sekiz yaşında gŕstermeyi baŐarmıŐ olması bile o yaŐtaki bir kız iĕin etkileyici. Hem de herhangi bir kız deĕil, korunaklı bir kız. Maxim'in tutuklanmasından ŕnce sokaklarda yaŐamamıŐ ya da zor bir hayatı olmamış, bu yŕzden hayatta kalma iĕgŕdŕsŕ onun geĕmiŐine sahip biri iĕin kolay olmazdı.

Ama iĕimden bir ses, yaŐadıklarının bununla sınırlı olmadığını sŕylŕyor.

Ve onun hakkında her Şeyi bilmem gerekiyor - en ince ayrıntısına kadar, iyisiyle, kŕtŕsŕyle.

Her zaman. Lanet olası. Şey.

"Bekle." Onun tarafından kâĕıtlar ĕevriliyor. "İskoĕya'ya gitmeden birkaĕ gŕn ŕnce Bradford yakınlarındaki bir eczanenin gŕvenlik kamerasına yakalanmıŐ."

"Gŕrŕntŕleri bana gŕnder."

Telefonu kapattım ve hemen ardından ekranımda Harris'ten bir video belirdi.

Siyah beyaz gŕrŕntŕde koyu renk kapŕŐonlu bir tiŐŕt giymiş, saĕları yŕzŕnŕn yarısını kapatan bir beyzbol Őapkasından dışarı ĕıkmıŐ bir kız gŕrŕlŕyor. Ancak, saklanıyor olsa da onu tanıyorum.

Yan tarafını tutuyor ve tezgahın aĕırlığına taŐıyabilmesi iĕin hafifĕe eĕiliyor. Bir kadın ĕalıŐan ona hitap ettiĕinde, Aurora ona bir Şey sŕylŕyor.

Ses olmadığı iĕin ne sipariş ettiĕini gŕrmek iĕin bekliyorum. ĕalıŐan geri dŕnŕyor ve bazı ŕrŕnleri tezgâha yerleştiriyor. Videoyu durdurup yakınlâŐtırıyorum. Bandajlar, bir Şişe antiseptik ve antibiyotiĕe benzeyen bir Şey.

Tekrar Play tuşuna basıyorum ve Aurora titreyen elleriyle tezgahın ŕzerinden bir notu itip, hala yan tarafını tutarak oradan koşar adımlarla ĕıkınca Őŕphelerim doĕrulaniyor. Sonra girişte durdu ve dengesini saĕlamak iĕin kapıya tutundu.

Başını kaldırıp eczaneden çıkmadan önce, sırtı eğik ve eli ortasına sarılmış bir şekilde birkaç saniye orada kalıyor. Video, yaşlı bir kadın için kapıyı tutarken duruyor. Aurora'nın yüzünün bir kısmı kameraya yakalanıyor ve dudakları... kanlı.

Yaralanmıştı ve hesaplamalarım doğruysa, sağ tarafında bıçak izinin ve kapalı göz dövmesinin olduğu yeri tutuyor.

Yaralanma o zamanlardan, on altı yaşında olduğu zamanlardan kalmaydı. Aurora bıçaklanmış ve kendi kendini tedavi etmek ve muhtemelen dikiş atmak zorunda kalmış. Bu yüzden yara izi biraz dağınık.

Onun gücünden duyduğum gurur, ona elini sürmeye cüret eden herifi mahvetme ihtiyacıyla bastırılıyor.

Maxim'in kızıysa ne olmuş? O Maxim değil. Bu, insanların zihnine en sert şekilde kazınam gereken bir gerçek.

Araba yavaşlayarak durur, suç mahallinin önünde lastiklerin altında çakıl taşları çıtırdar. Burası, Aurora onu ihbar etmeden önce Maxim'in kadınları koli bandıyla boğduğu kulübe.

Dışarı çıktığımda gecenin havası serin ve elbisemin altından sızıyor. Moses elinde bir fenerle beni takip ediyor. Diğer eli belindeki silahta.

Kendisi eski bir istihbarat ajanı ve gerektiğinde hem şoförüm hem de güvenliğim olarak çalışıyor. Tüm bu yıllar boyunca istenmeyen ilgiyi savuşturmada etkili oldu ve bir şey olması durumunda onun becerilerine güveniyorum.

Güvendiğim sadece iki kişi var: Harris ve Moses. Bu rastgele olmadı, çünkü doğuştan güvensizim. Sadakatlerini birden fazla kez el altından yöntemlerle test ettim. Onlara iş ortaklarım aracılığıyla teklifler sundum ve beni arkamdan bıçaklayıp gitme şansı verdim ama bunu asla kabul etmediler. Bu yüzden en uzun süre benimle kaldılar.

Kulübenin kapısını itiyorum ve çürümüş bir koku yüzüme çarpıyor. Moses ışığı içeri yönlendirdiğinde, çürümüş ve neredeyse tanınmaz hale gelmiş, bağırsakları dışarı dökülmüş bir fare ve tavşan cesedi görüyoruz.

Aurora orada olmadığından, Moses'a beni kulübenin arkasına, cenazenin olduğu yere kadar takip etmesini işaret ediyorum.

İlk fark ettiğim şey, yerdeki bir deliğin üzerine eğilmiş siyah bir gölge. Işığı görünce sığıyor ve ormana doğru koşmaya başlıyor.

"Onu takip edin!" Moses'a havladım.

Harekete geçer, bacakları gölgenin peşinden koşar.

Telefonumun el fenerini açıyorum ve tünediği deliğe doğru adımlarımı hızlandırıyorum. Ekstra hislerim devreye giriyor ve biliyorum, bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum.

Elbette, delikte bulduğum manzara beni duraklatıyor, göğsüm daralıyor.

Aurora mezarda sırt üstü yatmış, bacakları ve kolları garip pozisyonlarda sallanıyor.

Pembe elbisesi kalçalarının ortasından kıvrılmış, kir ve... kanla kaplanmış.

Kıyafetlerinin ve yarı saydam teninin her yerinde. Dizleri sıyrılmış, avuç içleri kanıyor ve dudağı patlamış.

Gözleri çok sıkı kapalı, sanki acıya dayanıyormuş gibi. Hay sikeyim!

Lanet olsun!

Böyle bir şey yapacağını bilseydim, güvenliğin onu sürekli takip etmesini sağlardım.

Telefonu kenarda bırakarak mezara iniyorum ve başını ellerimin arasına alıyorum. Kir ve kuru kan yüzünün yumuşak derisini lekeliyor.

Aurora'nın vücudu tuttuğum yerde sarsılıyor ve tırmalamaya, pençelemeye ve beni itmeye başlıyor.

Sık beni. Bilinci yerinde olmasa bile, bu kadın bir savaşçının gücüne sahip. Kendini koruyabiliyor ve bunu çok iyi yapabiliyor. Ama bu, tüm acısını almak istememe engel değil, böylece kimse ona bir daha yaklaştırmaya cesaret edemez.

Böylece artık korunmaya ihtiyacı kalmayacak.

"Ben... özür dilerim..." diye mırıldanıyor. "Çok üzgünüm... Canımı yakma... Yapma..."

"Artık kimse sana zarar vermeyecek Aurora. Benim gözetimimde olmaz." Parmağımı dudağındaki kesiğin üzerinde gezdiriyorum. Bu kadar acımasız bir şekilde işaretlenmiş olması bana ters geliyor.

Yanlış mı oturuyor? Bu yetersiz bir ifade. İçimde zonklayan öfke, dizginleri olmayan bir canavar gibi.

Ona yapmadığı şeyler için özür diletken dünyayı cehenneme çevirmek istiyorum. Hikayesini bilmeden onu yargılayan insanların kökünü kazımak istiyorum.

On altı yaşındaydı. Sadece on altı yaşındaydı ama her şeyden önce adalete inandığı için sahip olduğu tek aileyi terk etti.

Hiç kimse, ama hiç kimse ona bu olayın failiymiş gibi davranamaz.

Moses tek başına döner, kaşları çatıktır. "Onu kaybettim efendim. O... bölgeyi iyi biliyor gibi görünüyor."

Aurora'yı kucağıma alıyorum ve dudakları titreyerek inliyor. Başka bir kabus görüyor olmalı. Bu onun en savunmasız olduğu ve duvarlarının birbiri ardına yıkıldığı zaman. Kollarımda uyurken kabus gördüğünde bana tutunuyor, tırnakları hiç sahip olmadığı bir dayanak noktası arar gibi göğsümü kazıyor.

Hayatı boyunca yalnızlık çekmiş olması bana çok benziyor. Tek fark, ben bunu yükselmek için kullanırken, o kaçmak zorunda kaldı. Uykusu da dahil olmak üzere sessizlik içinde acı çekmek zorunda kaldı.

Yakında, yapacağım son şey olsa bile, onun tüm kabuslarını yok edeceğim.

"Harris'i ara," dedim Moses'a. "Bir yeraltı buluşması ayarlamamız gerekiyor."

Eğer bugün ona saldıran şerefsiz - ki on bir yıl önce onu bıçaklayanla aynı kişi olduğunu varsayıyorum - benden kaçabileceğini sanıyorsa, kiminle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yok demektir.

Kaderin kendisini kandırabilir ama beni asla kandıramaz.

Ona bunu yapan pisliği bulacağım ve hayatını mümkün olan en yavaş şekilde sona erdirmekten zevk alacağım.

Aurora benim ve benim olanı korumak için dünyaya kaos getireceğim.

AURORA

M yiyici parmaklar belimi sarıyor ve beni çamurun üzerinde sürüklüyor. Siyah, acımasız kir. Şimdi benim sıram.

Bugün öleceğim.

Ama... neden? Ben ne yaptım ki?

Mücadele etmeye, kıvranmaya, çılgılık atmaya çalışıyorum ama vücudumdaki tek bir kas bile hareket etmiyor. Hiçbir sesin çıkmadığı kendi derimin içinde sıkışıp kaldım.

Sürüklenme devam ederken başım sert zemine çarpıyor.

O burada.

Onu görememem önemli değil. Benim için geri döndüğünden hiç şüphem yok ve bu sefer gitmeme izin vermeyecek. Bu sefer kesinlikle bittim.

"Aurora..."

O ses.

Ses kulaklarımdan süzülürken kaslarım toprağın içinde gevşiyor. Babamın değil. Başka birinin.

Düşünmemem gereken biri, ama enerjimin geri kalanı onu tanıyabilmek için yüzeye çıkıyor.

O seste bir şey var. Onun varlığı ve tüm aurası. O bir illüzyon mu?

Omuzlarım titriyor. "Aurora!"

Uyanıklığın pençesinde irkiliyorum. Gözlerim hızla açılıyor ve bir an için olduğum yerde donup kalıyorum. O mezarın içindeyim ve şimdi canlı canlı gömüleceğim. Ben...

Gözlerim son birkaç aydır alıştığım çelik gibi bakışlarla buluşuyor. Grisi şu anda daha sert ve tartışılmaz, sadece bana yönelmiş gibi görünmüyor.

Jonathan parmaklarını saçlarımda gezdirip onları geriye doğru okşuyor ve ben neredeyse bir kedi yavrusu gibi mırıldanmak istiyorum.

Ben o mezarda değilim. Yakınında bile değilim. Hayatımın ardında kara bir gölge yok.

Bitti.

Rahatlama hissi bana yatıştırıcı bir dalga gibi çarpıyor ve gözlerimi kapatıp Jonathan'ın dokunuşunun hissine dalma dürtüsüyle savaşıyorum.

Bu rahatlatıcı ve nazik bir şey ve şefkatin ona göre olmadığını biliyorum, bu yüzden bu anı olabildiğince içime çekmeliyim.

Yatağımın tanıdık şiltesine uzanırken, odamın geri kalanını - yumuşak perdeleri ve yan masadaki büyük lambayı - inceliyorum. Beni kendi odasına değil de benim odama getirdiği gerçeğini fazla düşünmemeye çalışıyorum. Ne de olsa oraya girmeme izin vermesi için bir cezaya ihtiyacı var.

"İyi misin?" diye soruyor o saçma sapan ses tonuyla. Alay etmemek için kendimi zor tutuyorum. Sadece Jonathan otoriter bir tavırla iyi olup olmadığını sorabilir.

Hala sesimi bulamıyorum, başımı sallıyorum.

"İyi görünmüyorsun." Okşama duruyor ve kendimi tutamadan inliyorum.

Jonathan yatağымda oturuyor, iri bedeni küçük bedenimin üzerinde hem bir konfor hem de bir tehdit gibi duruyor. Karışık sinyaller beni kamçılıyor, ama yatağın başucundaki masadan küçük bir ilk yardım çantası alırken bunu düşünmeme gerek kalmıyor.

Parmağını ağzıma dokunduruyor ve teni kesiğimle birleşince irkiliyorum. "Dizindeki ve avuçlarındaki sıyrıkları kapattım. Uyandığında dudağına merhem sürecektim."

Avuç içlerimde küçük bandajlar olduğu kesin. Yorgan boynuma kadar çekili olduğu için altına bir göz atıyorum. Dizimdeki bandajla birlikte ilk fark ettiğim şey, üzerimde bir gecelik olduğu.

"Beni... beni giydirdin mi?" Sesim biraz kısık, biraz zayıf, ama beklemediğim bir şey değil.

"Başka kim olabilirdi ki?" Bir pamuğa merhem sürerken yüz ifadesi değişmiyor. "Daha önce görmediğim bir şey değil."

Bilincimin yerinde olmadığını ve beni nasıl soyduğunu izlemek için uyanık olmadığımın nefret ettiğimi söylemeye başlamadan önce dudaklarımı kenetliyorum.

Lanet olsun. Kesinlikle bende bir sorun var.

Jonathan merhemi kesik dudağıma sürüyor ve ben acıdan yüzümü buruşturuyorum. Yine de tamamen hareketsiz kalıyorum, istenmeyen herhangi bir hareketin bu anı mahvedeceğinden korkuyorum.

Jonathan'ın nazik yönünü görmek beni her zaman derinden etkiliyor. Sanki tek boynuzlu bir atın geçişine tanık olmak gibi ve bunu içime çekmem gerekiyor. Belki bir dahaki sefere filme çekip gizlice izleyebilirim.

İşini bitirdikten sonra parmak uçlarını kesiğin altından geçiriyor, böylece neredeyse dudaklarıma dokunuyor ama tam olarak değil. Yorganın ve kıyafetlerimin altında tüylerim diken diken olup tenimde bir savaş başlattığında nefesimi içime çekiyorum.

Elini istediğimden daha hızlı geri çekiyor ve merhemle pamuğu tekrar ilk yardım çantasına yerleştiriyor. Bu garip bir his. Onun tarafından dokunulmamak yani.

Dokunulmaya alıştığımın değil, ama dünyama girdiğinden beri, bunu verili olarak kabul etmeye başladım. Yanımda olması, odunsu, baharatlı erkeksi kokusunun beni sarması ama bana dokunmaması garip hissettiriyor.

Elini tutup tekrar yüzüme koymak ya da aynı eli belime dolayarak uyumaya devam etmek istiyorum.

Ancak, kafamın arkasında beni durduran bir şey var. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok - sanki bir şeyleri kaçırıyor gibiyim.

Ama ne?

"Şimdi." Başını kaldırıyor, acımasız bakışları üzerime odaklanıyor ve beni bir mengene gibi kavırıyor. "Bana Leeds'e neden döndüğünü söyle."

Anılar kalbimin en boş yerine çarptıkça dudaklarım titriyor.

Röportaj. Sarah'nın saldırısı. Alicia'nın mesajı.

Jonathan'a dehşete düşmüş gibi görünen bir ifadeyle bakarken gözlerim açılıyor.

Jonathan beni zehirliyor Claire.

Oturur pozisyona sığıyorum ve dizlerimi yukarı çekip çarşafı boynuma doğru çekerken omuzlarım yatak başlığına çarpıyor. Onunla arama biraz mesafe koymak için her şeyi yapmaya hazırım.

Oh, Tanrım.

Bu yüzden ayrıldım. Bu yüzden bulunmamalıydım. Saldırı bile yatağımda oturan adamın yanında sönük kalıyordu. Bedenimi isteyerek verdiğim ve bundan daha fazlasını verme sürecinde olduğum adam. Kendimi onun zırhının içine sokmak için pazarlık ettim.

En azından saldırı açıktı. Kara gölge, babam tarafından haksızlığa uğradığını düşünen ve bunun acısını benden çıkaran biriydi.

Ama bu?

Bu adam bana güvenlik sinyalleri veriyordu ve ne kadar berbat ve yanlış hissettirse de Jonathan King'e inanmaya başladım. Hatta onun duygusal kasasını bir şekilde açabileceğime inanmaya başladım.

Ne kadar saf olabilirdim ki?

Kız kardeşimi öldürdü.

Farkına varmak beni fırtına gibi çarpıyor, tıpkı yolun ortasında dizlerimin üzerine çöktüğüm, gözyaşlarımın arasında nefes almaya çalıştığım o gün gibi.

Ama bu sefer başımı kaldırıp tüm bunların sona ermesini isteme zahmetine girmiyorum. Bitmeyecek.

Yüzleşmem gereken gerçek bu. Her gün kendimi verdiğim adamın kız kardeşimin katili olduğu gerçeği.

Seni de öldürmesini engelleyen ne?

Bir ürperti omuzlarımı birbirine yapıştırıyor ve ter tenimi kaplayarak geceliğin etime yapışmasına neden oluyor.

"Neyin var senin?" Jonathan'ın kaşları çatılır. Güzel yüzü onaylamaz bir ifadeyle buruşuyor. Bu yüz şeytana ait. Tıpkı babamınki gibi.

"Hiçbir şey." Kafamda neler döndüğünü biliyorsa, işimi er ya da geç bitirecektir. Hayatta kalma konusunda her zaman olduğu gibi akıllı davranmalıyım.

"Hiçbir şeye benzemiyor, Aurora."

"Öyle."

Beni ayak bileğimden kavırıyor ve düştüğümde sırtım yumuşak şilteyle buluştuğunda inliyorum. Bir elini yüzümün yan tarafına yerleştirip alçak ve ürpertici bir tonda konuşurken vahşi gözlerinin önünde yayılıyorum, "Daha iyi rakipler beni kandırmaya çalıştı ve her zaman başarısız oldu. Şimdi bana neden benden kaçtığını söylemeye ne dersin?"

Onunla savaşıma ihtiyacı içimde ikinci bir doğa gibi titreşiyor. On altı yaşımdan beri çalışma tarzım olan hayatta kalma içgüdüğü yüzeye doğru tırmanıyor. Ancak, iki basit nedenden dolayı harekete geçmiyorum. Birincisi:

Jonathan beni kolayca alt eder. İki: Yaralıyım ve dövüşmek en aptalca hareket olur.

Zeki. Akıllı olmak zorundayım. "Sadece dinlenmem gerek."

"Tekrar dene, vahşi olan." Sesi kırılmış ve sert. Ona yalan söylediğimi biliyor ve dürüst olmak gerekirse, Jonathan gibi birini nasıl kandıracağıma ya da bunun mümkün olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim ondan uzak durmam gerektiği. Sonum Alicia gibi olmayacak. Hayatımı emmesine ve sonunda beni öldürmesine izin vermeyeceğim.

En azılı seri katillerden birinden kaçtım ve ondan da kaçabilirim.

Ses tonumu yumuşatarak, "Gerçekten sadece uyumak istiyorum. Çok yorgunum."

Parmak eklemleri alnıma değiyor ve ben dişlerimin arasından bir nefes çekip burnumdan bırakıyorum.

Dehşete kapılmamın sebebi korku değil. Tam tersine. Vücudum Jonathan'ın hayatım için gerçek bir tehlike olduğunu ve ondan uzak durmam gerektiğini anlamadı. Aptal derim hâlâ bana her dokunduğunda olduğu gibi karıncalanıyor. Hâlâ sanki olunacak tek yer orasıymış gibi onun yörüngesine giriyorum.

Kaşlarının arasında yavaşça bir çizgi oluşuyor. Endişeden mi yoksa yüz ifademi onaylamadığından mı, bilmiyorum. İkisi de olabilir.

"Biraz ılıksın ama hap yakında etkisini gösterecek."

"Ne hapı?" Aman Tanrım. Beni zehirlemeye başladı mı? "Ağrı kesici.

Aile doktoru daha önce sana bakmaya geldi ve reçete etti. Ayrıca başınızın arkasındaki çürüğün ciddi olmadığını ve eninde sonunda kaybolacağını söyledi."

Şimdi o bahsettiğine göre, ensemdeki saçlarımın altında bir şey karıncalanıyor. Dayak yediğim zamandan kalma ama hepsini unuttum. Üzerimde dolaşan gerçek tehlikeyle kıyaslandığında, o bile fark edilmiyor.

Bir saldırının bu durumdan daha az tehlikeli olduğunu düşünmem üzücü mü? Muhtemelen, ama beynim hayatta kalmak için eğitildi, bu yüzden acil tehlike her zaman ilk dikkatimi çeker.

"Uyuyabilir miyim? Geç olmuş olmalı, değil mi?" "Sabahın üçü."

"Doktoru bu saatte mi getirdiniz?"

"Bu onun işi ve aile doktoru olmayı kabul ettiğinde taleplerimi biliyordu."

"Satın aldığınız bir şey yerine insan olarak gördüğünüz biri var mı?" Ana odağım onu buradan çıkarmak olması gerekirken bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum.

"Sen." Sakince söylenmiş olmasına rağmen bu kelime her yerimi ateşe veriyor. Sadece yanaklarım ve göğsüm değil, aynı zamanda göğsümün içinde gürültüyle çarpan şey de.

"Beni zaten satın aldın," diye mırıldandım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Meğer gerçekle uzaktan yakından alakası yokmuş." Doğruldu ve ben onun yakınlığını kaybetmenin yasını tutmaktan ve onun havadar, şehvetli kokusuna yapışmaktan nefret ediyorum.

Zamanla hepsi geçecek. Buna inanmak zorundayım.

"Uyu artık." Sesi yatıştırıcı ve sıcaktı. Muhtemelen ondan duyduğum en sıcak ses. "Ben burada olacağım."

"Hayır, zorunda değilsin -"

"Kalacağım. Pazarlık yok," diye sözümü kesti. "Ayrıca, oraya neden geri döndüğünü bana söyleyeceksin."

"Sadece yalnız kalmak istiyorum."

"En son yalnız kaldığında neler olduğunu hepimiz biliyoruz, yani bunun cevabı hayır." Yüz hatları sertleşiyor, her saniye daha da kararıyor. Bir elini cebine sokuyor ve tekrar konuştuğunda sesi kıyameti koparmanın eşiğinde, "Eğer zamanında gelmeseydik o şerefsizin neler yapabileceğini düşünmek..."

Sanki kelimeler bu olasılığı tanımlamakta yetersiz kalıyormuş gibi sözlerini yarıda kesiyor.

Neler olabileceğini düşününce boğazıma bir ürperti oturuyor. O kara gölge istediğini elde etmiş olsaydı burada uyuyor olur muydum? Geçmişte beni diri diri gömmeye çalışmışlardı, belki de bu sefer başladıkları işi bitirmek istiyorlardı.

Jonathan sandalyeye düşer. "Ben kalıyorum." Kahretsin.

Gerçekten öyle ve gerçekten gitmem gerek. Nereye bilmiyorum ama buradan çıkar çıkmaz bir yolumu bulacağım.

Ben hep yaparım.

Zihnim onu göndermenin yollarını düşünmeye çalışıyor. Yatağın başucundaki masada su ve çorba olduğunu tahmin ettiğim kapalı bir kâse duruyor, bu yüzden ikisini de isteyemiyorum.

Düşün Aurora, düşün!

"Yastığım," diye geveledim.

Jonathan hâlâ beni bir araştırmacının mikroskobu altındaymışım gibi hissettiren o sinir bozucu odaklanmayla izliyor. "Yastığının nesi var?"

"Senin odandakini istiyorum. Bu yumuşak değil."

"Eskiden üzerinde gayet güzel uyurdun."

"Bu uzun zaman önceydi. Artık buna alışkın değilim." Sonra biraz küstah bir tonda konuşuyorum, "Başım ağrıyor."

İşe yarıyor.

Ayağa kalkıyor ama gitmek yerine eğilip dudaklarını alnıma değdiriyor. Uzuvarımı bir şok dalgası kaplıyor ve erimemek için her şeyimi vermem gerekiyor. Bu... ilk kez böyle bir şey yapıyor.

Bir alın öpücüğünde rakipsiz bir samimiyet vardır - dudaklarının tenimdeki hissi, içindeki özen.

Tanrım. Bunu neden şimdi yapıyor?

"Sen kötü bir şekilde yaralanmadan önce orada olduğum için mutluyum. Ama bu peşini bırakacağım anlamına gelmiyor." Doğruldu, ifadesi boştu. "Hemen döneceğim."

Kapı arkasından kapandıktan sonra bile geri çekilişini izliyorum. Beni öptüğü yer hâlâ karıncalanıyor, yanıyor ve bana tüm yanlış sinyalleri gönderiyor.

Başımı sallayarak ayağa fırlıyorum. Dünya eğilmeye başlıyor ama baş dönmesi yavaşça geri çekilene kadar ayaklarımı iki yana açıyorum.

Kaybedecek zamanım yok. Jonathan yakında dönecek ve o döndüğünde ben burada olamam.

Kapının kilidi olmadığı için, zorbanın izniyle, sehpayı kapıya doğru itiyorum. Avuçlarım acıyor ve bandajlar kan içinde kalıyor ama sehpayı kapıya iyice sabitleyene kadar durmuyorum.

Ayaklarımı gördüğüm ilk ayakkabının içine sokuyorum ve bulabildiğim çarşaflardan hızla bir ip yapıyorum.

Ön kapıyı kullanmak olmaz. Jonathan koridorlarda kameraları olan bir ucube ve onları her zaman izleyen biri olduğundan eminim, beni yakalayacaklarına hiç şüphe yok.

Ancak benim balkonum, personelin arka girişinin görüldüğü bahçeye bakıyor. Gözetleme seanslarım sırasında buralarda yanıp sönen bir kamera bulamadım.

Halatı yatağın ayağına bağlayıp ağırlığımı taşıyıp taşımadığını test ettikten sonra aşağı atıyorum. Yere ulaşmıyor ama yeterince yakın. Düşüş mesafemi kısaltacak her şeyi kabul ederim.

Bunu ilk kez yapmıyorum. İskoçya'da birçok motelden bu şekilde kaçtım. Çoğu zaman geceyi geçirecek param yoktu ve sokaklarda ya da parklarda birilerinin beni bulup saldırdığı bir yerde uyumamın imkanı yoktu.

Büyüdükten sonra o motellere çek gönderdim ama o zamanlar ikinci ve üçüncü katlardan atlamak günlük hayatımın bir parçasıydı. Biraz antrenmansızım ama başarabilirim.

Kapı kolu hareket etti ve ben kaskatı kesildim. Geri döndü.

Olacağından şüphelenmediğimden değil, ama kahretsin, çok erken. Bunu şimdi yapmalıyım.

"Aurora. Aç kapıyı!" Sesi diğer taraftan gürliyor ve ardından iterek açmaya çalıştığı kapıdan bir patlama sesi geliyor.

Omurgam kırılacakmış gibi dikleşiyor. Ya şimdi ya da asla.

İpin ucunu tutuyorum ve öylece atlıyorum.

Yavaşça yere doğru kayarken ellerim ve bacaklarım çarşafı ölümcül bir şekilde kavırıyor. Aşağıya bakmıyorum, çünkü bu beni zaten içimde dönmekte olan şeyden daha kötü bir korkuyla dolduracak.

İpten aşağı kayma görevim alıştığımından daha uzun sürüyor. Bunun bir nedeni Jonathan'ın ucube malikanesinin çok yüksek olması, bir nedeni de bunu en son yapmamın üzerinden uzun zaman geçmiş olması.

Avuçlarım acıdan çılgılık atıyor, kan çarşafı ıslatıyor ve sabahın erken saatlerindeki soğuk hava kemiklerime çarptıkça dizlerim yanıyor.

Çarşafın ucuna ulaştığımda, bacaklarım aşağı sarkıyor ve ellerim çarşafı sıkıca kavırıyor, atlamaktan başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

Çok dik ve bacaklarım acıyacak. Ama doğru yaparsam, hiç kemiğim kırılmaz. *Umarım.*

Gerçi kırık bir kemik, buradan çıkacağım anlamına geliyorsa buna değer. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bırakıyorum.

İşte bu kadar.

Özgürüm ve hayattayım ve kimse bunları benden alamayacak.

Buraya gelmek için çok ama *çok* mücadele ettim ve eğer burada başarabilirsem, her yerde başarabilirim.

Sonra, yere çarpan bacaklarımın keskin acısını hissetmek yerine, elik gibi kollarla sarılıyorum.

Başarısızlık duygusu göğüs kafesimin altından sızıyor ve kalbimi sıkıştırıyor.

Benim nefes alma Hitches olarak I tanışmak
Jonathan'ın öfkeli gri Gözler. "Büyüleyici, Aurora. Gerçekten büyüleyici."

A U R O R A

F ya da hayatımda ilk kez, kaçış planım daha başlamadan başarısız oldu.

Jonathan'ın yüz hatlarından yayılan öfkeye bakarken, biliyorum, Sadece *biliyorum* ki kaçmamın hiçbir yolu yok.

Sonum Alicia gibi olacak.

Koridorlarda dolaşmak. Halüsinasyon görüyor. Zehirlenmiş.

Öldü.

Fokurdayan damarlarımdan hayat fişkırıyor ve kanlı avuçlarımla göğsünü itiyorum, uzuvlarım çırpınıyor. Mantıksız bir öfke ve hayatta kalma ihtiyacıyla hareket ediyorum. Mantıklı, stratejik tarafım gitti.

- yere çarpmayıp Jonathan'ın kafesine geri düştüğümde öldürüldü. "Bırakın beni!"

Mücadelem nafile. Sanki yumruklarımın gömleğine değdiğini ya da çiziklerimin köprücük kemiğinin derisine değdiğini hissetmiyor. Sanki öfke nöbetimin yatışmasını ve gevşememi bekliyor.

Bilmiyorum.

Kıvranıyorum, kıpırdanıyorum, itiyorum ve yumrukluyorum. Onun acımasız pençesinden kurtulmak için güneşin altındaki her numarayı kullanıyorum.

Beni eve geri götürürken sessizlikle karşıladı. Hayır, hayır.

Enerjim yükseliyor ve onu gevşetmek için ayaklarımı havaya kaldırıyorum.

Tek aldığım dış uyluğuma sert bir sıkma. *Ahh.*

İkisi de ağlarken küçük meleği taşıyan Meryem Ana heykelinin yanından geçiyoruz ve içimden korkutucu bir önsezi geçiyor.

Bu da bir farkındalık.

Bu heykel Alicia'nın King malikanesindeki hayatını temsil ediyordu. Ağlıyordu ve kimse onu görmüyordu. Acı çekiyordu ve kimse ona yardım etmiyordu.

Eğer bir şey varsa, kocası ve hayat arkadaşı onu zehirledi. Onu öldürdü. Kız kardeşimi *öldürdü*.

Dirseklerimi ve pençelerimi onun tarafına geçirirken gözlerim kızgın yaşlarla doluyor. Onun gücüyle bir yere varamayacağımı biliyorum ama nefes alabildiğim sürece savaşıyorum.

Ben bir savaşçıyım. Hayatta kalan biriyim. Buraya kadar geldim ve Jonathan'ın sonumu belirlemesine izin vermeyeceğim.

Avuç içlerimin kanamaya devam etmesi önemli değil. Acı ve yanma buradan çıktıktan sonra geçecek.

Margot girişte belirir, üzerinde uzun bir gecelik vardır. Kargaşa yüzünden yataktan kalkmış olmalı.

"Yardım et, Margot! Yardım et!" Avazım çıktığı kadar bağıyorum.

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve sahneyi bir ucube gösterisinden çıkmış gibi izliyor. Yüzü granitten yapılmış gibi taş gibi soğukken Jonathan'ın elinde debeleniyorum.

"Efendim...?" diye sorar, neredeyse emin değildir.

"Uyumaya devam et, Margot," diyor ona pazarlık kabul etmeyen sert bir tonda, dikkati ileriye odaklanmış bir şekilde.

"Hayır!" Kıvraniyorum. "Hayır!"

Arkamdan Margot'ya bakıyorum, tüm umutlarıma rağmen onun beni takip etmesini ve bir şekilde zalimin pençelerinden kurtulmama yardım etmesini umuyorum.

Orada değil.

Kimse değil.

Sadece ben ve o varız.

Odama vardığımızda enerjim azalmıştı ama bu beni durdurmuyor. Duramam. Durursam yenilgiyi kabul etmiş olurum ve bunu asla yapmam.

Jonathan'ın koca eliyle kalçamı ya da kolumu sıkarak beni kolayca alt etmesinden nefret ediyorum. Onun cüssesine kıyasla çok küçük olmamdan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan çok nefret ediyorum, sadece Alicia'ya olanlar yüzünden değil, aynı zamanda ona güvenmek üzere olduğum için.

Ona aşık oluyordum, peki ne için? Bu ihanet için. Bu ıssızlık için.

Sanki duygularım aşırı farkındalık durumunda sıkışıp kalmış gibi ve onları sıralamak neredeyse imkansız.

Tek bildiğim gitmem gerektiği. *Şimdi.*

"Bitti mi?" diye soruyor o kapalı ses tonuyla. Yüz hatları bomboş ve tepkisizliği, onun cephesinin ardını okuyamamam, bana saldırmamasından daha korkutucu.

Jonathan hafife alınacak bir adam değil ve onun kontrolü altında yakalanmak tehlike demek. Ancak, bu benim doğuştan gelen kaçma ihtiyacımı durdurmuyor.

"Asla bitiremeyeceğim. Beni tekrar kilitleyin ve sonunda yapana kadar kaçmaya çalışacağım." İyi bir önlem için ona bir kez daha yumruk attım.

Beni yatağa yatırıyor ve ben yaralı bir hayvan gibi kaçıyorum.

Aslında öyleyim.

Avuç içlerimi kaplayan bandajlar kana bulandı. Dizlerim ve dudağım acıyor ve başımın arkası zonkluyor.

Ancak bu, bıçaklanmak, mezardan sürünerek çıkmak ve kendimi dikmekle kıyaslanamaz bile.

Eğer buna dayanabildiysem, buna da dayanabilirim.

Jonathan yatağın önünde durmuş, iki eli ceplerinde, savaş esirine örnek veren bir savaş lordu gibi görünüyor. Boynunda ve köprücük kemiğinde birkaç çizik izi ve açık mavi gömleğinde kan lekeleri var.

Ona duyduğum nefreti içimde tutmaya çalışıyorum ama başkalarına acı çekirtmekten hoşlanmıyorum. Bu babama çok benziyor ve asla babam gibi olmayacağıma dair kendime söz verdim.

Hayır.

Kaçmaya çalışan her yaralı hayvan gibi kendimi savunuyorum. Tırmalamam, ısırمام ve pençelemem çok doğal.

Jonathan kibirli burnuyla bana bakıyor. Gri bakışlarında kopan fırtına hesaba katılmaması gereken bir güç. "Önlemler çoktan alındı, bu yüzden kaçamayacaksın ve kaçsan bile seni hemen bulacağım Aurora. Şimdi, neden etrafta dolanmayı bırakıp bana yaptığın gösterinin ne olduğunu söylemiyorsun?"

Cevap vermeyi reddederek çenemi kaldırıyorum.

"Konuşmayacak mısın? Bu mudur yani?" Jonathan dizlerini yatağa doğru indiriyor, şilteyi daldırıyor.

Onun duygusuz gözlerine içimdeki tüm acı ve nefretle karşılık vererek yerimde duruyorum.

Beni içine hapsederken dizleri bacaklarımın iki yanında duruyor ve iki zayıf parmağıyla çenemi kaldırarak vahşi gözleriyle beni hapsediyor.

Naif bir anda, o gözlerde kendimi gördüğümü hayal ettim.
Bu doğru olmaktan çok uzak.

Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok. Bakışları mülayim, cansız ve sadece incitmek ya da itaat edilmek amacıyla dolu.

Ya da ikisini de.

Felsefesi, ona itaat etmeyene zarar vereceği yönünde. Sanki hiç var olmamışlar gibi onları yok e d e c e k .

Alicia'ya olan bu mu?

Nefesimi düzenlemeye çalışmama rağmen nefesim kesiliyor ve sanki yürüyüşten yeni dönmüşüm gibi nefes nefese kalıyorum.

"Bu gösteri de neyin nesiydi Aurora?"

"Dışarı çıkmak istiyorum," diye
geveledim.

"Nereye gideceksin?"

"Layla'yı ziyaret etmek istiyorum."

"Sabahın üçünde bu kıyafetle mi?"

Kendime bakıyorum ve sadece göğüslerimi belli eden ve dizlerimin üzerinde duran ince bir gecelik giydiğimi fark ediyorum. Bunu daha önce düşünmemiştim ama şimdi kendimi mahcup hissetmeye başlıyorum. Yarı nötr bir tonda konuşmak için tüm gücümü harcıyorum: "O bir gece kuşu. Aldırmaz."

"Tekrar dene."

"Bırak gideyim Jonathan!"

"İşler böyle yürümüyor. Burada yaşıyorsun ve bu benim kurallarına uymayı da içeriyor. Yani yaralıyken ikinci kattan atlamak yok. Aslında, yaralı olmasan bile. Bu saçmalık bir daha olmayacak."

Ses tonundaki öfke kırbaç gibi tenime iniyor. Çenemi tutuşundan bile daha acı verici.

Beni serbest bırakıyor ve büyük bir nefes çekiyorum. İlk yardım çantasını çekip avuç içi bandajlarımı açması uzun sürmüyor. Kanlı bez derimden söküldüğünde irkiliyorum. Ölümcül ifadesine rağmen sert davranmıyor ama etim beklediğimden daha derin kesilmiş.

"Düşünüyor muydun ki?" Dezenfektanla ıslattığı avuç içlerimi onaylamayarak inceliyor.

Acı, dişlerimi alt dudağımın yastığına batırmama neden oluyor ve sonunda temizlenene kadar burnumdan nefes alıyorum. Birkaç kesik var

hem çapraz hem de yatay olarak konumlandırılmıştır.

Jonathan yaraların etrafına yeni bandajlar sarıyor ve ben kirpiklerimin altından ona bakıyorum, vücutum bir sonraki savaş ya da kaç modu için geriliyor.

Bir gün için çok fazla adrenalin patlaması yaşadım. Güçten düşecekmişim gibi hissediyorum.

Ama bu vücutuma kapanmasını emredebileceğim bir şey değil. Hayatta kalmak her zaman benim doğal yeteneğim olmuştur.

Avuç içlerimle işi bittikten sonra dizimi kontrol ediyor. Bandajdan memnun görünüyor, onu yalnız bırakıyor ve kutuyu itiyor. Yine de bir tehdit gibi tepemde dikilmeye devam ediyor, kaşları hala birleşik ve yüz ifadesi bir yıkım ifadesi.

Onunla ilk tanıştığım zamanki gibi. Ona güvenmediğim zaman. Neden ona güvenebileceğimi düşündüm ki?

"Neler oluyor Aurora?"

"Hiçbir şey."

"Bana Yorkshire'a kaçtığını, saldırıya uğradığını, beni ittiğini, sonra da arşıftan yapılmış bir iple boş yere atladığını mı söylemek istiyorsun?"

Söyleyecek bir şey bulamayınca dudaklarımı büzüyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye devam ediyor, yakınlığı bana şu anda hissetmemem gereken şeyler yapıyor. Neden onu içime çekip duruyorum ki?

Ve neden boynundaki o çizik izlerini silmek istiyorum ki? Onları hak etmişti.

Değil mi?

Çenemi tutuyor, neredeyse avucunun içinde yutacak. "Şöyle olacak Aurora. Bana gerçeği söyleyeceksin ve sonrasında seninle nasıl başa çıkacağıma ben karar vereceğim."

Ağzımı kapatıyorum.

"Son şansın." Parmakları yanaklarıma batıyor. "Bu öfke nöbetine devam edersen vereceğim tepkiden hoşlanmayacaksın."

"Bilmen gereken tek gerçek senden nefret ettiğimdir."

"Yanlış cevap." Beni bir itişle serbest bırakıyor ve dirseklerimin üzerine düşüyorum.

Kalbim sesindeki karanlık vaatle çarpıyor ve nefesimi tutup bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Beni cezalandıracak mı?

Şaplak mı atacak?

Bu düşünceyle kalçalarımın zonklamasından nefret ediyorum. Siktir et onu da, onu da.

İlk fırsatta buradan gideceğim.

Bir ya da iki günümü alabilir ya da ne kadar sürerse, ama Jonathan sonsuza kadar yanımda kalacak değil.

O bir işkolik. Sabah olduğunda, daha fazla hayatı mahvetmek için çekip gideceğinden hiç şüphem yok. Bu benim kaçma şansım olacak.

Jonathan yatağımın önünde duruyor, canavar maskesini tekrar takmış, elini cebine atıyor. "Konuşana kadar bu odada kalacaksın."

"Ne?"

"Saatler mi, günler mi yoksa haftalar mı olacağına karar verecek olan sensin." Başını yana eğiyor. "Hatta aylar."

"Beni içeri kilitleyemezsiniz. Bu adam kaçırmaktır!"

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsan." Gitmek için döner ama durur ve omzunun üzerinden atar, "Ve bir daha balkondan atlamaya kalkma. Etrafı güvenlik çemberine aldım."

"Beni burada tutamazsın Jonathan!"

"O zaman konuş." Tehditkâr ses tonu bana çarpıyor ve kapı kapanırken arkasında kalıyor.

İşte o zaman duyuyorum. Özgürlüğümün elimden alınışının sesini. Bir kilidin sesi.

Kahretsin. Siktir.

Kapıya koşup kapı kolunu kontrol ediyorum ve eminim ki kilitli.

Onu tekmeledikten sonra, çarşaf ipinin hâlâ asılı olduğu balkona doğru koşuyorum ve siyahlar giymiş iki iri yarı adamın orada durduğunu görüyorum.

Bacaklarım beni bırakıyor ve oturma pozisyonuna geçiyorum. Aynı anda iki şey fark ettim.

Bir. Buradan yapabileceğim tek kaçıışı başaramadım, çünkü artık Jonathan niyetimi bildiğine göre, bunu tekrarlama şansımın asla olmayacağından emin olacak.

İki. Alicia'nın kaderini tekrar yaşıyormuşum gibi garip bir his var içimde.

A U R O R A

I bütün gece uyuyamazsın.
Yapamam.

Sanki on bir yıl öncesine, o güvenli günlere geri döndüm.
evlerde ve polis gözetiminde. Bedenim çizildi ve varlığım aŗađılandı.

O zamanlar pek uyuyamazdım, Şimdi de aynı. Hayatta
kalmak çok zor.

O devreye girdiği anda, beyninizin uyum sağladığı tek Şey onu
yatıŗtırma ihtiyaıdır. Hayatta kalmak için.

Bir daha asla oynamamak için dua ettiğim oyun geri döndü ve bu sefer
Tanık Koruma Programı'ndan çıkamıyorum ya da yeni bir kimlik
oluŗturamıyorum.

Yaldızlı bir kafeste sıkıŗıp kaldım ve burada daha fazla kalırsam, benim
kaderim de Alicia'nınki gibi olacak.

Beynimin bulabildiği tek dŗnce bu. Buradan ıkmazsam leceğim.

Uzun Őafak ve sabahın erken saatlerini odanın içinde bir ıkıŗ yolu
arayarak geçiriyorum.

Telefonum burada değil; bir yerde kaybettim. Sabit hat meŗgul, yani
Jonathan askıya almıŗ olmalı. Dizüstü bilgisayarımı arabada bırakmıŗım, o
da yok.

Arada sırada, yerlerini deđiŗtirirler ve ben de kaçma Şansı yakalarım
diye pencereden kaslı herifleri gzetliyorum.

Yapmazlar. İkiisi de heykel gibi orada duruyor.

Jonathan'ın kontrol manyağı seviyesinden daha azını beklediğimden
değil.

Sabah sekiz civarında, gardırobumda bir şey arıyorum, modern bir cihaz ya da yardım çağırmak için kullanabileceğim herhangi bir şey.

Kapı açılıyor ve irkiliyorum, yaralı dizim ahşap panele çarpıyor. Diğer bacağımı dik durmak için kullanarak ve yaralı bacağımı bükerek irkildim.

Jonathan elinde bir tepsi yemekle ve kusursuz takım elbisesiyle sanki sıradan bir sabahmış gibi içeri girer.

Gömleğinin daha önceki gibi kanla lekelenmemiş, temiz oluşu içimi rahatlatıyor. Çiziklerin çoğunu gizliyor ama yakasının kenarından görünen uzun bir çizik var.

Manzaraya bakıp yutkunuyorum. Son gördüğüm zamana kıyasla kızarmış. Üzgün olmam gerekmiyor. Beni isteğim dışında tutan o.

"Uyumamışsın." Tepsiyi makyaj konsolumun üzerine yerleştiriyor, başarısız kaçışım sırasında kapıyı kapatmak için kullandığım sehpayı ters çeviriyor ve tabağı üzerine kaydırıyor.

"Burada kamera falan mı var?" Odanın köşelerini inceliyorum çünkü varsa şaşırmam.

"Şu anda değil, hayır. Ama bu iyi bir fikir."

Kahretsin, işte onun kafasına fikirler sokuyorum. Saçma sapan konuşmamak için dilimi ısıırıyorum. Bu sadece ona zaten sahip olduğundan daha fazla üstünlük sağlayacaktır.

"Otur." Kibirli burnunu eğerek kanepeyi işaret ediyor. "Ye."

"Hayır."

"Yemeği boğazına tıkmamı mı istiyorsun, öyle mi?" "Beni bırakmanı istiyorum."

"Oturup yemek yiyecek misin yoksa ben mi yiyeceğim?"

Çenemi çıkardım ve hatamı çok geç fark ettim. Jonathan birkaç uzun adımda bana ulaşıyor ve sanki bir patates çuvalıymışım gibi beni omzunun üzerinden atıyor. Dünyam altüst olurken içimden bir çığlık kopuyor, saçlarım onun kalça hizasına düşüyor. Bu pozisyonda başıma kan hücum ediyor ve avuçlarımın nasıl acıdığını görmezden gelerek sırtına tekrar tekrar vuruyorum.

"Kes şunu yoksa yaraların yeniden açılacak." "O zaman bırak gideyim."

Ona biraz daha vurdum. *Tokat.*

Kıçımda ateş patlarken donup kalıyorum. Kalçalarım sıkıştı ve külotumu kaplayan ıslaklığı hissedebiliyorum.

Kahretsin. Siktir. *Hayır.*

Böyle bir şey olamaz. Neden hala bundan tahrik oluyorum? Tahrik olmamalıyım. O... O bana zarar verecek, beni öldürecek. Kız kardeşime yaptığı gibi.

Ancak beynimin bir kısmı sanki böyle bir şey yokmuş gibi bu gerçeğe karşı hissizleşmiş durumda. Beynimin bir kısmı beni dehşete düşürüyor çünkü o aptal Jonathan'ın bana zarar vereceğini düşünmüyor.

Jonathan odaya girdiğinde o kısım hiçbir tehdit hissetmedi. Aksine, adını vermekten hoşlanmadığım tamamen farklı bir şeydi.

"İşte böyle. Aferin kızıma, gerçi son zamanlarda pek öyle davranmıyorsun." Beni yavaşça kanepeye bırakıyor ve ben de kenara kayarak geceliğimi aşağı çekiyorum, neredeyse askıları yırtılıyor.

Jonathan'ın başı yana eğik, gözleri göğsümü tamamen şehvet dolu bir şekilde yutuyor. "Manzarayı seviyorum."

Dehşet içinde yere bakıyorum ve bacaklarımı örtmeye çalışırken göğüslerimi ortaya çıkardığımdan ve sert, pembe bir meme ucunun görüldüğünden eminim. Kumaşın tekrar yerine oturmasına izin veriyorum ve biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünen Jonathan'a bakıyorum.

Yemeği işaret ettiğinde o an sona erer.

"Hayır."

"Dünden beri bir şey yemedin."

Midem sanki onun sözlerine katılıyormuş gibi gurulduyor. Bunu ve beraberinde gelen utancı görmezden geliyorum.

"Boğazına tıkmak konusunda şaka yapmıyordum Aurora. Bunu yapabileceğimi biliyorsun, bu yüzden beni harekete geçirme."

"Beni isteğim dışında tutamazsınız, sonra da sanki bir mahkummuşum gibi yemek yemeye zorlayamazsınız, tamam mı?"

"Sen bir mahkûm değilsin. Dün gecedен beri neyin var söylersen istediğin an buradan çıkıp gidebilirsin." Sesi her kelimedede ölümcül bir hal alıyor ve sabrının tükenmekte olduğunu anlıyorum.

Jonathan ve sabrın arası, bırakın kötü günleri, iyi günlerde bile pek iyi değildir. İstedliğini bir parmak şıklatmasıyla elde etmeye alışkın ve artık öyle olmadığına göre, sessiz kaldığım her an daha da acımasızlaşacak.

Ama öte yandan, Alicia'nın bana gönderdiği mesajı ona söylersem, asla dışarı çıkamam. Bu onu cinayetle suçlamak gibi bir şey ve Jonathan gibi biri böyle bir şeyin ortaya atılmasına izin vermez. Bunu anında bastırır.

Altı aylık anlaşmayı unut. Gerekli gördüğü anda kız kardeşimi takip etmemi isteyecek.

"Peki ne olacak?" diye soruyor o keskin ses tonuyla.

şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Yemek, Aurora. Yiyecek misin yoksa benim planımla mı devam edelim?"

Bir parça tost alırken ona ters ters bakıyorum. Eğer buradan çıkacaksam, enerjimin her zerresine ihtiyacım olacak, bu yüzden bana güç verebilecek yiyecekleri reddetmeyeceğim.

Avucumu ekmeğin etrafına kapattığımda acıyor ve acıyı hafifletmek için biraz esnetiyorum.

Jonathan da bunu fark etmiş gibi görünüyor. Yanımda oturuyor ve ben uzaklaşmaya çalışıyorum ama zaten sınırdayım. Kalçası benimkine değiyor ve sanki ikinci derisiymiş gibi ondan yayılan sıcaklığı ya da odunsu kokuyu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Tostu parmaklarımın arasından alıyor, her zaman yaptığıım gibi üzerine tereyağı sürüyor, sonra ağzıma götürüyor. Geri almaya çalışıyorum ama ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

"Kendi başıma yiyebilirim."

"Avuçlarını yaraladıktan ve yaralarını yeniden ağtıktan sonra olmaz." "Ama -"

"İnat etmeyi bırak. Ač řu ađzını ve ye."

Dudaklarımı bzyorum, kendimi bir kez daha azarlanan bir çocuk gibi hissediyorum. Lanet olası otoriter ses tonu yüzünden, yemin ederim. Bu sertlikle konuşması beni her zaman etkilemiştir.

Savaşımı seşmeye karar vererek yavaşça aıyor ve dudağımdaki keşiği tetiklememek için tosttan geçici bir ısırık alıyorum. Jonathan da bunu fark ediyor, çünkü tabağa geri koyuyor.

Tanrım. Bu adamın fark etmediği bir şey var mı? Ayrıntılara o kadar dikkat ediyor ki, bu delilik.

Bıçağı küçük parçalara ayırmak için kullanıyor ama beni beslemek için çatal kullanmıyor. Hayır, çıplak elleriyle yapıyor. Ağzıma her bir şey attığında, zayıf, erkeksi parmakları tenime srtnyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

Sanki o beni birbiri ardına orgazm ederken birlikte kahvaltı yaptığımız günlere geri döndük.

Bunu düşünmekten nefret ediyorum.

Her zamanki gibi kucağında oturmamanın garip hissettirmesinden nefret ediyorum.

Kendine gel, Aurora.

Ben daha doğru dürüst çiğneyemeden yemek ağzımda eriyor. Jonathan tabaktaki her şeyle doldururken midem ses çıkarmayı kesiyor.

O beni beslemeye devam ediyor, ben de yemeye devam ediyorum. Kendime bunun gücümü geri kazanmak için olduğunu söylüyorum ama parmakları tenime her değdiğinde ürperiyorum.

"Saldırı yüzünden mi?" Soğuk sesi bir ninni gibi etrafımda dolaşıyor.

Ne? Ninni mi? Jonathan mı? U y k u s u z l u k t a n olmalı.

Jonathan ve ninniler birbirlerinden olabildiğince uzaktırlar.

Konuşmamak için bahane olsun diye bir parça yumurtayı çiğnemeye devam ediyorum. Ellerim ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi kucağında gevşek duruyor. Genellikle, Jonathan'ın parmakları vücudumun diğer kısımlarıyla meşgulken onlar yiyecekleri toplarlardı.

Denge bozuldu ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağı gerçeği beni ani bir keder duygusuyla dolduruyor.

"Yoksa Maxim'in röportajı mı?"

Kanım donuyor ve devam etmeden önce bir saniyeliğine çiğnemeyi bırakıyorum. Tabii ki Jonathan bunu kaçırmıyor.

"Sanırım ikisi de." Başını yana doğru eğiyor. "Bundan kaçmak için başka bir yeniden doğuşa uygun olduğunu düşünüyor musun?"

Dudaklarımı kapatıyorum.

"İlkinizi tamamlamamışken yeniden doğamazsın Aurora."

İçimdeki karmaşayı düşününce sesim sakın çıkıyor. "Ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuşken yeniden doğuşlar hakkında ne biliyorsun ki?"

Alay ediyor. Jonathan alay ediyor. Tüm bu hareket o kadar tuhaf ki hafızama kazımak için biraz zaman harcıyorum. "Burada gümüş kaşıkla doğan biri varsa, o da sensin vahşi şey. O kaşığın ergenlik çağında ağzından alınmış olması, her zaman orada olmadığı anlamına gelmez. Maxim sana istediğin her şeyi verdi, değil mi? Sen onun şımarık küçük prensesiydin."

"Kes şunu."

"İşte bu yüzden yeniden doğuşunda başarısız oldun Aurora," diye devam ediyor sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. "Hâlâ onun gölgesinden çıkamıyorsan yeniden doğamazsın."

"Ben onun gölgesinde *değilim*."

"Öyle görünüyor ama. Nasıl yeniden ortaya çıkacağı hakkında sana ne demiştim? Unutulmaktan hoşlanmadığını. Seni de yanında sürüklemesine şaşırdın mı? Bu onun on bir yıl önce yaptıklarına misilleme yapma yolu ve eğer ona koz vermeye devam edersen, bunu sana karşı kullanmaktan çekinmeyecektir."

Sözleri doğal bir felaketin etkisine sahip. Ani ve yıkıcı. Bunu daha önce böyle düşünmediğimden değil, her zaman babamdan kaçabileceğimi düşündüğümünden. Onun hayatıma düşürdüğü gölgede yaşamadığımı.

Bu yüzden eskiden birlikte yaptığımız her şeyi değiştirdim. Hatta bir ara saçlarımı sarıya boyadım ve sarışın halimden nefret ediyorum. O bir korkak ve motel odalarından atlayan bir hırsızdı.

"Peki ya sen?" Sesim sabit ama kısık.

Avokado keserken duraklıyor. Gizliden gizliye en sevdiğim yeni yiyecek olmaya başladı. "Ben mi?"

"Sana koz vermeye devam edersem, sen de bunu bana karşı kullanmayacak mısın?" "İstemiyorum ama beni zorlarsan kullanırım."

"Ben mi? *Seni* zorlamak mı? Şu anda beni zorlayan sensin." "Sesini alçalt."

"Yoksa ne olur?"

"Bunun cevabını bilmek istemezsin." Ağzıma bir parça avokado tıkıştırarak itirazımı bastırıyor. "Ve seni zorlamıyorum. Zorlasaydım seçme şansın olmazdı ama var."

Parçayı yutuyorum, tadını hafızama kazıyorum. Bu küçük lüksü elimden alıp almayacağını kim bilebilir? Jonathan zalimliğinin en sadist türünü uyguluyor. Sizi bir şeylere alıştırtıyor, sonra da sanki hiç var olmamışlar gibi onları elinizden alıyor. "Geceleri daha iyi uyumak için kendine bunu mu söylüyorsun?"

"Kim ve ne olduğumun gayet iyi farkındayım. Kendimi kandırmak zorunda değilim Aurora. Sen zorundasın."

"Ne?"

"Yanına oturduğumdan beri kıvranıyor ve kalçalarını ovuşturuyorsun. Kendine beni istemediğini ya da bu durumdan kurtulmak istemediğini ne kadar söylersen söyle fark etmez. İkimiz de vücudunun yalan söylemediğini biliyoruz."

"Bu doğru değil." Sesim bana ihanet etmediği için şükrediyorum.

Jonathan başını eğiyor ve her zaman yaptığı gibi yanıldığımı kanıtlamaya çalışmasını bekliyorum.

Düğmelerime basmak ve üstünlüğünü pekiştirmek, kullanmaktan çekinmediği kontrol manyağı yöntemlerinden biridir.

O yüzden ayağa kalktığında şaşırdım. "Beni takip et." "Nereye?"

"Seni yine omzumun üzerinden atmam mı gerekiyor?"

Daha önce kıcıma şaplak attığında hissettiğim şeyi hissetmek istemediğim için sarsılıyorum.

Banyoya giriyor ve ben eşikte duruyorum.

"Davet mi bekliyorsun?" diye soruyor kırpılmış bir sesle, burun delikleri açılıyor.

"Neden buradayız?"

Dolaba uzandı ve başka bir ilk yardım çantası aldı. Şimdi düşünüyorum da, her yerde bunlardan var gibi görünüyor. Sanki girdiği her odada kendini yaralamayı bekliyormuş gibi. Jonathan'ın sakar bir tip olmaktan çok uzak olduğunu düşünürsek bu garip.

Kutunun içinden bir şey alıp kapatıyor. "Duş alman gerek."

"Bunu kendi başıma yapabilirim." "Yaralarınla değil."

Ben itiraz edemeden önümde beliriyor ve her iki avucumun etrafına su geçirmez plastik bir bandaj gibi görünen bir şey sarıyor.

Sonra diz çöküyor ve Jonathan'ın kendi isteğiyle ayaklarımın dibinde diz çöktüğü gerçeği karşısında bir an afallıyorum. Hayatım boyunca tanık olacağımı hiç düşünmediğim bir manzaraydı bu.

Parmakları benzer bir plastik şeyi dizime doluyor. Teni benimkinde bir saniye kadar uzun süre kalırken gözlerimi kapatma dürtüsüne direniyorum.

Sonra banyodaki suyu akıtıyor ve ben orada kalıyorum, odaya kaçıp beni kovalamasını sağlamakla - ve kaçınılmaz olarak gösterdiği nazik tarafı mahvetmekle - orada kalmak arasında kalıyorum.

Banyo ürününü, elma kokulu olanı döküyor ve koku banyonun boşluğunu dolduruyor.

Sıcaklıktan memnun kaldığında suyun akmasına izin veriyor. Ceketini ve kravatını çıkarıp havlu askısına asarken ve gömleğinin kollarını dirseklerinin üzerine kadar kıvrırken bana bakıyor.

Neredeyse hiç ten göstermiyor ama kollarını açmasını izlemek başlı başına bir porno şovu gibi. Gözlerimi kaçırmamamın tek nedeni, yerimi kaybetmeyi reddetmem.

Ya da ben kendime böyle
söylüyorum. "Geceliği çıkar."

Çenemi yukarı kaldırıyorum ve itaat etmiyorum. Eğer emrine uyarsam,
planladığı her türlü çılgınlığı kabul etmiş gibi hissedeceğim.

"Bir şeyin yapılmasını istiyorsan, kendin
yap." "Bu tavır hakkında ne demiştin
Aurora?"

Ofluyorum ama kayışları tutup vücudumdan aşağı indirirken parmakları
kayışlarla birlikte tenimde gezindiğinde ses kısa sürede kayboluyor.

Banyoda sabit bir noktaya bakarak, etim karıncalanmıyormuş ve yüzüm
onun varlığının etkisiyle ısınmıyormuş gibi davranıyorum.

Çok geçmeden gecelik ayaklarımın dibinde birikiyor. Bakışları sanki
beni ilk kez görüyormuş gibi çıplaklığımda geziniyor.

Parmakları yara izimin ve dövmemin üzerinde geziniyor ve
gözlerindeki bir şey ve kirpiklerinin yanağına çarpma şekli bana bunu nasıl
yaptırdığımı tam olarak bildiğini söylüyor.

Onun ilgisinin bu parçam üzerindeki ağırlığı, eczaneye gitmek, ilaç
almak ve yarayı dikmek için bir köşeden diğerine geçmek için mücadele
ettiğim zamanı yeniden yaşamak gibi.

Çok kötüydü ama kapatmayı başardım. Ancak, daha iyi değil de daha
kötü hale geldiğinde, onunla ilgilenecek onun gibi birine sahip değildim ve
o zamanlar kişisel bakım konusunda çok bilgisizdim.

"Kendin kapattın." Başparmağı aldatıcı bir hassasiyetle derinin üzerinde
kayıyor. "Sende de enfeksiyon vardı. Acımış olmalı. Ateşin çıkmış olmalı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Aynı saldırgan, değil mi?" Dikkati yara izimden yüzüme kayıyor.

Bana bakma şekli, odaklanması ve bir şekilde bana yöneltilmemiş gibi
görünen öfkesi beni alaşağı ediyor.

Onu ittim ve küvete doğru koştum. İçeri girip yara izimi ve dövmemi
saklamak için acele ederken kaydım.

Çılgılığım banyoyu dolduruyor ama başımı kenara çarpmak yerine güçlü
bir el tarafından sabit tutuluyorum.

"Sakin ol." Sesinin tınısı özenli. Hayır.

Umursamamalı. Umursamıyor.

Çıplaklığımı gözlerden saklayarak köpüklerin altına giriyorum. Su
tenimde serin, ne çok sıcak ne de çok soğuk. Mükemmel bir sıcaklık -

Her zamanki gibi.

Jonathan elma kokulu şampuanı alıp başıma dökerken sessiz.

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ama parmaklarının yavaş ve ölçülü hareketlerle saçlarımda gezinmesi nefesimi kesiyor.

Başımın arkasındaki inatçı düğümlerden bile rahatsız olmuş görünmüyor. Saçlarım uzun olduğu için yıkamakta hep zorlanıyorum.

Yine de saçlarım düzgünce sırtıma düşene kadar düğümleri teker teker atmakta acele etmiyor. Durularken suyun üzerinde tutuyor, sonra tepeden bağlıyor.

Jonathan şefkat gösterecek bir tip değildir, bu yüzden bunu yaptığında kesinlikle hafife alınmamalıdır.

Ama şimdi bu koşullar altında bunu yaptığına göre, nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Bu bir oyun mu? Bir oyun mu?

Süngerini alıyor ve vücudumu köpürtmek için kullanıyor. Meme uçlarımla oyalanmıyor ve bacaklarımdan arasına neredeyse hiç dokunmuyor. Tek amacı beni yıkamak gibi görünüyor. Hepsi bu kadar. Parmakları karnımda gezinirken kalçalarımı kapatmamak için mücadele eden benim.

Banyo çok kısa sürede bitiyor ve beni duruluyor, ayağa kaldırıyor, sonra beni taze, yumuşak bir havluya sarıyor.

Isınmış tenime karşı çok sert. Bana cinsel bir şekilde dokunmamış olabilir ama vücudum sinyalleri çoktan aldı. Meme uçlarımda sert ve sivri ve içim titremeye devam ediyor.

Kes şunu, lanet olası.

Beni kurularken Jonathan havluyu ağrıyan meme uçlarımdan üzerinde gezdirmekle vakit geçiriyor. İçimden geçmeye çalışan iniltileri yutarken neredeyse devriliyordum.

Gözlerindeki kıvılcım, bana ne yaptığını tam olarak bildiğini ve bunu bilerek yaptığını gösteriyor.

"Konuşacaksın Aurora. Vücudunu sana karşı kullanmam gerekirse, kullanırım."

JONATHAN

I Bir şeyin yapılmasını istiyorsanız, ellerinizi kirletmelisiniz.
Ben bunu yapmam - genellikle. İnsanları yasal yöntemlerle ezmekle ilgili bir sorunum yok. Hatta yasaları kendi lehlerine çevirmek için mücadele ettiklerini görmek hoşuma gidiyor.

ve başarısız olurlar.

Kanun en güçlü olanın yanındadır. Ve bu dünyada, o benim.

Ancak, yasal yöntemler işe yaramadığında, duvarın diğer tarafına geçme zamanı gelmiştir.

Harris, birinci sınıf güvenlik şirketimiz tarafından kendisine verilen istihbaratı kullanarak bile Aurora'ya saldıranın kimliğini bulamıyor.

Yasalara saygılı güvenlik ekibi bir şey getirmediği için kendimi Rhodes malikanesinde buldum.

Evin dükü Tristan Rhodes teklifimi kabul etti, etmesi gerektiği gibi, ona başka kimseye sunmayacağım bir indirim yaptığımı düşünürsek. Ailesi yakın gelecekte iş hayatına geri dönüyor ve doğru yönde alabileceği her türlü itici güce ihtiyacı var.

Karşılığında bana vereceği şey için onunla kârlı bir ortaklığa girmeye hazırım.

Moses uzun, dalgalı yolda ilerlerken Harris pencereden dışarıyı izliyor, hesaplı bakışları her köşede konuşlanmış, mülkün neredeyse her yüzeyini kaplayan sayısız güvenlik görevlisine takılıyor. Asık suratları ve yanlarından parlayan metaller, saldırmayı seçtiklerinde neden olabilecekleri hasarı ima ediyor.

"Burası bir dükün değil, bir suç lordunun evi gibi." Harris bana bakıyor, tableti uzun zamandır ilk kez kucağında duruyor. "Belki de başka yollar düşünmeliyiz."

"Bir suç lordunun konutuyla olan benzerliği onu kullanışlı kılan şey. Daha fazla zaman kaybetmeyeceğim."

Aurora'yı bıçaklayan adam er ya da geç Aurora'nın önünde diz çökecektir.

Harris tabletinde geziniyor. "Pekâlâ, elimizdeki bilgileri bir kez daha gözden geçirelim. Tristan ve kuzeni Aaron Rhodes, bir zamanların güçlü Rhodes ailesinden geriye kalan tek üyeler. Ailenin geri kalanını yok eden bir yangından sonra çocukluk ve gençlik yıllarının çoğunu yatılı bir okulda geçirmişler *ama bazı* söylentiler var."

"İhanete uğradıklarını ve yangının kışkırtıldığını. Bu bilgi aristokrat camiada yayılıyor. Birçok kişi Tristan ve Aaron'un intikam için geri döndüğünü söylüyor."

"Doğru, ama biraz daha araştırma yaptım ve..." Başını kaldırıp işaret ve orta parmağıyla gözlüklerini yeniden ayarlıyor. "Söylentilere göre savaş eğitimi almışlar ama hiç orduda bulunmadıkları için böyle bir durum söz konusu olmamalı."

"Mükemmel. Demek ki Tristan ihtiyacım olan kişileri tanıyor ve zamanımı boşa harcamayacak."

"Bu tehlikeli oldukları anlamına geliyor, efendim. Onlarla iş yapmak bir şeydir, ama gizli hayatlarına karışmak tamamen farklı bir alandır."

"Eğer istediğimi elde edeceksem, umurumda değil."

"Riskli kararlar almama prensibinize ne dersiniz?"

"Daha iyi fırsatlar için bazen riskli kararlar almak gerekir. Ayrıca Tristan her şeyden önce bir iş adamıdır. Kâr dilini nasıl konuşacağını bilir."

Araba durdu ve ben ceketimi ilikleyerek dışarı çıktım.

Buraya ilk kez gelmiyorum ama Rhodes malikanesine genellikle ya misafirlerle ya da Ethan'ın istenmeyen varlığıyla iş anlaşmaları yapmak için gelirim.

Bir güvenlik görevlisi kuzey kanadına gitmemi işaret ediyor.

Malikânede dört kanat var ve Tristan misafirlerini her zaman bu kanatta ağırlıyor. Diğer kanatlar uzakta görkemli bir şekilde duruyor - doğu, batı ve güney - devasa bir dikdörtgen şekli oluşturuyor. Tristan ve Aaron'un burayı bir sarayı andırır hale getirmek için harcadıkları çabaya rağmen, Rhodes'un malikanesinde akıldan çıkmayan bir kalite var.

Bunun nedeni muhtemelen yangın ve yangında hayatını kaybedenlerin sayısıdır.

Ölüm kokuyor; bunu maskeleyerek için ne kadar çiçek ve parfüm kullanılırsa kullanılsın kokusunu alabiliyorum.

Siyah atlı bir şövalye heykeli kabul salonunun ortasında görkemli bir şekilde oturuyor. Başka bir heykel, gözleri mavi taşlarla süslü siyah bir jaguar, burnunun ucuyla bana bakıyor.

Bu da Rhodes'ların bir başka tuhaflığı. Aslında canlı jaguarları evcil hayvan olarak yetiştiriyorlar.

Tristan'ın ofisine varana kadar güvenlik görevlisini mermer merdivenlerden yukarı doğru takip ediyorum. Duruyor, kapıyı çalmadan önce sanki görev için hazır olması gerekiyormuş gibi düzeliyor.

"İçeri girin," Tristan'ın hizalı sesi içeriden bize ulaşıyor.

İri yarı adam kapıyı açıyor ve içeri girmem için başıyla işaret ediyor. Ben içeri girer girmez kapı kapanıyor. Güvenlik ekibi üyesinin, işvereni için bir tehdit oluşturmam ihtimaline karşı ofisin önünde bekleyeceğinden hiç şüphem yok.

Yapacağımdan değil. O bir müttefik ve ben müttefiklerime iyi bakarım.

Tristan büyük masasının arkasında değil. Salonda rahat bir şekilde oturmuş gazete okuyor. Koyu mavi çizgili bir takım elbise giyiyor. İtalyan. İlginç. Soylular genellikle İngiliz kesimli takım elbiseleri tercih eder, ancak Tristan birçok yönden unvanının bir istisnasıdır.

O ve kuzeninin siyah saçları ve koyu renk gözleri onları kalabalık içinde farklı kılıyor. Tristan otuzlu yaşlarının ortasında olmasına rağmen, çok daha yaşlı birinin zihnine sahip. En büyüleyici yanı ise bunu göstermekten hoşlanmaması - Harris'in önerdiği gibi sanki gizli bir hayat yaşıyor.

Geldiğimde gazeteyi özenle katlayıp masanın üzerine koyuyor ve işaret parmağındaki aile arması yüzüğünü gösteriyor. Acele etmeden ayağa kalkıyor ve ceketinin düğmelerini ilikliyor. "Jonathan, hoş geldin."

Sıkı bir tokalaşmayla elini tutuyorum. "Majesteleri."

"Unvan saçmalığını geride bıraktık. Tristan yeter." Karşısındaki chesterfield kanepeyi işaret ediyor. "Lütfen."

Ceketimin düğmelerini açıp oturuyorum ve beni bekleyeceğini söylediği kişinin burada olmadığını fark ediyorum.

"İçecek bir şey ister misin?"

Bakışlarım etrafımı dikkatle inceliyor, böylece bir kaçış planına ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı ayrıntıları hatırlıyorum. Tristan'ı bir müttefik olarak görüyor olabilirim ama kendimi asla fazla rahat hissetmem. "Buzlu konyak alacağım."

"Mükemmel seçim." Minibarına doğru ilerliyor ve ikimize de birer içki dolduruyor. Skoç tercih ettiğini bilsem de, iki konyakla geri döndü.

Bu onun ne kadar açık fikirli olduğunu göstermek ve karşılığında beni rahatlatmak için iyi bir taktik. Sadece, kendimi asla korumasız bırakmam.

Karşıma yerleşmeden önce tam karşımdaki açık balkonun yanında duraklıyor. Vay, vay...

"Erken mi geldim?" İçkimden bir yudum alıyorum.

"Hayır, hiç de değil. Her zamanki gibi mükemmel zamanlama Jonathan." İçkiyi elinde tutarak dirseklerini dizlerine dayadı. "Seni adamımla görüşürmeden önce ihtiyaçların hakkında konuşabiliriz diye düşünmüştüm."

"Bulunacak birine ihtiyacım var."

Yüz ifadesi değişmiyor ama zihninin nasıl hesap yaptığını hissediyorum. Hangi duyguları gösterip hangilerini saklayacağını bilme konusunda biraz bana benziyor. "Bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Arka plan?"

"Bir süre Leeds ya da Kuzey Yorkshire'da yaşamış olması ya da oraları sık sık ziyaret etmiş olması dışında pek bir şey yok." Sonuçta, Moses onun izini kaybetti çünkü o bölgeyi Moses'tan daha iyi biliyordu.

"Peki ya onu bulmak isteme nedenin?" Boynumu işaret ediyor. "Bununla bir ilgisi var mı?"

Aurora'nın boynumda bıraktığı çizik. Köşeye sıkışmış bir kedi yavrusunun çıkış yolu bulmaya çalışması gibiydi.

"Olabilir."

"Ve?"

"Sebebini bilmek gerekli mi?"

"Korkarım, evet Jonathan. Diyelim ki adamım -" tırnak işareti yapıyor "- 'sıkıcı' görevlerden hoşlanmıyor.

"Maxim Griffin'in cinayetleriyle ilgili." Bilmesi gereken tek şey bu.

Tristan etkilenmiş görünerek kaşlarını kaldırıyor. "Bu kesinlikle sıkıcı değil."

"Maxim'i duyduğunuzu varsayıyorum."

"Kim yapmadı ki? Çaresiz kurbanları seçtiği için zayıf biri diyelim."

"Ben de v a r ı m . " Ses bana ulaşmadan önce bir adam içeri girdi.

Balkon. Dışarıda birinin olduğunu anladım ama Tristan'ın sonsuz güvenlik elemanlarından biri olabileceğini düşündüm.

Önümde duran adamın sofistike bir havası var. Tasarım bir gömlek ve pantolon giyiyor. Ceketini ya da kravatı yok - bu da onun bir iş adamı olmadığını ama şıklığı sevdiğini gösteriyor. Saçları şekillendirilmiş ve yüz hatları keskin ama suçlu gibi değil, daha çok mankenlere benziyor. Tristan'ın onun hakkında söylediklerinden kesinlikle beklediğim gibi biri değil.

Düke göre, bu adam New York'taki Rus mafyasının kilit oyuncularından biriymiş. Geçmiş hakkında etkileyici bulduğum şey, uzun süre yaşamak için öldürdüğü ve uzmanlık alanının izleme ve bulma olduğu gerçeğidir.

Yüzü kesinlikle aklımdaki gibi değil. Sert, köşeli yüz hatları olan kaslı bir adam bulacağımı düşünmüştüm.

O kesinlikle öyle biri değil. Dahası, Tristan'dan daha genç görünüyor, ancak otuzlu yaşlarının başında. Gerçek doğasına dair ipucu veren tek şey açık mavi gözlerindeki ışıltı. Maxim'in adını anmak onun için bir anlaşma mührüdür.

Katiller ve birbirlerini alt etme ihtiyaçları egolarının bir tercümesidir. Yaşayan en zeki ve en güçlü olduklarını bilmekten hoşlanırlar.

Bu benim tamamen avantajıma kullanacağım bir şey.

"Jonathan, bu Kyle." Tristan onu işaret ediyor. "Eski bir ortağım."

"Ortak mı?" Kyle alay ediyor. Aksanı standart İngilizce, ama alt tonunda tam olarak belirleyemediğim bir şey var. Sanki bu şekilde konuşmayı öğrenmiş ama başka bir aksan kullanmak zorunda kalmış gibi. Kuzeyli olabilir mi? İskoç mu? İrlandalı? "Saçmalamayı kes ve ona eskiden birlikte öldürdüğümüzü söyle."

"Kyle." Tristan ona ters ters bakar.

"Ne?" Kyle onun yanına oturur ve içkisini kapar. "Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum."

"Benimle güvende," diyorum. Şüphelenmediğimden değil. Rhodes ailesi her zaman bir şeyler sezdirmiştir, özellikle de Tristan'ın kuzeni Aaron.

"Öyle olsa iyi olur." Kyle içkisinin tadını çıkarmak için zaman ayırıyor. "Yoksa seni... bilirsin... başka yöntemlerle susturmamız gerekecek."

"Misafirlerimi tehdit etmeye iznin yok, Kyle."

"Ben sadece bunu ortaya koyuyorum." Kyle tam bir soğukkanlılıkla konuşan, neredeyse sıkılmış gibi görünen bir tip ama ne yaptığını çok iyi biliyor.

Beni rahatsız ettiğinden değil. Kimse etmiyor.

Daha doğrusu, kaçmaya çalıştığı için odasında kilitli kalan kadın dışında kimse yok.

Saldırıya uğradıktan hemen sonra atlamaya çalıştığına inanamıyorum. Moses ve ben birkaç saniye bile geç kalsaydık neler olabileceğini düşündüğümde göğsüm daralıyor.

Ya da onu yakalamak için orada olmasaydım.

Birdenbire değişmiş olması zihnimi allak bullak etti. Dün gece zar zor uyudum. Gözlerimi her kapattığımda onun savunmasız baygın hali aklıma geldi.

Onsuz yatağımın boş hissettirmesinin bir faydası yok. Olmamalı ama oluyor işte.

Bu düşünceyi kafamdan atıp Kyle'a odaklanıyorum. "Aradığım kişiye bulabilir misin?"

"Herkesi bulabilirim."

"Tristan elimizdeki tüm bilgileri size iletecek." Bir içki alıyorum. "Onu canlı istiyorum."

Hem Tristan hem de Kyle buna gülümsüyor. Ama Kyle'ın gözlerinde parlayan sadizm daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Sanki bundan hastalıklı bir zevk alıyor gibi. "Canlı olmalarına bayılıyorum... ilk başta."

"Zaman dilimi nedir?" Ben soruyorum.

"Ne kadar sürerse. Erkeğini ya da kızını bulduğımda seninle temasa ge e eğim, asla bilemezsin."

"Fiyatını söyle, ben  deyeyim."

"Paraya ihtiyacım yok." Ayağa kalkıyor. "Görev tamamlandığında, ödemeyi bir iyilik olarak alacağım."

Bu fikri sevmedim. Para daha çok yarım kalan işleri tamamlamakla ilgili ama iyilik her şey olabilir. Ancak se eneklerim sınırlı olduğu için başımı sallıyorum.

"M kemmek. Bunu dört gözle bekliyorum." Balkona yöneliyor. "Ben de İngiltere'nin sıkıcı olduğunu sanıyordum."

"Bir kapı var," diyor Tristan yarı bıkkın, yarı teslim olmuş bir ses tonuyla.

"Kapılar sıkıcıdır." Ve bununla birlikte, Kyle balkondan atlar.

Tristan başını sallıyor, sonra bana gülümsüyor. "Bu konuda Kyle'a güvenebilirsin. O en iyilerden biridir."

"Buna güveniyorum."

"Bu adamı bulduğunuzda ona ne yapmayı planladığınızı sorabilir miyim?" "Hiç yaşamamış olmayı dilemesini sağlayacağım."

Çünkü hiç kimse, ama hiç kimse, benim olan ve yaşayan şeylere dokunamaz.

YEDİDEN SONRA BİR YERDE EVE VARİYORUM. HARRIS ŞİRKETTE KALİYOR.
bana yaklaşan bir birleşme hakkında güncellemeler göndermek için.

Normalde onunla kalırdım ama dikkatim evde bıraktığım vahşi varlık tarafından sürekli çalınıyor. Güvenlik olmasına ve Margot'un Aurora'ya yemek getirmesine rağmen, aptalca bir şey yapmayacağına güvenmiyorum.

Aurora sadece yaralı bir hayvan gibi değil. Aynı zamanda kapana kısılmış durumda ve her fırsatta ısırma eğilimindeler.

Bol kıyafetler giymiş ufak tefek bir kadın ön kapıdaki görevliye bağılıyor. Layla. Tabii ya. Buraya geleceğini ve arkadaşının kayboluşuyla ilgili bir kargaşa yaratacağını biliyordum.

Moses'a durmasını işaret ediyorum, o da itaat ediyor. Ön kapı görevlisi beni onaylarcasına başını sallıyor.

Parmağıyla kendini işaret ediyor. "Seninle konuşuyorum. Dikkatini ver, ya da daha iyisi, beni içeri al."

"Böyle bir şey olmayacak Bayan Hüseyini," diye sesleniyorum penceremden ona.

Etrafında dönüyor ve öfkeli gözlerini bana diyor. "Johnny! Aurora nerede? Ona ne yaptın?"

"Ona bir şey mi yaptın? Ona bir şey yaptığımı düşündüren nedir?"

"Bana haber vermeden asla işe gitmezdi ve kırk saatten fazla bir süredir aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermedi."

"Bu garip bir şekilde kesin."

"Çünkü bunu daha önce hiç yapmadı." "Biraz rahatsız ve dinlenmeye ihtiyacı var." "Nasıl hasta?"

"Hasta, yorgun ya da ikisi birden."

"O zaman adamına söyle beni içeri alsın da onu kontrol edebileyim." "Korkarım şu anda bu mümkün değil."

"Neden olmasın? Tabii ona bir şey yapmadıysan!" Nefes nefese kaldı. "Yemin ederim onu görmeme izin vermezsen polisi arayacağım."

"Bana hiçbir şey yapamayacaksınız Bayan Hüseyini, ama polisi arayacak kadar aptalsanız, ailenizi yerle bir ederim."

Çenesini kaldırıyor. Layla Aurora'nın arkadaşı, tamam. "Senden korkmuyorum."

"Öyle olmalısın." Camın açılmasına izin veriyorum, bağırırlarını yavaşça susturuyorum. Bunu sosyal medyaya nasıl taşıyacağını haykırıyor ve her türlü tehdidi savuruyor.

Kapı açıldı ve Moses içeri girdi. Layla peşimden kaçmaya çalışırken muhafız onu tutuyor.

Bu kadında sadakat var. Bu hoşuma gitti. Ama bana karşı gelirse onu ezmek konusunda da ciddiydim.

Aurora'yı bulup konuşturmaya hazır bir şekilde eve giriyorum. Çok gecikti. Elbette o da arkadaşlarından ve tuhaf arkadaşından uzak kalmaktan hoşlanmıyor.

"Efendim?"

Margot'nun tereddütlü sesi beni merdivenlerin dibinde durduruyor. Sessiz bir Tom'la birlikte orada duruyordu.

"Evet?"

Teni solgun ve birkaç kez yutkunuyor ama bir şey söylemiyor. İçimdeki alarmlar aynı anda çalmaya başlıyor. "Neler oluyor, Margot? Aurora'ya bir şey mi oldu?"

Öğle yemeğini yediğinden emin olmak için birkaç saat önce kontrol ettim ve Margot hiçbir şeyden bahsetmedi.

"Neler oluyor?" İkisi de konuşmayınca sert bir sesle söylüyorum.

Sonunda bunu yapan Margot. "Ona öğle yemeği getirdikten sonra, Bayan Aurora..."

"Ne?"

"Çılgılık. Kırılma şeyler. Bu da çöker olabilir olmak duyduğum aşağıdan. Şimdi biraz sakinleşti, ama o kadar benzerdi ki..."

Tom ona başını sallar ve o da dudaklarını kapatır.

Ama söylemese bile onu kiminle kıyaslayacağını biliyordum.

Alicia'ya çok benziyor.

Sikeyim.

Merdivenlerden çıkarken kravatımı gevşetiyorum, sonra anahtarı kilide sokuyorum. Karşımda gördüğüm manzara tam bir kaos.

Sehpa t e r s çevrilmiş, giysiler yere atılmış, bazıları yırtılmış ve yatağın kenarındaki lamba parçalara ayrılmıştır.

İçeri girip kapıyı kapattım ve anahtarı cebime attım.

Aurora hiçbir yerde olmadığına göre, banyoda olmasını bekliyorum. Birkaç adım atmıştım ki arkamdan kapıya doğru koşmaya başladı.

Yaralı avuçlarını incitmemeye dikkat ederek onu bileğinden tutuyorum. Bandajlar çoktan kanlanmıştı, bu da yaralarını yeniden açtığı anlamına geliyor.

Tekrar.

Verdiği zarar göz önüne alındığında bu bir sürpriz olmamalı.
Bu lanet kadın kendi güvenliğini hiç umursamıyor.

Bana karşı çırpınıyor, yüzü kıpkırmızı ve dağınık siyah saçları her yöne uçuşuyor.

Onu boğazından tutup yatağa doğru itiyorum. Üstünde gezinirken vücudum onunkini bastırıyor. "Dur."

Kıvranıyor, ellerinden biri göğsüme çarpıyor ama diğeri yanında hareketsiz kalıyor. Yüzü solgun - kızarmış yanakları hariç. Dudakları çatlamış ve doğal pembe rengini kaybetmiş, yan tarafındaki kesik de kanlanmış. Masmavi gözleri çılgına dönmüş, göz bebekleri büyümüş - uykusuzluktan ya da öfke nöbetinden ya da her ikisinden kaynaklanıyor olabilir.

"Lanet yaralarını yeniden açıyorsun Aurora. Neyin var senin?"

"Sen." Sert bir şekilde nefes alıyor - o kadar ki kelimeleri nefesleriyle birlikte boğuluyor. "Eğer gitmeme izin vermezsen, pişman olacaksın."

"Öyle mi?"

"Beni hafife alma Jonathan. Çok uzun süre sokaklarda yaşadım. Sana zarar verebilirim."

"O zaman sen neden değilsin?"

Birkaç dakika önce yanında gevşek duran elini kaldırdı. Yarasını yeniden açtığı için kanadığını sanıyordum ama meğer bir cam parçasını sıkıyormuş. Cam parçasını boynuma doğrultuyor, nefesi hâlâ kesik kesik ve düzensiz ama gözleri kesin bir kararlılıkla parlıyor.

Bu lanet olası kadın, zaten yaralı olan avucunda bir cam parçası tutarken kendi güvenliğini hiç düşünmüyor. Belki de kaçabildiği sürece bir ya da iki yaralanma onun için önemli değildir.

Bu konuda uzman.

Kaçıp gitmek.

"Onunla ne yapacaksın Aurora? Boğazımı mı keseceksin?"

"Eğer gitmeme izin vermezsen gideceğim."

"Seni dışarı çıkarmamın tek yolu konuşman, o yüzden konuşmaya devam edebilirsin."

"Burada

kalamam." "Neden

kalamazsın?"

"Yapamam." Sesi kırılıyor.

"Tekrar dene."

"Bırak gideyim Jonathan, lütfen."

"Hayır."

"Canımı

yakacağım."

"Yap şunu."

"Gerçekten

yapacağım." "Yap o

zaman."

Parçayı boğazıma doğru itiyor ve ben kesiğin acısını hissetmeden önce gözlerinin genişlediğini görüyorum.

Sonra kanım onun yüzüne akıyor.

AURORA

H sıvı yanağıma, burnuma, ağzıma düşüyor ve metal tadı alıyorum.
Kan metali.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Elim kontrolsüzce titriyor ve cam parçasını bırakarak yatağa düşmesine izin veriyorum. Kan beyaz çarşafı kirletiyor, kırmızıya boyuyor.

Hayır, hayır.

O günden geriye dönüşler beni çarpıyor. Kan çanağına dönmüş gözleri, boş bakışları, kollarından akan kan.

Tekrar oluyor. Geri geliyor.

Jonathan beni itiyor, yatağa oturuyor ve inliyor. Bu beni sonunda sersemliğimden kurtarmayı başardı.

Aman Tanrım. Bunu Jonathan'a ben yaptım. Ben... Ben onun boğazını kestim.

"Aman Tanrım..." Kucağına oturup titreyen elimi boynundaki yaranın üzerine koyarken yüksek sesle nefes alıyorum. "Çok özür dilerim, çok çok özür dilerim, ben... Ben öyle demek istemedim, sadece istedim... Çok özür dilerim..."

"Hayatta kalacağım" diyor ve bunu beni rahatlatacak kadar rahat söylüyor. Ama yatıştırmıyor. Tek odaklanabildiğim şey parmaklarımdan sızan ve onları kaplayan kan. Bunu ben yaptım. Tıpkı babam gibi.

Tıpkı babam
gibiyim.

Oh, Tanrım.

Kusacağım.

"Hey..." Jonathan'ın yatıştırıcı sesi havada yankılanıyor. "Bana bak."

Yapamıyorum. Tüm dikkatim, kesiğinden sızan ve parmaklarımdan arasından kayan kan izinde. Getirdiğim kan

Dışarı. Ne düşünüyordum ki? Bu Jonathan. Onu nasıl kesebilirim?

"Aurora." Parmakları saçlarımı okşuyor, sonra yavaşça çeneme doğru kayıyor, kaldırıyor ve nazikçe ona bakmam için beni yönlendiriyor.

Haftalarımı ve aylarımı içinde kaybolmak için harcadığım o gözlere hapsoldum. Tıpkı babamın o kadınlara yaptığı gibi boşa çevireceğim gözler.

"Sadece bir sıyrık."

"Öyle değil!" Sesim paramparça oluyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Tıpkı onun gibiyim, değil mi?"

"Hayır, değilsin."

Yan masadan bir mendil alıyor, elimi kaldırıyor ve boynunu siliyor. "Gördün mü, olduğundan daha kötü görünüyor."

Artık kanla kaplı değil, kesik uzun değil ama orada ve hala kanıyor. Daha fazla kan çıktıkça gözyaşlarım gözlerimi daha zor terk ediyor.

"Bunu düzeltereğim," diyorum burnumu çekerek. "Nasıl yapacağımı biliyorum."

Yatağın başucundaki ilk yardım çantasına doğru sürünüyorum, sonra Jonathan'ın kucağına geri dönüyorum. Beni itmesini beklemem de, ki buna hakkı var, itmiyor.

Jonathan bir eline yaslanırken diğeri saçlarımı okşamaya devam ediyor.

Dezenfektanı alıyorum ve yarayı zorlukla sabit tuttuğum ellerimle temizliyorum. Kan kurduğunda bile ağlamamı durduramıyorum. Gazlı bezi derisinin üzerine yerleştirdiğimde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Jonathan beni geri itiyor, böylece kalçalarımın üzerinde onun kalçalarına oturuyorum ve bandajlarımı değiştiriyor. Daha önce cam parçasını tuttuğumda avucumda oluşan kesiğe dik dik bakıyor. Yaralarımı yeniden açmamı ve sonra daha da kötüleştirmemi onaylamadığı gerçeği, karanlık bakışlarında yüksek ve net.

"Bir daha kendine zarar verirsen seni bağlarım Aurora."

Cevabım burnumu çekmek oldu. İstesem de konuşamam. Dikkatim sürekli boynundaki gazlı beze, gömleğinin yakasını ıslatan kana gidiyor.

"Nasıl yapılacağını nereden biliyorsun?" diye sorar sessiz

bir tonda. "Ne?" Gözyaşlarımla idare ediyorum.

"Nasıl tamir edileceğini bildiğini söylemiştin." Avucuma dezenfektan döküyor ama ırkılmıyorum bile. Parmaklarımdaki ve tırnaklarımdaki altındaki kanı silmek için özel bir özen gösteriyor.

Bu beni daha çok ağlatıyor, konuşmaya çalışırken utanç ve pişmanlık duygularım kelimelerime musallat oluyor, "Küçükken bıçaklandım ve yaramı kendim diktim."

Bunu ona neden anlattığımı bilmiyorum. Belki ben de onun gibi aklımı şimdiki zamandan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Neden polise gitmedin?"

Başımı çılgınca sallıyorum. "Onlara güvenmedim. Hâlâ da güvenmiyorum. Benden nefret ediyorlardı ve muhtemelen bunu kendime yaptığım için beni suçlayacaklardı. Ben... bu yüzden hastaneye de gitmedim, çünkü beni ihbar ederlerdi. Ayrıca, eğer fail kurbanın ailesiyse, onları incitmek istemedim. Bir ömür boyu yeterince acı çekmişlerdi."

"İşte oldu." Sargılı avuç içlerimi kucağıma bırakıyor ve yaraların nabızı durduğunda rahat bir hisse dalıyorum. Sonra ıslak bir pamuk parçasıyla yüzümdeki dağınıklığı sildi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Maxim olmamanın sebebi bu. Tatmin olduğu sürece insanların acı çekmesi onun umurunda olmazdı. Sen bıçaklandın ve başkalarını korumak için sessiz kaldın."

"Ama seni kestim." Kelimeler boğazımda yanıyor.

"Köşeye sıkıştın ve bunu bir daha yapmayacağından eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Öyleyim işte."

Çenem titriyor. "Çok özür dilerim Jonathan."

"Özür dilemeyi bırak."

"Ama -"

"Eğer yapmazsan, sana şaplak atacağım."

Bu söz karşısında içim içime sığmıyor. Jonathan'a karşı duyduğum şehvete tamamen teslim olma hissi her şeyi mahvetmemin sebebiydi. Birinin dikkatini çekmeye çalıştım, böylece kapıyı açacaklardı ve ben de kaçacaktım.

Bedenimi bana karşı kullanabileceği gerçeği beni korkutuyordu. Hâlâ da korkutuyor, ama şimdi kendimi değiştirilmiş bir gerçeklikte asılı kalmış gibi hissediyorum. Artık onu incittiğim gerçeğinin ötesinde bir şey düşünmeye hakkım yok.

Onu öldürebilirdim.

Onu sonsuza dek kaybedebilirdim.

"Jonathan, ben -"

"Kapa çeneni,

Aurora." "Ama

ben -"

Eli boğazımı sarıyor ve dudakları dudaklarımı yakalıyor. Sözlerim ve gözyaşlarım durur ve düşüncelerim havaya dağılır. Bir şey bana bunu yapmamam gerektiğini söylüyor, ama bu neden lanetlenebilir.

Beni bütünüyle sahiplenirken ağzının içinde inliyorum. Tadı konyak ve kahve gibi. Oadaki bu tadı çok seviyorum. Odunsu, baharatlı kokusuyla karışması sanki onun derinliklerine dalıyormuşum gibi hissettiriyor.

Dilim onunkiyle buluşuyor, hızına ayak uyduruyor - ya da en azından uydurmaya çalışıyor. Aynı ritmi sürdüremeyeceğim kadar yoğun. Parmaklarının boynumda olması, beni bir mengene gibi saran varlığının ölümcül hissine katkıda bulunuyor.

Hâlâ beni öperken beni ters çeviriyor, böylece fırlatılmış giysiler, havlular ve çarşaflardan oluşan kaosun ortasında yatağa sırt üstü uzanıyorum.

Ağzı benimkini terk ediyor ve ben derin nefes alıyorum, dudaklarım şişmiş ve çiğ, ama daha fazlasını istiyorum. Beni affettiğine, onu incitmek istemediğimi anladığına dair bir onaya ihtiyacım var.

Jonathan'ın parmakları boğazımı sıkıyor ve elini tutmak için sıkıyorum, onu çıkarmak için değil, kaldıraç olarak tutmak için. Bir şeye tutunmaya ihtiyacım var ve dönebileceğim tek şeyin o olması garip.

"Bir daha ağlama." Sesi sert ama aynı zamanda şefkatli. "O gözler gözyaşı için yaratılmamış."

Sözlerini tam olarak anlamlandıramadan vücudumdan aşağıya doğru sürünüyor ve geceliğimi belime doğru savuruyor.

Sabah banyomdan sonra iç çamaşırıyla uğraşmadım ve iyi ki de uğraşmamışım.

Parmaklarını kıvrımlarımdan geçirirken Jonathan'ın dudaklarından minnettar bir inilti geliyor. Orada ölü olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Jonathan benden çıkardığı her orgazmla o parçamı gömmemi sağladı.

Artık acıya bile ihtiyacım yok. Sadece onun varlığına ihtiyacım var ve tüm vücudum alev alev yanıyor.

Boğazımı serbest bırakıyor ve ben itiraz edemeden yatağın ayak ucunda dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı açmaya başlıyor.

Parmakları göbeğimden iç uyluklarıma doğru kayarak ıslak bir iz bırakırken kendi istekleriyle genişliyorlar.

Jonathan'ın dili uzun bir kaydırma yaptığında bu hissin içine düşüyorum. Omurgamdan aşağıya doğru bir zevk kıvılcımı çakarken sırtım yatağın üzerinde yükseliyor.

Dilini içime sokarken kalçalarımı acımasızca kavıyor. İlk başta yavaşça, sanki beni deniyormuş gibi.

Hiç kimsenin üzerime çıkmasına izin vermedim. Bu bana çok samimi geldi ve vazgeçmek istemediğim bir şeydi. Tıpkı Jonathan'la tanışmadan önce, bir erkeği emmek için asla dizlerimin üzerine çökmediğim gibi. Ancak Jonathan, Tanrı vergisi bir hakmış gibi çekingenliğini bir bir yok etti.

Bu yabancı his dudaklarımın muhtaç bir iniltiyle ayrılmasına neden oluyor.

"Siktir." Başı bacaklarımın arasından yukarı bakıyor. "Sen tattığım en güzel şeysin."

Ve sonra bana ziyafet çekmeye geri döndü. Onun telaşsız hızı gitti. Jonathan uzuvlarımı sıvılaştıran bir ritimle içime girip çıkıyor. Meme uçlarım sert çakıl taşlarına dönüşüyor, geceliğin malzemesine karşı zorlanıyor.

İki elimle saçlarını kavıyorum, beni acımasızca yutarken parmaklarım kafatasını deliyor. Bunun başka bir tarifi yok. Jonathan beni sadece yemiyor, bana sahip oluyor. Bedenime sahip oluyor ama bununla yetinmiyor. Bir bakıma, ruhumun da peşinde gibi.

Patlama bana sinsice yaklaşıyor ve beni acımasız pençeleriyle kavıyor. Kaldıraç olarak çarşafı destekliyorum, daha fazla uyarılmam yüzünü kaplarken tırnaklarım kumaşa batıyor.

Bu onu rahatsız ediyorsa bile belli etmiyor. Hem de hiç. Jonathan dilini en mahrem yerime sürterek devam ediyor. Kirli sakalının verdiği his, bu kadar zevkli olacağını bilmediğim bir sürtünme yaratıyor. Yarığımın altından üstüne doğru uzun bir tarama yapıyor, sonra tekrar yapıyor.

Ben yatağın üzerinde titreyen bir karmaşa olana kadar durmuyor. "Ohh... J- Jonathan... Aaah..."

Ağzının her tarafına boşalırken kelimelerim anlamsız bir sesle bitiyor. Bacaklarım kemiksiz ve orgazmımın gücü nedeniyle omurgam karıncalanıyor.

Jonathan üzerime tırmanıyor, dudakları tekrar dudaklarımı bulurken eli boğazıma dolanıyor. Sanki ağızlarımız hiç ayrılmamış gibi. Bu sefer, dili benimkini kendi sularıyla bulaştırıyor.

Yakınlık beni öldürüyor, ama sadece bu değil. Jonathan'ın beni, benim onu bir şekilde manipüle etmeme gerek kalmadan öpüyor olması.

Ona zarar verdikten sonra bile beni yemesi. Her şeyiyle.

Parmaklarım saçlarında kıvrılıyor, boynumu tuttuğu kadar sert bir şekilde kavıyor. Avucumu kaldırıyor, bandajı nazıkçe okşuyor ve başını

sallıyor.
"Yaranı tekrar açacaksın."

Ağızına doğru mırıldanırken boğazımdan bir hırıltı kopuyor: "Neden umurunda olsun ki?"

Yüz ifadesi değişmiyor. "Neden yapmayayım ki?"

Sözcükler perili bir fısıltıyla beni terk ediyor, "Çünkü kız kardeşimi öldürdün."

AURORA

T Sözcükleri söylediğim an, giyotindeki bıçak gibi aramızda asılı kalıyorlar.

Bir an için Jonathan'a vahşi gözlerle bakıyorum, neden kafamı keseceğini düşündüğümünden emin değilim.

Bekle. Yapacak mı?

İfadesi değişmiyor ama yüz hatlarını kaplayan şehvet kayboluyor. Onun yerine, taş gibi soğuk ifadesiyle karşı karşıyayım. Acımasız olan.

Acıtması gereken.

İçgüdüsel olarak yatağa doğru geri itiyorum. Jonathan'dan korkmuyor olabilirim ama onun sessizliği kürek kemiklerimi birbirine kenetliyor. Sanki o bu kadar yakinken normal nefes alamıyormuşum gibi geliyor.

Çok uzakta.

Eli hâlâ boğazıma sarılmış durumda ve yutkunuyorum, canımı sıkmasını bekliyorum.

Ama o kısım, kalbimi yavaş yavaş yiyen o aptal küçük kısım sakın, neredeyse huzurlu. O kısım Jonathan'ın bana asla zarar vermeyeceğine inanıyor. Ne de olsa yaramı ağırlaştırdığım için bana kızdı. Bana hiçbir şey yapmazdı.

Ama o kısım Jonathan'ın Alicia'ya ne yaptığını unutuyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesinin nötr tonu ve üzerimden inmemesi düşüncelerimi farklı yönlerle itiyor. Blöf mü yapıyor yoksa gerçekten soruyor mu bilmiyorum.

Saptırabilir ya da geri adım atabilirdim, ama Jonathan gibi güçlü bir algıya sahip biri beni doğrudan okuyabilirdi.

Ne diyeceğimi bilemeden başımı çevirip yatağın kenarındaki kırık lambaya bakıyorum. Belki yeterince çalışırsam Jonathan sıkılır ve beni yalnız bırakır.

İçimden alay ediyorum. Jonathan'ın beni yalnız bırakma ihtimali muhtemelen o lambanın sihirli bir şekilde kendini tamir etme ihtimali kadar imkânsız.

Parmakları aldatıcı bir yumuşaklıkla boynumdaki nabız noktasını okşuyor. İsteddiği zaman sıkacağından hiç şüphem yok.

"Zamanın doldu Aurora."

Çılgın bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor.

"U-up?" Beni öldürecek mi?

"Konuşmanı beklemekten bıktım. Bunu hemen şimdi yapacaksın."

Demek aslında düşündüğüm gibi 'yukarı' değilmiş. İçimi bir rahatlama telaşı kaplıyor ve göğsümün bu kadar hafif hissetmesinden nefret ediyorum.

Sessiz kaldığımda Jonathan'ın parmakları hafifçe sıkılıyor, sanki bana gücünü hatırlatıyor. "Eğer konuşmazsan, H&H'yi sıvılaştıracağım."

Midemin dibine çöken rahatlama yavaş yavaş kayboluyor. "Bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim ve yapacağım. Bilgin olsun, siyah kuşaklı arkadaşın daha önce buradaydı ve beni tehdit etmek gibi bir hata yaptı, bu yüzden onun hayatını mahvetme havasında olabilirim."

Aman Tanrım. Lay! Ortadan kaybolursam pençelerini çıkaracağını bilmeliydim. Pençeleri Jonathan gibi bir adama bir şey yapamaz. Sadece kendine zarar verecek.

Kahretsin.

Jonathan'ı tanıyorsam, konuyu eve getirmek için ailesinin peşinden de gidecektir.

"Senden nefret ediyorum," diye hırlıyorum ona.

"Dilimin üzerine boşaldığında benden nefret etmedin."

K ı s a b i r s ü r e önce benden aldığı zevki hatırlayınca kalçalarım sıkıştı.

"Şimdi konuşsana Aurora. Alicia hakkındaki bu saçmalık da neyin nesi?"

"İyi, bırak da kalkayım."

"Yani öfke nöbetlerinden birini mi geçireceksin? Hayır." "Rahatsızım."

"Yalancı." Dudakları seğiriyor. "Bacaklarını birbirine sürtüyorsun." "Bu da rahatsız olduğum anlamına geliyor."

"Tahrik olmuşsun, rahatsız değilsin. Farkı anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

Lanet olsun ona ve ne kadar gözlemci olduğuna.

Derin bir nefes alıyorum ama tıpkı göğsümdeki tüm kaos gibi kesik ve kırık çıkıyor.

Köşeye sıkışmış olmak en nefret ettiğim duygulardan biridir. Babamın gölgesinden kaçmak için çok mücadele ettim ama asla başaramadım.

Jonathan benim için değerli olan her şeyi tehdit etmiş olsa da, ona her şeyi anlatmak için içimde iğrenç bir ihtiyaç var. İçimi dökmek ve... hayatımda ilk kez dışarıda olmak.

Bunun tehlikeli olduğunu ve muhtemelen geri dönüp beni kıcımdan ısıracığını biliyorum ama çok yorgunum. Vücudum çürükler, kesikler ve hala acıyan iyileşmiş bir yara iziyle dolu.

Fiziksel acıdan, uykusuzluktan ya da her ikisinden de kaynaklanıyor olabilir ama mırıldanıyorum: "Buraya geldiğim ilk günden beri Alicia'dan mesajlar alıyorum."

"Ne tür mesajlar?"

"Flash belleklerdeki kayıtlar. Bana onun vasiyeti gibi geldi. Başlangıçta, eğer onları alırsam öldüğü anlamına geleceğini söyledi. Sonra bana birinin onu öldürmek istediğini söyledi. Ayrıca annemizin ona benimle olan tüm bağlantısını kesmesini söylediğini anlattı. Son mesajında ağlıyordu ve bana şöyle dedi..."

"Ne?" İyi bir önlem için boğazımı sıkmasını bekliyorum, ama parmakları neredeyse beni okşayana kadar gevşiyor.

"O... o senin onu zehirlediğini söyledi. Onu öldürmeye çalışıyormuşsun."

İnkâr etmesini, yanıldığımı söylemesini bekliyorum ama o hesapçı bakışlarıyla beni incelemeye devam ediyor. Nefesimi tutarak sözlerini bekliyorum ama asla çıkmıyorlar.

"Yani?" Fısıldıyorum.

Yüzü, onunla ne kadar zaman geçirirsem geçireyim bir türlü geçemediğim o boşlukla kaplı. "Nerede bu kayıtlar?"

"Arabamda."

"Arabanın neresinde?"

"Torpido gözümde." Şaşırdım. "Neden asıl mesele bu?"

Beni itiyor ve parmaklarının boynuma dolandığı deri aniden boş ve ıssız kalıyor.

Bana dokunmayı aniden kesmesi yanlış hissettiriyor. Neden bu kadar yanlış hissettiriyor?

Hareketlerini takip edip yatağın kenarına, onun yanına otururken buna odaklanmamaya çalışıyorum. Jonathan telefonu kulağına götürüyor. "Moses. Aurora'nın arabasındaki torpido gözünü ara ve içindeki flaş bellekleri bana getir."

Neden onlara ihtiyacı olsun ki?

Bekle... "Kanıtlardan kurtulacak mısın?"

Jonathan telefonu kapatıyor ama elinde tutuyor. Yüz ifadesi hâlâ o mülayim ifade, ama bir şey beni rahatsız ediyor. Dış görünüşünün ardında sakladığı duygular yanlış görünüyor. "Kanıt yok, çünkü böyle bir saçmalık yaşanmadı."

"Alicia onu öldürmek için zehirlediğini söyledi." Muhtemelen onu bu kadar açık bir şekilde suçlamamalıydım, ama artık her şey ortada, bu yüzden onun görüşünü de duyabilirim.

"Kendim duymak istiyorum."

"Daha çok kanıtları yok etmek istiyorsun gibi."

"Alicia'yı öldürmek isteseydim, bunu Aiden'ı doğurduktan hemen sonra yapardım. Sekiz yıl sonrasına kadar beklemezdim."

"Neden onu öldürmek istedin ki? O yaşayan en yumuşak insandı."

"Öyleydi ve bu yumuşaklık onu mahvetti." Ses tonundaki sıcaklık beni şaşırtıyor. İlk kez Alicia hakkında her zamanki kişisel olmayan dokunuşu olmadan gerçekten konuşuyor.

"Ne oldu Jonathan?"

"Neden bilmek istiyorsun?" Gözlerini bana dikti. "Beni kız kardeşinin katili olarak aklına kazıyabilmek için mi?"

Tam tersi. Alicia'nın mesajını duymama rağmen, içimdeki asi bir parça Jonathan'ın onu incittiğine ya da beni inciteceğine inanmayı reddediyor. Bu yüzden konuşmasını istiyorum, böylece o parçamı öldürebileceğim.

"Sana hikayenin benim tarafını anlattım. Sıra sende

Jonathan." "Bu yüzden mi kaçtın ve kaçmaya çalıştın?"

Alt dudağımı ısıyorum.

"Bana güvenmiyor musun?" Sesi sakın olsa da içinde öfkeli bir ton var.

"Kız kardeşime güveniyorum."

"Yapmamalısın. En azından körü körüne değil. Akli dengesi yerinde değildi." Göğsümü şişirdim. "Kız kardeşim deli değildi."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Bir de sana neden vahşi dediğimi merak ediyorsun. Şu anda tam sana göre."

"Sen kız kardeşimi kötülerken kıpırdamadan durmamı bekliyorsan, başına başka bir şey gelecek demektir."

"Onu kötülemiyorum. Sizden ve dünyadan saklamak için elinden geleni yaptığı gerçekleri söylüyorum."

Kalçam neredeyse onunkine değene kadar ona yaklaşıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Alicia'nın babası King ailesinin baş düşmanıydı. Lord Sterling babamı ve geride bıraktığı mirası yok etmek istiyordu çünkü annem onu seçmemişti. Ailemin ölümünden sonra onu yok etmeye karar verdim."

Nefesim kesildi. "Alicia ile bu yüzden mi evlendin?"

İntikam için mi?" "Evet."

"Bunu ona nasıl yaparsın? Seni zorba! Vahşi!" Ona yumruk atmak için avucumu kıvırdım.

Jonathan bana keskin bir bakış attı. "Yaralarını tekrar açarsan seni bağlarım Aurora. Daha önce de söyledim."

Çaresiz olduğum düşüncesi içimi bir ürperti kaplıyor. Avuçlarımın yanlarıma düşmesine izin veriyorum ama o bana bakmaktan vazgeçmiyor, kız kardeşimin uğradığı adaletsizlik duygusu beni tamamen sarıyor. "Bunu ona neden yaptın?"

"O

biliyordu."

"Neyi?"

"Başından beri ona nedenlerimden

bahsettim." "Ve... kabul etti mi?"

"Gerçekten."

"Ama neden yaptı?"

"Çünkü annenizin ölümünden dolayı babasından nefret ediyordu ve onu alaşağı etmek istiyordu. Bunu başarmak için yeterli gücü yoktu, ben de ona bu gücü ödünç verdim ve babasının dizlerinin üzerine çöktüğünü görmesini sağladım. Kapımıza geldi, işini kurtarmak için ona borç vermemiz için yalvardı. Başka kimsenin yapmayacağından emin oldum, böylece tek çözümü biz olduk."

"Ve?" Kenara kayıyorum ve bu kez kalçam onunkine değiyor. Bana geçmiş anlatırken yüz ifadesini yakından izlemek istiyorum. Ama başka bir zaman diliminde kapana kısılmış gibi görüldüğü kısım dışında pek bir şey değişmiyor.

"Ona para verdi."

"Oh."

"O kadar yumuşaktı."

"Sen..." Sözümlü kesiyorum, soru boğazımda düğümleniyor.

"Devam edin, sorun. Eğer sorunuzu dile getirmezsensiz, cevabı asla öğrenemeyebilirsiniz."

"Onu hiç sevdin mi?" Kelimelerim küçük, zar zor duyuluyor.

"Kendi çapımda yaptığımı sanıyordum. Alicia benim karımdı, tek oğlumun annesiydi ve istediğim her şeyi bana tavır yapmadan yerine getirdi." Burnunun ucuyla bana bakıyor ve konuyu iyice açıklığa kavuşturuyor.

"Onun bir kopyası olmadığım için üzgünüm."

Dudakları gülümsemeyi andıran bir şekilde çekiliyor. "Öyle değilsin.

Şimdiye kadar." "Şimdiye kadar derken neyi kastediyorsun?"

Jonathan'ın telefonu titrer ve ekranda Moses'ın adı yanıp söner.

Telefonu kulağına götürür, konuşmadan dinler ve kapatır.

Bana tuhaf bir şekilde bakarken kaşlarının arasındaki çizgi kırışıyor.

Jonathan bana ikinci kez böyle bakıyor - sanki bir hayalet görüyormuş gibi. İlki Aiden'ın düğünündeydi.

"Ne oldu?" Mırıldanıyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Arabada flaş bellek yoktu."

"Elbette vardı. Onları oraya ben koydum. Musa'nın onlardan kurtulmadığına emin misin?"

"Moses asla benim emrim olmadan bir şey yapmaz."

"Torpido gözündeler. Gidip kendim kontrol edeceğim."

Beni kolumdan tutuyor ve yanından ayrılmama izin vermiyor. Yüz ifadesi düşüyor, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi, ama ne için? Ve bu ifadeyi bana yöneltmesinden neden nefret ediyorum?

"Neden bana öyle bakıp duruyorsun?" Tersledim.

"O mesajları aldığına emin misin?" Ses tonu sert olmasa da yüzüme bir tokat gibi çarpıyor.

"Tabii ki uydurdum! Benim... uydurduğumu falan mı düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor ama yüzündeki ifade kaybolmuyor. Aksine, alındaki çizgi derinleşiyor.

"Alicia'dan kayıtlar aldım Jonathan. Aldım!"

Çileden çıkaran sessizliğini sürdürdüğünde gözlerimde yaşlar oluşuyor - öfkeli yaşlar. Onun inançsızlığı beni neden bu kadar etkiliyor? Tek istediğim uzanmak ve o güzel yüzünden o bakışı silmek. Bana bu şekilde bakmasını istemiyorum, şimdi değil. Hiçbir zaman.

"Paul!" Telefonunu kaptım. "Binamın kapıcısını arayacağım. İçinde flash bellek olan ahşap bir paket aldığımda benimle iletişime geçen oydu. Hoparlörü açacağım, böylece haklı olduğumu duyabilirsin."

Jonathan'ın parmak izini kullanarak telefonun kilidini açıp Paul'ün numarasını tuşlarken damarlarımda enerji kabarcıkları oluşuyor. Yeni bir mesaj alıp almadığımı görmek için manik bir şekilde ne kadar çok kontrol ettiğimden ezbere öğrenmişim.

Telefon çalarken Jonathan beni durdurmuyor ve telefonu aramıza yerleştiriyor. "Alo," Paul'ün sesi diğer taraftan geliyor.

"Selam Paul. Ben 19'dan Aurora."

"Merhaba, Bayan Harper."

Ses tonundaki resmiyet de neyin nesi? Her neyse, şu anda önemli olan bu değil. "Paul, ne zaman küçük bir tahta kutu alsam beni aradığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Özür dilerim, bayan?"

"Kutular, Paul. Tezgahın altından çıkardığın ve üzerlerinde gönderici adresi olmadığını söylediğin ve genellikle binanın önünde bulduğun kutular."

"Korkarım neden bahsettiğinizi bilmiyorum hanımefendi. Daha önce hiç böyle paketler görmedim. Ayrıca, tüm paketlerinizi zaten yeni adresinize yönlendirmişsiniz."

"Kutular vardı." Elim telefona sıkıca sarılırken sesim yükseliyor. "İlkini iki ay önce aldım ve sonuncusu da dün geldi."

"Dün sizi görmedim hanımefendi. Dışçı randevum için izin aldım."

Hayır, hayır, hayır.

"Benimle oynamayı bırak, Paul." Sesim kırılgan ama aynı zamanda kıyameti koparmanın da eşiğinde.

"Affedersiniz, bayan?"

Jonathan telefonu parmaklarımdan arasından alıyor, ben sahip olmak için savaşılmaya çalışsam da. "Teşekkür ederim."

İki kelime. Sadece iki kelime ve sonra telefonu kapatıyor. Bakışları sanki ölüm döşegindeki yaralı bir hayvanmışım gibi yüzümde geziniyor.

"Bana öyle bakmayı kes." Sesim çatlıyor. "Ne gibi?"

"Sanki deli olduğumu düşünüyorsun."

Değilim." "Pekâlâ."

"Ben *değilim*. O paketleri aldım." "Tamam."

"Kes *şunu*." Göğsüne vurdum. "Kesin *şunu*! Kes *şunu*! Ben deli *değilim*, tamam mı?" Jonathan iki elimi de göğsüne hapsederek öfke nöbetimi durdurdu.

Elinde gevşek bir şekilde yatıyorlar, yorgunluk ve kafa karışıklığı sinir uçlarımda yükseliyor.

"Dinlenmen gerek Aurora. İki gündür doğru düzgün uyumadın."

Ayağa kalkıp bana doğru uzanıyor, ben de ellerime yaslanarak geri çekiliyorum. "Yaranı ağırlaştıracaksın." Bir elini sırtıma koyuyor, diğerini de

diğerini bacaklarımdan altından geçiriyor ve beni kollarında taşıyor.

Ben kavga etmem. Yaparsam gerçekten deli damgası yiyeceğimi hissediyorum.

Ve ben *değilim*. Alicia'dan o sesli mesajları aldım. Jonathan'ın ya da başkasının ne dediği umurumda *değil*.

Benim odamla onun üst katı arasındaki mesafeyi hızla geçiyor. Tüm bu süre boyunca yüzünü, kaşlarının arasında kalan çizgiyi izlemeye devam ediyorum.

Lanet olsun o çizgiye. Neden kaybolmuyor lan?

Jonathan beni yatağına yatırıyor, sonra örtüyü usulca çeneme doğru çekiyor.

Ama bana katılmıyor. Teşebbüs bile etmedi. Ve benimle aynı yatağı paylaşmayacağının farkına varmak beni itiraf etmek istediğimden daha derinden yaralıyor.

"Uyu, Aurora."

"Ben deli *değilim*."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Ama sen buna inanıyorsun. Şu anda bunu düşünüyorsun. Bunu söyleyebilirim." Beynimin köpürttüğü tüm saçmalıkları kusmamak için dudaklarımı kenetliyorum. Bu benim davamı zorlaştıracak, kolaylaştırmayacak.

"Sabah konuşuruz." "Nereye gidiyorsun?"

"Bazı iş görüşmeleri yapmam gerekiyor."

Kıçımın iş telefonları. Daha çok benden kaçıyor gibi. Artık bana eskisi gibi bakmayacak bile, *değil* mi?

Bunu düşünmeyi reddederek, düşüncelerimi başka bir şeye yönlendiriyorum.

"Layla'yı istiyorum." Çenemi çıkardım. "Dışarı çıkabileceğimi ve istediğim kişiyle buluşabileceğimi söylemiştin."

"Sabah uyandıĝında burada olacak." Elini uzatıyor, bu genellikle yüzümdeki bir saç telini okşayacağı anlamına gelir, ama onun yerine

bana dokunmaya çalışmadan örtüyü yeniden ayarlıyor. Sonra elini geri çekti ve gitti.

Kapı arkasından kesin bir şekilde kapanırken, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzölüyor.

Ben deli *değilim*.

AURORA

S *Alicia gibi.*

Tıpkı Alicia gibi.

Bir şeyler uydurduğu zamanları hatırlıyor musun?

Bu sadece yüz hatlarındaki bir benzerlik değil. Annelerinden yanlış genleri almış olmalılar.

Sesler çöküyor ve birbirine karışıyor. Onları yakalayabileceğimi sanıyorum ama elimi uzattığım anda düşünüyorum.

Aşağı.

Aşağı.

Sarsılarak uyanıyorum, ter tenimi kaplıyor. Bir an için nerede olduğumu anlayamıyorum ama çok geçmeden tanıdık, şehvetli bir koku burun deliklerimi dolduruyor. Odunsu ve havadar. Garip bir huzur duygusu beni bir koza gibi sarıyor.

Jonathan'ın odası. Perdeler kapalı olduğu için karanlık ama çok aramama gerek kalmadan hissedebiliyorum.

Gecenin bir yarısı güçlü kolların beni arkamdan sardığını hayal meyal hatırlıyorum. Yoksa bu da hayal gücümün bir oyunu muydu?

Dün gece olanları ve Jonathan'ın bana bakışını hatırladıkça nefesim sertleşiyor ve sığlaşıyor.

Neden bana öyle baktı?

Sanki yaşlanıp saçlarım ağaracakmış gibi hissediyorum ve gözlerindeki hayal kırıklığını asla unutmayacağım, acaba bu aynı zamanda... tiksinti miydi?

Kapı hızla açılıyor ve koridordaki ışık gözüme çarptığında gözlerimi kısıyorum. "Parlak zırhlı şövalyen burada, dostum!"

Layla'nın sesine kendime rağmen gülümsüyorum. Hayatımda onu gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bol bir pantolon ve üzerinde "*Eğer Muthuysan ve Bunu Biliyorsan, Uzak Dur*" yazan bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Bana odaklandığında yüz ifadesi düşüyor. "Avuçlarına ve dudağına ne oldu?"

"Düştü." "

"Boş versene. Johnny'ydi, değil mi? Onun kışını dava edeceğim. O diktatörü mahkemeye vereceğim."

"O değildi."

Gözlerini kısıyor, yavaşça bana yaklaşıyor. "Onu koruyor falan mısın?"

"Bunu neden yapayım ki? Şimdi, buraya gel. Seni özledim."

Neredeyse koşarak bana doğru geliyor, sonra da beni kucaklıyor. Layla ilk kez bir sarılmayı başlatıyor ve bunu hafife almamam gerektiğini biliyorum.

"Senin için çok endişelendim," diye boynuma doğru konuşuyor. "Seni görebilmek için Johnny'yi boğazından bıçaklamayı planlıyordum."

Onu zaten yaptım.

Kanı, kesiği ve her şeyi hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kollarımı onun ince sırtında dolaştırarak ona sarılıyorum ve bir süre öylece kalıyoruz.

Burnumu çekiyorum ve Layla uzaklaşıyor. "Hey..."

Sorun ne?" "Her şey mi?"

"Bu o S parçası, Johnny, değil mi? Onun burnuna tekmeyi basacağım."

"Kes şunu, Lay."

"Durdurmakla ne demek istiyorsun? Seni kilitledi!"

"Hayır, yani, evet, ama biraz karıştı. Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Birini hapse atmanın karmaşık bir yanı yok. Bu boktan şey hiç iyi değil, dostum. Sonra da o pislik buraya gelmemi mi yasaklayacak? Evet, böyle bir şey olmayacak. Bu hayatta olmaz."

"Lay, odaklan."

"Ne?"

"Jonathan'ın yanına ilk taşındığımda, eski dairemin adresine gelen göndereni olmayan paketlerden bahsetmiş miydin?"

"Sanırım posta adresinizi değiştirmekle ilgili bir şeyler söylemişsiniz çünkü gidip gelmek can sıkıcı oluyordu."

"Bahsettiğim şey bu değil. Flash bellekten ve Alicia'nın mesajlarından bahsettim mi? Jonathan'ın anlaşmasını kabul ettiğimi söyledim çünkü onun ölümünün ardındaki gerçeği bilmek istiyordum."

"Kesinlikle yaptın, ben de yapma dedim ama sen yine de devam ettin. Kimse Layla'yı dinlemiyor."

"Mesajları hatırlıyorsun." Sesim o kadar umut dolu ki, acınacak haldeyim. "Mesajlar hakkında hiçbir fikrim yok. Ona karşı kin beslediğini söylemiştin."

Johnny çünkü kız kardeşinin onun yüzünden öldüğünü düşünüyorsun." "Bana gelen sesli mesajlardan hiç bahsetmedim mi?"

"Hayır."

"Kahretsin."

"Hangi sesli mesajlar?" diye fısıldıyor, sanki bu bir komplo teorisiymiş gibi. "Hiçbir şey." Lay'in de deli olduğumu düşünmesini istemiyorum. Öyle miyim? Değilim, değil mi?

Dedektiflik dizilerinden öğrendiği o aşırı dramatik irdeleyici bakışıyla beni sabitliyor. "Benden ne saklıyorsun? Dökül bakalım."

"Yapacağım. Sadece şimdi değil, tamam mı?" Duraksadım ve dikkatini başka yöne çekmek için, "Jonathan seni aradı mı?" diye sordum.

"Evet. Sabahın yedisinde lanet bir alarm gibi - uyuduğumdan değil. Bütün geceyi onun ölümünü planlayarak geçirdim. Seni kilitleyip sonsuza kadar mutlu yaşayabileceğini mi düşündü? Hayır, öyle bir şey olmayacak."

Ona bir şey yapabileceğinden değil, ama benden vazgeçmediği gerçeği kalbimi ısıtıyor.

"Destek bile getirdim."

"Ne tür bir destek?"

Saf bir yaramazlıkla sırtıyor. "Johnny beni kovalayıp sonra da sanki onun kucak köpeğiymişim gibi çağıramaz."

"Ne yaptın, Lay?"

"Sakin ol. Sadece nefret ettiği tek kişiyle kartlarını karıştırdım." Tanıma yerleşir. "*Karıştırmadın.*"

"Kesinlikle öyle." Sırtışı genişliyor. "Babamı getirdim."

Ayağa fırladım. "Lay! Ya birbirlerine karşı gelirlerse?"

"Sence yaparlar mı? Tanrım, keşke kalıp izleseydim." "Sen..." Ne diyeceğimi bilemez halde parmağımla onu işaret ediyorum.

"En iyisi mi?" Kirpiklerini kırıştırıyor. "Ya gidersin ya ölürsün?" "Seninle sonra ilgileneceğim."

"Dostum, bekle!" diye arkamdan sesleniyor, ama ben çoktan merdivenlerden aşağı uçuyorum, ayakkağılarla uğraşmıyorum.

Eğer dün geceden kalan belirsiz anılarım gerçekse, Jonathan neredeyse hiç uyumamıştı. Beni arkamdan kaşıkladığında saat sabahın dördüne yaklaşıyordu. İhtiyacı olan son şey, güne başlarken Ethan'la tartışmaktı.

Birbirlerinin boğazına sarılacaklarına hiç şüphem yok. Ethan soğukkanlı davranabilir ama Jonathan'a laf sokmaktan çekinmez, hatta bunu kendine görev edinir. Benim zorbama gelince, onun Ethan'a karşı hiçbir toleransı yok ve bunu göstermekten de çekinmiyor.

Hatta sırf Ethan ile aynı DNA'yı paylaştığı için bu düşmanlığı Elsa'ya da yansıtıyor.

King malikânesinin girişindeki ana salondan kesik kesik sesler geliyor.

"Burada istenmiyorsun Ethan. Git buradan."

"Layla Aurora için endişeleniyor ve onun güvende olduğundan emin olmadan buradan ayrılamam."

"Onun güvenliği ve tüm varlığı seni hiç ilgilendirmez." Jonathan'ın sesi ürkütücü bir şekilde sakinleşir ama tehditkâr bir tonu vardır. "Ona bakma. Onunla konuşma. Yanında nefes bile alma."

Ethan'dan bir kıkırdama gelir. "Peki ya reddedersem?" "Bunun cevabı sürpriz olsun."

"Beni tehdit mi ediyorsun Jon?"

"Bana öyle deme."

"Ne var? Jon mu? Eskiden sana böyle seslenirdim."

"Bana böyle hitap etme hakkını uzun zaman önce kaybettin, seni piç kurusu." "Ben de karımı kaybettim." Ethan'ın sesi sertleşir.

"Oğlumu hapsedip işkence etmeden önce değil, ki hatırlatayım, onu *sen* kaçırdın."

"Çünkü bütün fabrikamı yaktın Jonathan. İnsanlar öldü. Aiden ölmedi."

"Alicia yaptı."

"Abigail de öyle. Unuttuysan söyleyeyim, dokuz yıl boyunca ben de öyle yaptım."

Tam zamanında geldim ve iki adamı karşı karşıya buldum. Bana ilk bakan Jonathan'dı.

Gözleri anında korkunç bir renge bürünüyor. Sadece onun gücüyle olduğum yerde donup kalıyorum.

Ne? Ne oldu?

Kendime bakıyorum ve sadece yalınayak inmekle kalmadığımı, aynı zamanda dün gecedен kalma dayanıksız geceliği de giydiğimi fark ediyorum. Saçlarım ve yüzüm darmadağınık görünüyor olmalı.

Başlatacakları savaşı durdurma girişimimde, bu şekilde ortaya çıktım.

Layla nefes nefese bana yetişiyor. "Uzun bacaklı insanlar berbattır."

"Neden bana bu halde geldiğimi söylemedin?" Ona tısladım.

"Denedim. Dinlemedin."

Tam başka bir şey söyleyecektim ki önümde büyük bir varlık belirdi.

Jonathan.

O çelik gözleriyle bana her baktığında kalbim neden şiddetli bir şekilde çarpıyor bilmiyorum. Sanki onun çevresinde önemli olan tek şey benim ve bunu göstermekten çekinmiyor.

O zaman neden dün gece bana deliymişim gibi baktı?

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırarak, siyah takım elbisesinin içinde ne kadar zarif ve hayattan daha büyük görüldüğünü takdir etmek için bir an duruyorum. Cidden, eğer modellik alanında bir kariyer yapmayı düşünürse, hayatındaki her şeyde olduğu gibi bunda da başarılı olacaktır.

Jonathan gelene kadar takım elbiseli erkeklere karşı bir ilgim olduğunu bilmiyordum.

Ya da daha doğrusu, takım elbise giyen ve hoşlandığım tek erkek o.

Gerçi *bir şey demek* hafif kalır. Göğüs uçlarım manzaradaki ince geceliğe karşı geriliyor ve bir şey bana bunun girişten gelen soğuk havadan kaynaklanmadığını söylüyor.

Jonathan ceketini çıkarıp omuzlarıma sarıyor ve sonra beni kucağına alıp taşıyor.

Aynen böyle.

Verilmiş bir karar gibi.

İçimden yumuşak bir nefes geliyor ama bu ses onun ne kadar sıcak hissettirdiği ve ne kadar güzel koktuğu tarafından yutuluyor.

Buna alışabilecek miyim? Daha da kötüsü, bunu unutabilecek miyim?

Layla Jonathan'ın arkasından yüzünü buruşturuyor, belli ki onu kovduğu için hâlâ kin besliyor. Ethan'ın dudakları gizemli bir gülümsemeye dönüşüyor ve bizi fare yakalamış bir kedi gibi izliyor.

Jonathan beni odaya geri götürüyor, adımları sağlam ve kararlı. Aynı özgüvenle yürüyor - şüpheden eser yok. Ama bu sefer, sanki kızgın gibi.

Beni yere indiriyor, çıplak ayaklarım pelüş halı tarafından yutuluyor, sonra kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

Bana baktığında, bakışlarındaki karanlık beni olduğum yere mihliyor. Sanki onu saklıyormuş da şimdi serbest bırakıyormuş gibi.

Konuştuğunda sesi kırılmış ve pazarlığa açık değildir. "Bir daha asla, ama *asla* Ethan'ın ya da başka bir erkeğin karşısına bu kıyafetle çıkma. Anlaşıldı mı?"

Ses tonundaki sahiplenicilik tenimi ısıtıyor ve karıncalandırıyor. "Dedim ki, anlaşıldı mı Aurora?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Cevaptan tatmin olmuş görünüyor, yüz hatlarındaki gerginlik hafifçe kayboluyor. "Neden geldin ki?"

"Ben... Sabah ilk iş Ethan'la kavga etmeni istemedim."

Hafif bir rahatlık kaybolur ve b i r kasa gibi kapanır. "*Onun* için endişeleniyor musun?"

Cevap vermediğimde, iki uzun adımda bana ulaşıyor ve bir elini boğazıma doluyor. "Öyle misin?"

"Hayır."

"O zaman nedir?"

"Ben... sen... dün gece zar zor uyudun." Dudaklarım titriyor. "Değil mi?"

İfadesi okunmuyor ve deli olduğumu onaylamasını bekliyorum, ama boğazımdaki tutuşunu gevşetiyor. "Doğru."

Doğru. Bunu ben uydurmadım. Yanımda uyudu. Bana dokunmak istemeyecek kadar benden iğrenmiyordu.

Bu, o sesleri benim de uydurmadığım anlamına mı geliyor?

"Hadi gel." Avucumu incitmemek için bileğimden tuttu. "Duşa girmene yardım edeyim de hazırlan."

"Neye hazırlanmak için?"

"İşe gitmen gerekmiyor mu?"

Uzun bir nefes beni terk ediyor. Bana özgürlüğümü geri verdiği için değil.

- Çünkü bir bakıma Jonathan'ın sözünü tutacağını biliyordum - ama benim deli olduğumu düşündüğü kısımdan bahsetmediği için.

Ama sonra omzunun üzerinden bana bakıyor ve yine o bakışı atıyor.

Acıma.

Hayal kırıklığı.

O... O benden kurtulacak, değil mi? Tıpkı

Alicia gibi.

AURORA

E ĖŖe gitmeme rağmen konsantre olamıyorum.
Tek dūŖündüęüm, sinirlerimi bozan ve bana bir Ŗeyler
fısıldayan o sesler:

Aklını kaybediyor, tıpkı Alicia gibi.

Daha da kötüŖü Jonathan'ın bana bakıŖı. Ve bugün duŖ sırasında bana dokunmaya alıŖmadı. Hareketleri cinsellikten uzaktı ve tek amacı yıkanmama yardım etmektir.

Genellikle elleri vücudumun her yerinde dolaŖır ve beni parmaklaması ya da orgazma ulaŖtırması için ona yalvarmamı ister.

Bugün öyle olmadı. KarŖısında çırılçıplak durduğumda bile benimle ilgilenmedi. Sanki bu beni kesmemiŖ ve vücudumu kaplayan yaralardan daha kötü bir yara bırakmamıŖ gibi davranıyorum.

Onun dokunuŖunun tek odaęı olmak ve bunu birdenbire kaybetmek dūŖündüęümden daha zor.

DuŖtan sonra giyinmeme yardım etti, sonra da ortadan kayboldu. Öylece ortadan kayboldu. Tek kelime etmedi.

Her zamanki gibi sonrası için emir vermedi. Sadece...*hiçbir Ŗey.*

Kapıdan çıkıp gittiğinde hissettiğim soğukluk, bir dondurucuya sokulup içeride kilitli kalmak gibiydi.

Alicia aklını kaçırmaya baŖladıęında ona da böyle mi yaptı? Öyle olduğumdan değil. Ben *değilim*.

Gerçi teorimi kanıtlamak için buraya kadar gelmek muhtemelen zorlama olur.

o.

Öğle tatilinde eski binama gittim ve Paul'un ısrarıyla paket olmadığını ve o gün beni görmediğini söyledi. Shelby, benim

Huysuz komşu, onu şahit tutmam için orada değildi. Paul'e nerede olduğunu sorduğumda, kanunla ilgili bir sorunu olduğunu ve karakolda çözmeye çalıştığını söyledi.

Oradan ayrıldıktan sonra korkunç bir düşünce bana saldırdı. Ya Sarah'ya yapılan saldırı hiç gerçekleşmediyse? Yani, beni o yardım etkinliğinde görmüş olsa bile nerede yaşadığımı nasıl bilebilirdi?

Beni gördü *mü*? Orada mıydı yoksa ben mi uydurdum?

Tüm bu düşünceler beni bir döngüye sokuyor. Bedenimin dışında var olduğumu hissediyorum ve geri dönmenin bir yolunu bulamıyorum.

Bu aptalca, mantıksız eylem dışında.

Aiden ve Elsa'nın Oxford'daki evlerinin önünde duruyorum, elim saatimde. Elsa onu son gördüğümde beni yemeğe davet etmek için adresi göndermişti. Her zaman reddettim çünkü Aiden kafamı koparmak istiyormuş gibi görünüyor.

Bugün bütün yolu arabayla geldim. Yolda neredeyse iki saat geçirmeme rağmen hala düşüncelerimi tam olarak toparlayabilmiş değilim.

Yağmur sanki gökyüzü dünyaya isyan ediyormuş gibi yağıyor. Alacakaranlık çökmüş ve akşamın erken saatleri şiddetli sağanak yağışın kasvetini artırıyor.

Arabamdan ön kapıya yaptığım küçük yolculuk sırasında saniyeler içinde sıırıslıklam oluyorum. Saçlarım şakaklarıma yapışıyor ve su yüzümden aşağıya perçemler oluşturuyor.

Bu fikri ortaya attığımda tek düşüncem, Jonathan dışında Alicia'yı en iyi tanıyan kişinin Aiden olduğuydu. Annesinde bir terslik olsaydı fark ederdi.

Aiden'ın benden hoşlanmadığı şüphesi içimi kemirirken tereddütlü parmaklarımla kapının ziline basıyorum. Benim bir sahtekâr olduğumu düşünürken neden benim yanımda Alicia hakkında konuşsun ki?

Ne de olsa bu kötü bir fikirdi. Şimdi gidersem, çalan zili muhtemelen bir çocuk şakası olarak değerlendirecekler.

Ben kaçamadan kapı açıldı. Elsa şortu ve kolsuz bluzuyla eşikte belirdi. Uzun saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yüzü bir gram makyaj olmadan bile yumuşak ve güzel. Beni görünce dudakları muhteşem bir gülümsemeyle genişliyor.

"Aurora! Ne güzel bir sürpriz." Sırıslıklam olduğumu umursamadan kollarını bana dolayarak sarılıyor.

"Haber vermeden geldiğim için özür dilerim."

"Saçmalama. Burada her zaman hoş karşılanırsın." Beni içeri buyur etti. "İçeri gel. Yağmur seni yakalamış."

"Teşekkür ederim." Parlak ahşap döşemenin üzerine damlamamak için girişte kalıyorum.

Evleri King malikanesine hiç benzemiyor. Daha küçük, daha ev gibi ve küçük ev figürleri ile Aiden ve Elsa'nın düğün günlerinde yaptıkları resim gibi zarif ama kişisel bir dekora sahip. Astrid yapmış olmalı - onun özel, alışılmadık dokunuşu var.

Evin büyüklüğü ve verdiği his, Aiden'ın büyük, boş ve soğuk Kral malikanesini evi olarak gördüğü bir yerle değiştirmek isteyip istemediğini merak etmeme neden oluyor. Elsa ile yeniden başlayabileceği bir yer.

"Neden orada duruyorsun?" Elsa arkasını işaret ediyor. "İçeri gel." "Ben burada iyiyim." Boğazımı temizliyorum. "Aiden buralarda mı?"

"Evet, o -"

"Tatlım?" Sesi merdivenlerin tepesinden içeri süzülüyor. "Kapıyı açma konusunda ne demiştin? Bunu yapan tek kişi benim. Kimse sana o küçükük kıyafetlerle bakamaz."

"İşte orada." Elsa başını sallar ve fısıldar, "Bunun için üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok." Jonathan'ın bu sabah Ethan'ın önünde nasıl davrandığını hatırlayarak dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Baba gibi, oğul gibi.

Aiden karısına katılıp çatık kaşlarla beni izlediğinde gülümsemem azalıyor. O da karısı gibi pamuklu bir pantolon ve sade beyaz bir tişört giyiyor. Siyah saçları dağınık ve Alicia'dan miras kalan tek fiziksel özelliği olan sağ gözünün kenarındaki küçük bene bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bir kolunu Elsa'nın beline doluyor ve sanki onu benden korumak istermiş gibi kendi tarafına çekiyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona dirsek atıyor. "Misafirimize böyle mi davranılır? Bu yağmurda Londra'dan buraya kadar geldi."

"O benim misafirim değil." Beni incelemeye devam ediyor, muhtemelen sorusuna bir cevap bekliyor.

"Ben... Ben sana bir şey sormak istiyorum." "Konuşacak bir şeyimiz yok."

Elsa onun elinden kurtuluyor ve kendisinden çok daha uzun olmasına rağmen ona ters ters bakıyor. Daha sonra elimden tutup beni içeri götürüyor ve itiraz etmeye çalışmama rağmen beni kanepeye oturtuyor.

Kabarık bir havlu getirip omuzlarıma sardığında, Aiden elleri cebinde peşimden geliyor. Gri gözleri sanki kurtulması gereken bir yükmüşüm gibi bana dikilmişti.

"Gidip sana içecek sıcak bir şeyler getireyim." Bana gülümsüyor, sonra Aiden'a bakıyor. "Kibar ol."

"Ben iyi biri değilim, unuttun mu?" Ona anlam veremediğim bir bakış atıyor ve tam olarak okuyamasam da Elsa'nın yanakları kızarıyor.

Birbirlerini sadece bir bakışla anlayabilmeleri büyüleyici. Jonathan beni böyle kucağına oturttu ya da yüzüstü yatırdı.

Bazen tek kelime etmesine gerek kalmıyordu, etse bile bunun nedeni onun emredici ses tonunu duymak için rol yapıyor olmamdı.

Bu düşünceye ve ona kapıyı kapattım. Jonathan şu anda aklımda olması gereken son şey.

Artık bana dokunmak istemiyor. Deli olduğumu düşünüyor.

Sık kafalı.

Önümdeki sahneye odaklanarak onu silmeye çalışıyorum.

Elsa parmaklarını Aiden'ın göğsünde gezdiriyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Sol gözü seğiriyor ama kız köşede kaybolurken ifadesi aynı kalıyor.

Aiden onun arkasını izliyor, sonra dikkati bana kayıyor - karanlık ve okunmaz. Tıpkı lanet babası gibi.

Karşıma oturuyor, ben de havluyu daha sıkı tutuyorum.

Taş gibi soğuk ses tonuyla, "Devam edin," diyor. "Ne kadar hızlı olursanız, buradan o kadar çabuk çıkarsınız."

Ne harika bir ev sahibi. Ama bunu söylemiyorum. "Gençken Alicia'da bir sorun fark ettiniz mi?"

Soruyu duyunca şaşırdığından neredeyse eminim ama yüz hatları hemen normal soğukluğuna dönüyor. "Bu neyle ilgili?"

"Margot, Alicia'nın gece boyunca evde dolaşp bir şeyler uydurduğu bölümler olduğunu söyledi. Ayrıca kitapların ve duvarların üzerini karalamış ve

."

"Kapa çeneni." Aiden'ın çenesi

gerilir. "Anlat bana, lütfen.

Bilmem gerek."

"Neden? Ona acıyasın diye mi? Orada olamadığın için üzölmek için mi? Tam olarak a m a c ı n n e?"

"Çünkü ben de onun gibi olmaya başlayabilirim." Kelimeler ağzımdan tekinsiz bir fısıltıyla çıkıyor.

Havlu neredeyse düşene kadar parmaklarım titriyor. Dişlerim takırdamaya başlıyor ama bunun nedeni soğuk değil.

Aiden bir saniye kadar uzun bir süre konuşmadan bana bakıyor. Söyleyeceği kelimeleri tartıyor mu yoksa sadece benimkileri mi anlamlandırıyor emin değilim.

"Bu fikre nereden kapıldın?"

"Sanırım halüsinasyonlar görüyorum. Olduğuna yemin ettiğim şeyler gerçek değil ve olanlardan da şüphe etmeye başlıyorum."

"Bu Alicia'nın sesine benziyor." Sesi sakın ve alçak. Dirseğini kolçağa dayıyor ve başını eklemlerine yaslıyor. "Hayalet gördüğünde ısrar ettiği geceleri vardı. Onlar hakkında yazdı ve hatta onlara ninni bile söyledi. Levi ve ben bunun eğlenceli olduğunu düşündük ama James Amca ve özellikle Jonathan, o bu haldeyken onu görmemizi yasakladılar."

"Kötü müydü?"

"Ben küçükken değil, hayır. Bana kitap okur ve ilginç olduğunu düşündüğü kelimeleri daire içine alırdı. Sanırım ben büyüdükçe çok hızlı kötüleşti." Yumruğunu sıktı. "Ve Jonathan ona yardım etmek için *hiçbir şey* yapmadı."

Görüyorum o zaman. Kini. Acıyı.

Başlarda fark edilmiyordu çünkü Aiden da babası gibi duygularını bir kasaya hapsetmişti. Bunun nedeni anormal çocukluğu, çok küçükken annesini kaybetmesi ya da Jonathan gibi bir kontrol manyağı tarafından yetiştirilmesi olabilir. Hepsi de olabilir.

Gerçek şu ki, Aiden Alicia'nın ölümü için babasını suçluyor. Tıpkı benim geçmişte yaptığım gibi. Onu korumadığını ve bu ihmal yüzünden kız kardeşimin çok erken öldüğünü düşündüm.

"Jonathan çok mu ihmalkârdı?"

"Fiziksel ihtiyaçlarına mı? Hayır. Ama duygusal ihtiyaçlarına?" Sanki ihtiyacım olan tek cevap buymuş gibi alay ediyor.

"Çok özür dilerim."

Duraklıyor, başını biraz kaldırıyor. "Ne için özür diliyorsun?" "O gittiğinde orada olmadığım için. Farklı olabilirdi."

"Kendini övme," diyor ama sözlerinin arkasında sertlik yok. "Öyle olmazdı."

"Olurdu. İkimiz için de."

Belki orada olsaydım, onunla babası arasındaki duygusal boşluğu bir şekilde doldurabilirdim. Belki de ailemden saydığım iki kişiyi kaybettikten sonra bana demir atabilirlerdi.

Belki'ler çok acımasız.

Bu şeylerin gerçekleşmemiş olması ve asla gerçekleşmeyecek olması fiziksel acıdan daha fazla acı veriyor.

"Sen o değilsin," diye fısıldar

Aiden. "Biliyorum. Hiçbir zaman olmak istemedim."

"Hayır. Sen o *değilsin*." Sesinde suçlama yok. Daha çok üzüntü gibi. "Onun gibi düşmeyeceksin."

"Sana bunu düşündüren ne?"

Tereddüt ediyor. Aiden'ın tereddüt ettiğine ilk kez şahit oluyorum. "Jonathan ona hiç sana baktığı gibi bakmadı."

Onun sözleriyle nefesim kesiliyor ama ben bir şey söyleyemeden Elsa elinde bir fincan sıcak çikolatayla içeri giriyor ve kaskatı kesilmiş parmaklarımın arasına yerleştiriyor. Sıcaklık soğğun bir kısmını dağıtıyor ama titrememi engelleyemiyor.

Aiden'ın gözlerinin Elsa'nın her hareketini sanki Elsa onun çeliğini çeken bir mıknatısmış gibi takip etmesini özlemiyorum. Sanki fiziksel olarak dikkatini ondan uzak tutamıyor.

"Üşütmemek için kıyafetlerini değiştirmelisin," diyor bana. "Bedenlerimiz farklı ama ne bulabileceğime bakacağım."

"Hayır, gitsem iyi olacak." Ayağa kalkmaya başlıyorum ama o beni nazikçe geri oturtuyor. "Saçmalama. Bu saatte ve bu yağmurun ortasında geri dönemezsin."

Gece burada

kal." "İyi olacağım."

"Jonathan geceyi dışarıda geçirmene bir şey demez." Elsa kocasına bakar ve emin olmayan bir ses tonuyla sorar. "Doğru mu?"

"Yapardı." Aiden bir omzunu kaldırır. "Ama yine de kal."

Elsa da ben de donup kaldık, onu doğru duyup duymadığımızdan emin değildik. Aiden az önce bana burada kalmamı mı söyledi?

Kendine gelen ilk kişi Elsa oluyor ve burnunu kırıstırarak ona kocaman sırıtıyor. "Kesinlikle. Sana kuru giysiler getireyim."

On beş dakika sonra Elsa'nın elbiselerinden birini giyiyorum. O bir ya da iki beden küçük, ben ondan daha uzunum, bu yüzden pamuklu kumaş göğüslerimi, karnımı ve kalçalarımı sıkıyor ve dizlerime bile ulaşmıyor.

Yine de ıslak kıyafetlerden iyidir. Bandajlarımı da kuru olanlarla değiştiriyorum. Jonathan'ın yaralarımın tekrar açılmaması konusundaki sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Sonra bana o şekilde baktı. Sanki deli olduğumu düşünüyordu. Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibiydi.

Ne kadar denesem de o bakışı aklımdan çıkaramıyorum. Ayrıca bu sabahki platonik dokunuşunu da düşünmeden edemiyorum.

Dar kafalı olduğum için olabilir, ama ona nerede olduğumu söylememeyi tercih ediyorum. O benim bekçim değil. Gecemi nerede geçirdiğimi bilmesine gerek yok.

Mutfakta Elsa'ya katılıyorum ve şaşkınlıkla görüyorum ki o sadece Aiden'in aşçı yamağı. Hareketleri düzenli ve hassas ve her şeyin yolunu biliyor.

"Her zaman yemek yapar mısın?" Beni görmezden gelmesini bekleyerek deniyorum.

Başını sallıyor ama bana pek dikkat etmiyor. Bu da bir başlangıç sanırım. "Sana bir sır vereceğim," diye fısıldamak için eğiliyor Elsa.

"Ben yemek yapmam, hem de hiç.

Aiden bana izin vermiyor."

"Ben de yemek yapma konusunda pek iyi değilim," diye mırıldandım.

"Kimse beni mutfağa yaklaştırmamalı."

İkimiz de gülüyoruz ve Aiden konuşmamızın dışında kalmaktan mutlu olmadığını gösteren bir bakış fırlatıyor.

Ona yardım etmeye çalışıyoruz ama bizi kovuyor, biz de salonun yakınında bulunan masaya geçiyoruz.

Elsa ve ben orada oturmuş, şarabımızı yudumluyor ve yemek masasının baktığı büyük pencereden dışarı bakıyoruz. Pencereden akan yağmur damlaları uzun çizgiler oluşturuyor ve sokak lambaları manzaraya rahat bir hava veriyor.

Huzurlu bir gece ve bunun tadını çıkarmalıyım. Kalbim terk edilmiş bir gemi gibi batmayı bırakırsa yapabilirim.

"Planlarınızı böldüysem özür dilerim," diyorum Elsa'ya.

Şarap bardağını masanın üzerine kaydırıyor. "Daha çok Aiden'in planları gibi, ama bunlar günlük planlar, o yüzden bekleyebilir."

"Benden daha fazla nefret etmeyeceğinden emin misin?"

"Senden nefret etmiyor." Alt dudağını ısıyor. "Yani, sen Jonathan King'i evcilleştiren kadınsın. Bunun için herkes sana saygı duyardı - Aiden dahil."

"Onu evcilleştirmedim." Hiç de bile. Aksine, halüsinasyonlarımdan beri sahip olduğumuz her şey yok oldu.

"Senin zamanını ve ilgini nasıl sahiplendiğini gördün mü?" "Çünkü o bir kontrol manyağı."

"Evet, öyle ama daha fazlası var. Bunu söyleyebilirim." "Nasıl anlıyorsun?"

"Küçük şeylerin içinde, biliyor musun?"

"Küçük şeyler mi?"

Şarabından bir yudum alıyor ve başını avucuna yaslıyor. "Tamam, işte bir tane. Aile yemeklerine oturduğumuzda, Jonathan senin sadece yerleştiğinden değil, aynı zamanda yemeye başladığından da emin olana kadar yemeğine dokunmaz."

"O sadece herkesin oturmasını seviyor."

"Jonathan?" Gülüyor, sesi gırtlaktan geliyor. "Bizi daha az umursayamazdı. Bu alışkanlığı sadece sen akşam yemeklerimize katıldığında başladı."

"Oh."

"Yemek yemen için seni izlemesi ya da Aiden ya da Levi sana hitap ettiğinde onları terslemesi de var. Sanki dikkatinizin ondan ayrılmasını istemiyor gibi."

"Herkesi tersliyor."

"Genelde olmaz. Jonathan emirlerini en sakın, en korkutucu şekilde veren bir tiptir. Ve aslında Aiden ve Levi'yi terslemez - en azından Astrid ve ben oradayken." Sırıttırıyor. "Onun daha önce kasvetli olan dünyasına renk getirdin. Bunu hissedebiliyorum."

Onun sözlerinin moralimi düzeltmesi gerekirken, yakın zamanda olanları hatırlatınca moralim bozuluyor.

Elsa devam edemeden, Aiden elinde makarna ve köfte tabaklarıyla bize yeniden katılıyor.

Elsa'nın yanakları kızarmış, bu ikinci kadeh şarabımız olduğuna göre benimkiler de öyle olmalı.

Parmak uçlarına basarak Aiden'ı dudaklarından öpüyor ve gülümsüyor. Öpücüğü derinleştiriyor, benim seyirci olmamı umursamıyor. Kolları onun beline dolanıyor ve yoğun bir tutkuyla onu dillerken sırtının küçük kısmından tutuyor.

Şarap kadehime iç geçirerek onları izliyorum - muhtemelen bir sürüngen gibi. Aiden en azından Elsa'nın önünde duygularını özgürce gösteriyor. Babası taş gibi soğuk ve her öpücük ve yatağında geçirdiği her gece için ceza istiyor.

Dün gece seni öptü ve ceza almadan seninle yattı.

Bu bana o şekilde bakmadan önceydi, o yüzden sayılmaz.

Elsa geri çekiliyor, yanakları kıpkırmızı. Aiden'ın gözleri sanki onu masanın üzerine itip hemen burada ve şimdi alacakmış gibi parlıyor. Muhtemelen ben araya girmeden önceki gece için planları buydu.

Elsa, Aiden'ın niyetini anlamış gibi koltuğuna yığılır ve Aiden'ı da aynısını yapmaya zorlar. İlk başta yemek garip bir sessizlik içinde geçer ama Elsa

üniversiteden ve Aiden ile Cole adındaki en iyi arkadaşının katıldığı bir münazara kulübünden bahsediyor.

Sadece herkesin hayatını cehenneme çevirmek için orada olduklarından yakınıyor.

Aiden, herkesin siyaseten doğru meslektaşları gibi sıkıcı olmadığını söyler.

Bu ikisinin de konuşmasını ve sevimli bir şekilde tartışmasını sağlar. Daha doğrusu Elsa tartışıyor. Aiden onu sinirlendirmek için bilerek kızdırıyor gibi görünüyor.

"Buna inanabiliyor musun?" Elsa bana soruyor. "Üniversitede de böyle insanlar var mıydı?"

"En iyi arkadaşım, Layla. Onunla şu hayır kurumunda tanışmıştın. Çok tartışmacıdır ve görmezden gelinmeyi sevmez. Ufak tefektir, dini bir eşarp takar, bilgisiz ve yumuşak görünür, bu yüzden tartışmalarda gürültü çıkardığında herkes ona hayranlıkla bakar."

"Çok havalı görünüyor," diyor Elsa.

"Öyle." O küçük böceklerle çok gurur duyuyorum.

Aiden yemeğinden bir ısırık alır. "Bir gün onu Jonathan'lara yemeğe davet et."

"O ve Jonathan geçinemiyorlar." Makarnamı seçiyorum. "Her zaman siyah kuşak karate antrenmanını onun üzerinde yapmakla tehdit ediyor."

Sırıttır. "Daha da iyi."

"Bunu o mu yapıyor?" Elsa biraz ürkmüş bir sesle konuşuyor. "Evet, yemin ederim hayatından hiç korkmuyor."

Elsa tam bir şey söyleyecekken zil çalıyor. Ayağa kalkmaya başlar, ancak Aiden önce ayağa kalkar, iki elini omuzlarına koyar ve onu geri oturtur.

"Birinin seni sarhoş görmesine imkan yok." "Sarhoş değilim," diye savunuyor.

Kızarmış yanağını çimdikliyor. "Uh-huh."

Aiden, o bir şey söyleyemeden köşede kaybolur.

Eğildi. "Bana Jonathan'ın henüz öldürmediği arkadaşından biraz daha bahset."

"Ona Johnny diyor." Kıkırdıyorum, sonra elimle ağzımı kapatıyorum. Görünüşe göre, ben de sarhoşum.

Asla sarhoş olmamaya çalışıyorum, çünkü bu duyularımı bozuyor ve gerekirse kendimi koruyamıyorum, ama sanırım burada kendimi güvende hissediyorum.

Bu... hem garip hem de rahatlatıcı.

"Hayır yol! Ve o izin verir o ne olacak?" Onun bakışlar izler arkasında Ben. "Jonathan."

"Onu gerçekten durduramaz." Tekrar kıkırdıyorum ve bunu bastırmak için uğraşmıyorum. "O korkusuz."

"Hayır," diye fısıldar Elsa. "Jonathan burada."

Arkamı döndüm ve eminim ki zorbam beni bulmaya gelmişti.

AURORA

Fya da bir an için, bunun hayal gücümün bir oyunu olduğunu düşünüyorum.

Ancak görüntü ö n ü m d e net bir şekilde oluşuyor. Bulanık görüşüm onu aşağıdan yukarıya doğru yavaşça içine alıyor. Sofistike ayakkabılar, ütülenmiş takım elbise, onunla aynı sert havayı veren büyük, erkeksi saat.

Ve sonra yüzü. Keskin yüz hatları ve keskin çene çizgisi. Saçları hafif nemli görünüyor, bu da dışarıda çiseleyen yağmura yakalandığı anlamına geliyor.

Sadece onun çelik gözlerine hapsoldüğümde nihayet nefes alabiliyorum. Ya da belki nefes almayı tamamen bırakıyorum.

O bakışı görmeden önce göz temasını kestim. Dün gece ve bu sabah bana attığı bakış. Tek kelime etmesine gerek kalmadan içimi boşaltan bakış.

Jonathan sanki Aiden ve Elsa'nın yemek masası King malikânesinin bir uzantısıymış gibi büyük bir güvenle yanımdaki sandalyeye kayıyor. Ona biraz daha bakmamak, onun içinde biraz daha kaybolmamak için her şeyimi veriyorum. Sadece... daha fazla.

Aiden karısına katılır ama daha oturamadan Jonathan'ın otoriter sesi onu duraklatır. "Tabağım nerede?"

"Davet edilmediniz. Başka yemek yok."

Elsa makarnasını kayınpederine doğru itmeye başlar. "Benimkini alabilirsin."

Aiden avucunu onunkinin üzerine bastırarak nazikçe onu durduruyor. "Saçmalama. Ona bir tabak getireyim."

Jonathan mükemmel bir kaş kaldırır. "Başka yemek yok sanıyordum."

Oğlu mutfığa girmeden önce bir süre gözlerini ona diyor.

"Beni nasıl buldun?" Aklımdan geçenleri fısıldıyorum.

İçki içmememin bir başka nedeni de bu. Çekingenliğim kayboluyor ve bazen ne zaman yüksek sesle düşündüğümü bilemiyorum.

"Her zaman nerede olduğunu biliyorum." Ceketini çıkarıp yanındaki sandalyeye koyuyor ve kravatını gevşetiyor. "Gerçekten benden kaçabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Söylediklerine odaklanmalıyım, ama tüm dikkatim zayıf, erkeksi parmaklarının kravatın üzerinde kayarak etrafını sarmasıyla dağılıyor. Çekiştiriyor.

Neden ben o kravatı takmıyorum?

Düşünceme cevap verircesine Jonathan'ın parmak eklemleri yanağımda geziniyor ve sıcaklığı bir kademe daha artırıyor. "Sıcaksın. İçki mi içiyordun?"

Yarısı boş üçüncü bardağımı gösteriyorum. "Birazcık mı?"

Bakışları benimkileri tutuyor ve ben o anın içine hapsoluyorum. Sanki beni rehin alıyor ve ben hiçbir koşulda bir çıkış yolu bulamıyorum.

İstedğimden değil.

Aiden bize tekrar katılıyor ve tabağı babasının önüne koyuyor - o kadar da nazikçe değil, ekleyebilirim. Jonathan elini yanağımdan çekmeden önce bir an bekliyor.

"Bunun ne olması gerekiyor?" Jonathan köfteli makarnaya bakarken soruyor.

"Yemek. Ye onu." Aiden duraklar. "Ya da yeme." "Sen mi yaptın?"

"Yaptıysam ne olmuş?"

"Yenilebilir mi?"

Elsa ve ben aynı anda "Öyle," diyoruz ve sonra kıkırdayarak gülmeye başlıyoruz.

Jonathan yemeğinden belli belirsiz bir ısırık almadan önce bana anlaşılmasın bir bakış fırlatıyor. Aiden tabağına odaklanmış gibi yapsa da bakışları sürekli babasına kayıyor.

İkincisi hiçbir şey söylemiyor ama yemeye devam ediyor, bu da hoşuna gittiği anlamına geliyor. Jonathan zorba ve her konuda seçici - yemek dahil. Beğenmeseydi devam etmezdi.

Elsa, Aiden'dan tuzu ona uzatmasını ister ve Aiden hayır der çünkü bu onun sağlığı için iyi değildir. Elsa ona çok abarttığını söyler.

Onlar tartışmakla meşgulken, Jonathan'ın odunsu kokusu beni boğana kadar ona doğru eğildim ve mırıldandım, "Ona beğendiğini söyle."

Başını çeviriyor, böylece dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta oluyor. "Neydi o?" diye fısıldarken dikkati ağzımda kalıyor.

Gözlerindeki hararetli bakış karşısında yutkunuyorum. Bu sabah bana baktığından çok farklı. Belki de o bir daha asla ortaya çıkmayacak? Yoksa sarhoş olduğum için hüsnükuruntu mu yapıyorum? "Makarna. Aiden'a beğendiğini söyle. Bu onun için çok anlamlı olur."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Biliyorum işte."

Her ne kadar göstermese de - ve asla göstermeyecek olsa da - Aiden bir şekilde babasının onayını önemsiyor. Baba ile oğul arasında onarılması neredeyse imkansız derin bir boşluk var ve Aiden ile konuştuktan sonra bunun Alicia'nın ölümünden sonra başladığına emin oldum. Jonathan, Aiden'ın duygusal ihtiyaçlarını karşılamak yerine, onu tıpkı kendisi gibi yetiştirmiş. Geçilmez, sert, kontrolcü. Aklınca, kendi hayatındaki her şey gibi oğlunun da en iyisi olmasını istiyordu. Ancak, Aiden'ın bunu bildiğini sanmıyorum. Babasının, varisi olduğu gerçeği dışında, onu başka hiçbir şekilde önemsemediğini düşünüyor gibi hissediyorum.

Jonathan biliyor ama. Her gün Harris'ten Aiden ve Levi hakkındaki gelişmeleri sorduğunu duyuyorum. Dışarıdan bakıldığında bu onun kontrol manyağı doğasının bir uzantısı gibi görünebilir ve bir dereceye kadar da öyle, ama aynı zamanda onların iyi ve korunmuş olduklarından da emin oluyor. Jonathan, ailesini en ufak bir şekilde rahatsız edenlere dünyayı dar eden bir tip. Sadece bunu ifade etmiyor. Buna karşılık Aiden da bunu bilmiyor. Baba ve oğul arasında büyük bir uçurum var ve ilişkilerini darmadağın eden iletişimsizlik yığınına çözmek uzun zaman alacak.

Ama bebek adımları, değil mi?

Jonathan dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce geri çekiliyorum. Bana bakışına bakılırsa, bunu gerçekten yapabileceğinden hiç şüphem yok.

Sadece PDA yüzünden değil, aynı zamanda sarhoş halimle vereceğim tepkiden de endişeleniyorum. Oğlu ve gelininin önünde kıyafetlerini tirmalamaya başlayıp başlamayacağımı kim bilebilir?

"Margot'unkinden farklı." Jonathan kendine bir kadeh şarap doldurmak için yemeğe ara veriyor. "Güzelmiş."

Hem Elsa hem de Aiden tuz hakkındaki şakalaşmalarını kesip Jonathan'a sanki birkaç kafa büyümüş gibi bakarlar.

Zorba ilk kez Aiden'a iltifat ediyorsa hiç şaşırmam. Bazen çok kalpsiz olabiliyor.

Tamam, çoğu zaman.

Aiden boğazını temizler ama sessiz kalır.

Gururlu bir anne gibi sırtan Elsa'dır. "*Gelmiş* geçmiş en iyi yemekleri pişiriyor."

"Belki bir dahaki sefere aile yemeği için bir şeyler pişirebilir." Jonathan Aiden'la konuşuyor ama o bardağının kenarından bana bakıyor ve ben de onun ilgisinin öznesi değilmişim gibi davranıyorum.

Aiden, "Sadece Levi yaparsa," diyor.

"O zaman bunu bir yarışma haline getirin." Jonathan şarabından bir yudum alır. "Aurora ve ben jüri olacağız."

Elsa şarap kadehini kendine doğrultuyor. "Peki ya ben?"

"Senin ve Astrid'in oyları öznel değil. Oy kullanmanız yasak."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ama kocasının pazusuna dokunuyor. "Aiden'ın kazanacağından eminim."

"Göreceğiz."

Jonathan'ı her zamanki soğuk tavrından dolayı azarlamak üzereydim ama Aiden'ın gözlerindeki sadist kıvılcım beni durdurdu. Babasının kendisine ve Levi'ye meydan okuması hoşuna gidiyor.

Kral'ın adamları kesinlikle farklı düşünüyor. Sanki savaşlar ve muharebeler üzerinden bağ kuruyorlar.

Teorimi doğrularcasına, yemekten sonra Aiden bulaşıkları yıkıyor, sonra Jonathan'la birlikte üzerinde cam bir satranç tahtası bulunan bir sehpanın etrafında oturuyor. Jonathan'ın bana nasıl oynanacağını öğrettiği evdekine benziyor.

Ya da en azından denedim. Beni sikerken genellikle kucağına oturmuş ya da satranç tahtasının üzerine yayılmış oluyorum.

Tenimi kaplayan kızarıklıkla savaşıyorum ama başarısız oluyorum. Şarap için Tanrı'ya şükürler olsun; yoksa tahrik olduğum belli olurdu.

Jonathan ve Aiden'ın duruşları birbirine benziyor, gri gözleri diğerini alt etmenin yollarını düşünürken keskinleşiyor.

Elsa ve ben kaç kadeh olduğunu bilmediğimiz şarabımızı bitirirken, Jonathan'ın saf erkeksi güzelliği dikkatimi çekiyor. İki dirseğini dizlerine dayıyor ve parmaklarıyla çenesinde bir çan kulesi oluşturuyor. O uzun parmaklara bakmaktan kendimi alamıyorum - ya da ona.

İkisinin de hamle yapması uzun zaman alıyor çünkü sanırım hamle yapmadan önce deli gibi hesap yapıyorlar. Jonathan bir taşı ileri kaydırıldığında kendinden çok emin. Kazanacağına hiç şüphe yok. Aiden bir tehdit oluşturabilir ama babasını yenmesi için henüz çok erken.

Yine de bu genç Kral'ı denemekten alıkoymuyor. Hafife alınmaması gereken bir güç olarak büyüdü.

Gurur duy, Alicia. Oğlun artık bir erkek.

"Birbirlerine çok benziyorlar," diye fısıldıyor Elsa yanımdan. Karşılardaki kanepeye kıvrılmış, yumuşak bir battaniyeyi paylaşıyoruz.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Jonathan her zaman Aiden'la oynamaya gelir mi?"

"On beş aydır burada yaşıyoruz ve Jonathan ilk kez evimize adım atıyor. Hiç gelmeyeceğini sanıyordum, bu yüzden onu getirdiğin için teşekkür ederim. Bunun Aiden için çok şey ifade ettiğini biliyorum."

"Onu ben getirmedim."

"Evet, yaptın." Sırıttırıyor ve sarhoş hali düşünüldüğünde çocuksu görünüyor. "Sana söylemiştim. Sen onun hayatındaki renkersin."

Öyle miyim?

Ne de olsa dün geceden beri beni hayal kırıklığına uğrattı. Alkol bile bana bu kısmı unutturamadı.

Üniversite ve benim deneyimimle onunki arasındaki farklar hakkında konuşurken onları biraz daha izliyoruz.

Gözlerim dolduğunda Elsa beni üst kata ve daha önce kıyafetlerimi değiştirdiğim misafir odasına götürüyor.

Bir yatak, yarısı boş antika bir gardırop ve uzun bir yan lamba var. Sade, güzel ve rahat.

"Üzgünüm, fazla bir şey yok." Elsa gardıroptan battaniyeleri çıkarıyor. "Doğru düzgün dekore etme fırsatım olmadı. Aiden asla misafir kabul etmeyeceğimizi, çünkü onları kovacağını söyledi."

"Aiden'a benziyor."

"Bir de bana sor." Gözlerini deviriyor ve yatağın üzerindeki temiz havluları ve ipeksi geceliği işaret ediyor. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Teşekkür ederim."

"Hayatımıza girdiğin için sana teşekkür etmesi gereken kişi benim." Bana sarılıyor, hindistan cevizi kokusu şaraba karışıyor. "Hayatımıza girdiğin için

Aiden'a sadece Alicia'yı unutmak için değil, aynı zamanda babasıyla orta yolu bulmak için de bir şans veriyor."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Kızarmış yüzünde bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Evet, öyle yaptın. Aiden'ın Jonathan'la tuhaf bir ilişkisi vardı ve derinlerde bir yerde bunun nedeni Alicia'nın ölümü. Bunu düzeltmeye ęalıřıyor olman onun için çok şey ifade ediyor. Nasıl minnettar olunacağını bilmiyor, bu yüzden onun adına bunu ben yapacağım."

Kocasına olan bağlılığı ve sevgisi kalbimi ısıtıyor. Yaş geręekten önemli değil. Neredeyse yirmi yaşında olabilirler ama tam bir uyum içinde yaşlı bir çiftin bağını paylaşıyorlar. "Aiden hayatında sen olduğun için çok şanslı, Elsa."

"Jonathan da seninle birlikte olduğu için çok şanslı." Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım.

Elsa gittikten sonra geceliği giymek için elbiseyi ve iç ęamařını ęıkartıyorum. Sarhoş halimden dolayı bu birkaç dakikamı alıyor. Tökezliyorum ve kendimi yakalıyorum, ancak tekrar tökezliyorum.

"Aptal kıyafetler," diye mırıldanıyorum.

Ne var biliyor musun? Geceliğe kimin ihtiyacı var ki? Zaten benim yanıyor. Tüm giysileri bir kenara atıp yorganın altına giriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Çok daha iyi.

Uykuya dalmam uzun sürmedi. Güçlü ellerin meme uçlarımı büktüğünü ve parmaklarımın amıma girdiğini hayal ediyorum. Dudaklarımdan bir inilti dökülürken sırtım yataktan kalkıyor.

Parmaklar içimde açt yapıyor, tatlı noktama ęarpıyor. Acımasız tutuşlarında kıvranıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Oh. Orada. Sadece orası.

Parmaklarını içimde daha derine kıvrıyor.

"Buraya mı?" Tanıdık bir sesle gözlerimi açıyorum.

Bu bir rüya değil. Bu Jonathan.

AURORA

M Jonathan'ın huzuruna girdiğimde ağzım bir 'O' şeklinde açılıyor. Beni arkadan kaşıklıyor, sert ve çıplak göğsü sırtımı örtüyor. Parmaklarının uçları göğüs uçlarımda iz bırakıyor. uzman yavaşlığı. Meme uçlarım o kadar sert ki, uyarılma ihtiyacı ile ağrıyorlar.

Diğer eli amımın üzerinde geziniyor, ıslak kıvrımlarımla alay ediyor ama dokunmuyor. Tenim sıcak ve karıncalanıyor ve bunun nedeni alkol değil - en azından tamamı değil.

"Jonathan?" Nefes alıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Tek seferde iki parmağını içime sokarken ve bir meme ucunu çekiştirirken sesi şehvetle boğuklaşıyor.

Ona doğru eğildim, nefesim çatırdarken bir inilti havayı yırttı. Benim inlemem. Hangi durumda olduğum önemli değil. Bedenim onunkine o kadar uyum sağlamış, onun otoriter dokunuşuna o kadar alışmış ki bir anda canlanıyorum. Bu bizim normalimiz - ne kadar berbat olursa olsun. Bu yüzden bu sabahki platonik muamele kafamı karıştırdı.

"Hayır... Ben... Ben burada... bu odada demek istedim?"

"Görünüşe göre Aiden'ın bir misafir odası var ve bunun çok fazla olduğunu düşünüyor." Duraklıyor ve neredeyse aptalca soruma lanet edecektim. "Neden? Bir itirazın mı var?"

"H-hayır..." parmaklarını içimde kıvrırken sesim bir iniltiyle bitiyor ve midemin dibinde düşük bir uğultuyu tetikliyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Saçlarımı yana doğru çekmek için gergin meme ucumu serbest bırakıyor. Sıcak dudakları boğazımın çukuruna yapışıp hassas derimi emiyor.

ıslak ağzına. Sanki amımla ziyafet çekiyormuş gibi bacaklarımın arasından bir zevk fişkırıyor.

"Oh... Kutsal...lanet...J-Jonathan..."

Alkolden mi, onun dokunuşundan mı, yoksa lanet olası sürtünmeden mi bilmiyorum ama tüm vücudum öylesine tahrik olmuş durumda ki, içimde titreşen cinsel hazzın etkisiyle patlamak üzereyim.

"Yanlış bir şey yaptın Aurora," diye konuşuyor tenime karşı, hafif kirli sakalı dayanılmaz uyarıma katkıda bulunuyor.

"Ben mi yaptım?"

"Benden kaçtın."

"Kaçmadım."

Boğazımdaki deriyi ısıyor ve ben daha fazlasına ihtiyaç duyarak onu geri itiyorum. "Oxford'dasın, bu da demek oluyor ki yaptın."

"Beni nasıl buldun?" Aiden'in onu arayacağından şüpheliyim. "Kendi yöntemlerim var."

Farkındalık sersemlemiş beynime sızıyor. "Sen... Levi ve Aiden'a yaptığın gibi beni takip eden insanlar mı var?"

Beni Leeds'te sihirli bir şekilde bulduktan sonra bunu neden düşünmediğime dair hiçbir fikrim yok. Ama bu durumun sihirli bir yanı yok. Her şey hesaplanmıştı. Jonathan ve onun kontrol manyağı, metodik beyni sınır tanımıyor.

"Gerçekten saldırıya uğradıktan sonra seni yalnız bırakacağımı mı düşündün?" "Hayır mı?"

"Hayır. Seni daha önce kovaladım ve gerekirse yine kovalarım."

"Beni kovaladın." Bu sözleri neden tekrarladığımı bilmiyorum. Sanki onları hafızama kazımaya çalışıyormuşum gibi.

"Ben yaptım."

"Neden?" Parmaklarını çektiğinde parmaklarının etrafında kenetleniyorum, ama bunu sadece onları tekrar içeri sokabilmek için yapıyor.

"Çünkü sen benimsin." Kulağımın kabuğuna doğru kısık fısıltısı beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Aynen böyle. Uyarı yok. Hazırlık yok.

Bu orgazm yavaş ilerlemiyor ya da batmıyor. Hayır. Tüm tenimde patlıyor ve içimde patlıyor.

Dalga beni istila ederken başımı geriye eğip Jonathan'ın dudaklarını yakalıyorum. Alkolden ya da içimde başlattığı heyecan patlamalarından olabilir, ama onu öperken hareketlerim hakkında düşünmeyi bırakmıyorum.

Ya da daha doğrusu, tüm kontrolü eline alan o. Adamın öpücüğü de kendisi kadar hükmedici. Dili benimkine karşı dönüyor, her nefesime hükmediyor ve bu süreçte düşüncelerime el koyuyor.

Muhtemelen daha sonra öpücüğü başlattığım için beni cezalandıracak ama umurumda değil. Şimdi umurumda değil. Bana hayal kırıklığı yerine şehvetle bakıyor ve ben bunun içinde boğulmak istiyorum. Onu alıp bir yere saklamak istiyorum.

Parmakları hâlâ içimde, başparmağı tembelce klitorisimi okşuyor. Küçük zevk patlamaları bir ürpertinin beni ele geçirmesine neden oluyor.

Beni öpmeyi bırakmıyor; sanki bunu ilk kez yapıyormuş gibi. Vücudumu ele alış şeklinin aksine, Jonathan'ın öpücükleri o kadar deneyimli değil. Sanki daha önce öpüşmeyi sevmemiş gibi. Yine de öpücükleri sert ve o kadar büyük bir güvenle dolu ki beni kemiksiz bırakıyor.

Onun içinde daha fazla kaybolma ihtiyacı daha sıcak ve daha parlak yanıyor. Arkama uzanıyorum ve parmaklarımı sırtıma yaslanan sikinin etrafına doluyorum.

Jonathan tokat atmadan önce koca eliyle kığımın yanağını avuçluyor. İnledim, dudaklarım bir an için onunkilerden ayrıldı. "Bir daha benden kaçamazsın Aurora. Anlaşıldı mı?"

"Mmm," diye mırıldanıyorum, gözlerim kapanıyor, böylece onu öpmeye geri dönebiliyorum. Dudaklarına, öpüş şekline bağımlıyım, vahşi ve her şeyi tüketen. Sanki bizi birbirimize kaynaştırmaya niyetliymiş gibi.

Beni tekrar tokatlıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Bu anlaşıldı mı?"

"Mmm," diye sızlanıyorum bu sefer.

"Ciddiyim Aurora. Eğer bir daha gidersen, seni sadece Leeds ya da Oxford'a kadar kovalamam. Seni bulmak için dünyanın altını üstüne getiririm."

"Ya beni bulamazsan?" Sesim hâlâ tahrik edici ama derinlerde yatan korkularım içeri sızarken alçak çıkıyor. "Ya ortadan kaybolursam?"

"O zaman seni yok olmaya zorlayan dünyayı yakacağım ve seni küllerinden yeniden dirilteceğim."

"Sen...yapacak mısınız?"

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Sorun o değil." Bunu yapabilecek biri varsa o da Jonathan'dır. İsteddiği her şeyi gerçekleştireceğinden hiç şüphem yok.

"Benim olmanın ne demek olduğunu anlamıyor gibisin. Bu sadece senin bana ait olmanla ilgili değil, ya da bana ait olmayan her piçin aletini keseceğimle de ilgili değil.

senin yoluna bakar ve onu kıcına sokar. Bu aynı zamanda gerekirse seni dünyadan ve kendinden nasıl koruyacağımı da ilgili. Gölgelerden çıkıp her zaman olman gerektiği gibi parlayabilmen için engellerini yakmakla ilgili. Beni kışkırtabilir, sınayabilir ve hatta bana o lanet tavrı takınabilirsin ama benden kaçamazsın."

Gözlerimde yaşlar birikiyor ve onları kırıştırarak "Tamam" diye fısıldıyorum. "Tamam, ne?"

"Tamam, senden kaçmayacağım Jonathan. Görünüşe göre seninle sıkışıp kaldım."

"Kesinlikle öylesin." Kıcımı daha sıkı kavrarken sesi sahiplenmeyle ve başka bir şeyle doluydu.

Arkamda beni koza gibi sarmasını seviyorum, sanki beni dünyadan koruyor.

Ama bu gece ve söylediklerinden sonra daha fazlasına ihtiyacım var. Yüzümü neredeyse hiç görmediği bir pozisyonda sıkışıp kalmak istemiyorum.

Bir elimi yanağına koyarak arkamı dönüyorum ve amımla kıcımdaki tutuşunu gevşeterek bana izin vermesine şaşıyorum. Genellikle, ne zaman kıpırdanmaya çalışsam, beni yerime sabitler ve arkamdan siker.

Beni almak için kullandığı tek pozisyon bu.

Başlarımız aynı yastığa yaslanıyor. Burnum neredeyse onunkine değiyor ve göğüs uçlarım ciğerlerimden çıkan her işkenceli nefeste göğsündeki ince tüylere sürtünüyor.

Bir an sessizce birbirimize bakıyoruz, ama kalp atışlarım daha yüksek sesle atıyor, göğüs kafesimde daha hızlı gümbürdüyor. Sanki oradan ayrılıp ona gitmek istiyor - tüm dikkati benim üzerimde olan adama.

Aleti karnımın dibine yerleşiyor - sert, kocaman ve çok hazır. Beni kalçamdan kavırıyor ve kasıklarına doğru çekiyor.

"Ne istiyorsun Aurora?" Adımı söylerkenki uyarılmışlığı içimden bir inilti koparıyor.

"Bunun için cezalandırılacak mıyım?" Fısıldıyorum.

"İkimiz de şaplak atmanın senin için bir ceza olmadığını biliyoruz. Sen bundan zevk alıyorsun." "O zaman neden beni bununla cezalandırdın?"

"Çünkü anlaşılmayı sen yaptın."

"Bunun cezalandırmak için olmasını istemiyorum." Kelimelerim çok alçak ve... savunmasız.

"O zaman nasıl istiyorsun?"

"Yap çünkü sen de istiyorsun."

"Ne yapmak?"

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, sonra da dudaklarıma doğru mırıldanıyorum: "Sana bakarken beni becer."

Bazen bir an çok uzun gelir.

Ama diğer zamanlarda, bir değişimin gerçekleşmesi için tek gereken bir andır. Jonathan beni altına aldı ve bacaklarım kendiliğinden ayrıldı.

Sonra beni boğazımdan yakaladı ve içime doğru itti.

Gücün etkisiyle yatağı itiyorum, gözlerim başımın arkasına kayıyor. Ne kadar ıslak ya da hazır olduğum önemli değil. Jonathan büyük ve onun içimde olması her zaman çok iyi acıtıyor.

Omuzlarında çok fazla güç ve bastırılmış enerji var. Sanki o da benim kadar uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi.

Bacaklarım onun zayıf beline dolanıyor, ellerim denge için bileklerini kavırıyor.

İtişlerini karşılamaya çalışıyorum, o aşağı inerken ben yukarı çıkıyorum ama bu imkânsız. Hareketlerinde hayvani bir ihtiyaç, durdurulamayan ya da engellenemeyen bir akım, bir fırtına var.

Onun doğal felaketine, hiç çaba göstermeden beni nasıl bütün hissettirdiğine kapıldım. Kontrolcü, özür dilemeyen ve tuhaf bir şekilde koruyucu benliğiyle sadece kendisi olmak zorunda.

Sadece o.

Jonathan vuruşunu yavaşlatıyor, tekrar içeri girmeden önce neredeyse tamamen dışarı çıkıyor. Tenimi bir ter tabakası kaplarken görüş alanımın kenarında beyaz noktalar oluşuyor.

"Sen benim misin, Aurora?"

"Mmmm, y-evet...evet!" Verdiği küçük hava boşluğundan Ben.

"Şimdi, bağır." Kıcıımı tokatlıyor, eli kıcıımın etrafında daha sıkı sıkıyor. Boğaz.

Ben onun etrafında parçalara ayrılırken yüksek sesli bir inilti havayı dolduruyor, dalgalar onları birbirinden uzaklaştırıyor.

Bu beni hem korkutuyor hem de teselli ediyor.

Bir yandan Jonathan'ın o parçaları toplamama engel olmayacağını biliyorum. Aksine, onları tekrar bir araya getirmeme yardım edecek. Öte yandan, ondan başka kimsenin parçalarıma bir daha dokunmasını istemediğimin de farkındayım.

Geçmişte kimseye izin verdiğimden değil.

Jonathan içime dökülürken homurdanıyor, tohumu duvarlarımı ısıtıyor.
Bu sefer içime boşaldığı ya da prezervatif kullanmadığı için küfretmiyor.
Bu sefer burnumu öpüyor. "Aferin kızıma."

JONATHAN

Dir sonraki aile yemeğinde Aiden ve Levi yemek yaparlar ve bu sırada Margot'nun mutfağını da darmadağın ederler.

Eşlerinin onlara yardım etmesine bile izin vermiyorlar. Hep birlikte akşam yemeğine oturduğumuzda, oğlum ve yeğenim, King ailesinde her zaman var olan o rekabetçi çizgiyle masanın karşısında birbirlerine bakıyorlar.

James ve ben küçükken her konuda rekabet ederdik. Sonra biz büyüdükçe o sıkıcı olmaya ve kaybetmeye başladı. Bu yüzden Ethan'da rekabetçi bir çözüm buldum - eğer bir daha burada yüzünü gösterirse boğazını keseceğim.

Aurora'yı geceliğiyle görmüş olması onun ilk ve son saldırısıdır. Kimse ona bu kıyafetle bakamaz. Aslında, Kara Kuşak gibi geleneksel dini kıyafetler giyseydi bile, yine de birinin ona bakmasından hoşlanmazdım.

Sol tarafımda oturuyor. Levi, her zaman dışarı itildiği ve başka saçmalıklar hakkında dramatik bir şekilde sızlandıktan sonra yerini bıraktı.

Biftekten bir ısırık alırken onu yakından inceliyorum. Mesele dudaklarının çatalı nasıl sardığı değil - gerçi bu bile başlı başına görülmeye değer bir manzara.

Bir hafta önce Aiden'ın evinden döndüğümüzden beri onu izlemeden duramıyorum. Daha önce de yapamamıştım. Ama şimdi durum farklı. Onun bir kara deliğe girebileceği - ve gireceği - gerçeği, gerçeğe dönüşebilecek bir olasılık.

Gerçekleri karıştırmasını uykusuzluğa ya da Leeds'teki saldırıya bağlayabilirdim. Ne de olsa o birkaç gün boyunca çok fazla stres altındaydı.

Günlerdir. Ancak beni endişelendiren şey, histerik bir şekilde her şeyin gerçekleştiği konusunda ısrar etmesi.

Alicia'nın yok edilişi böyle başladı. Birinin onu takip ettiğini söyledi, sonra o 'hayalet' - kendi deyimiyle - ona sesli mesajlar gönderdi ve ona bir şeyler fısıldadı. Ancak, ne zaman bana göstermesini istesem, onları bulamıyordu.

Doktor bunun strese bağlı halüsinasyonlar olduğunu söyledi. Nevrotikleşti ve giderek ruh sağlığı bozuldu. Haplarını sakladı ve bu durumunu daha da kötüleştirdi.

Aurora'nın aksine Alicia deli olmadığı konusunda ısrar etmedi. Bana bağırmadı, vurmadı ya da buna benzer bir şey yapmadı. Sadece geri çekildi. Zamanla, konuşmayı tamamen bıraktı ve kendi iç dünyasına daldı, burada hiç kimsenin içeri girmesine izin vermedi - belki bazen Aiden hariç.

Oğlum ona duygusal olarak destek olabileceğimi düşünüyor ama benim ona yaklaşmama asla izin vermediğini bilmiyor. Ona izin vermesi bana izin verdiği anlamına gelmiyordu. Benim ihmalim yüzünden ağladığını düşünüyor ama onunla ne zaman konuşmaya çalışsam ağlıyordu. İlaçlarını almasını istediğimde ağladı. Leeds'ten döndüğünde ağladı ve dağınık günlüklerine Clarissa'yı şimdiden özlediğini yazdı. Küçük kız kardeşini kaçırap onu ve Aiden'ı kimsenin bulamayacağı bir yere götürmek istediğini yazmıştı.

Üçünün de 'hayalet' olmadan mutlu olacaklarını söyledi.

Sonra da sanki kimsenin okumasını istemiyormuş gibi o günlükleri görünürde hiçbir neden yokken yaktı.

O kadar paranoyaklaştı ki bazen günlerce yemek yemeyi reddetti çünkü 'hayalet' yemeğine bir şey koymuş olabilirdi.

Evliliğimiz boyunca Alicia bir kez bile yanıma gelmedi ya da benimle konuşmaya çalışmadı. Fiziksel yönünü unutun. Ruhsal durumu ve aldığı ilaçlar nedeniyle aseksüel oldu ve benden uzaklaştı. Bana metres tutmamı söyledi ama ben asla tutmadım çünkü bu oğlumun annesine saygısızlık etmek anlamına geliyordu.

Dokunduğum tek kadın onun ölümünden çok sonraydı.

Alicia'nın sırtını dayadığı tek varlık Aiden'dı. Bir bakıma onun dayanağıydı ve Abigail yüzünden ortadan kaybolduğunda, ruh hali kontrolden çıktı ve sonra... öldü.

Bu kadar basit.

Daha iyisini yapabilir miydim? Muhtemelen. Ama Alicia ile aramda bir duvar vardı; bazen onun ilk gördüğüm kadın olmadığını düşünüyordum.

Mezarlıkta ve diğerlerinde tıpkı onun gibi kırılmış ve kaybolmuş görünüyordu.

Alicia söz konusu olduğunda pek çok pişmanlığım var ve Aurora ile bunları tekrarlamamın imkanı yok. İşaretleri gösteriyor olması önemli değil.

Bu sefer, beni itse bile gitmeyeceğim.

"Yani?" Levi masanın üzerinden atlayacakmış gibi öne doğru eğiliyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı." Aiden'in sesi heyecanlı olmaktan çok sabırsız çıkıyor. "Ve daha önce

Bir şey söylersen, unutma, geceyi benim evimde geçirdin."

"Hey!" Levi ona parmaklarını şıklatır. "Hiç adil değil. Geceyi benim evimde geçirebilirdi."

Oğlum ona ters ters bakıyor. "Adil olduğunu kim söyledi?

Seni ezeceğim, Lev."

"Hayal ürünü haplarını azalt, küçük kuzen."

Aurora her iki tabaktan da yedikten sonra peçetesiyle dudaklarını siliyor. "Ben sıfır alacağım."

"Sıfırla gidemezsin," diye itiraz ediyor Levi.

"Evet, birini seç." Aiden sağdakini işaret ediyor - onunkini. "Şunu seç."

"Özür dilerim. Seçim yapamıyorum." Yumuşak, parlak bir şekilde gülümsüyor. "İkisi de yediğim en iyi bifteklerden biri."

Levi göğsünü kabartıyor ama kısa süre sonra herkesin olduğu gibi onun da dikkati bana yöneliyor. Ben etin tadını çıkarırken beş çift göz beni izliyor. İyi pişmişler, benim tercih ettiğim seviyede, bu yüzden her ikisi için de bir puan.

"Her an olabilir Jonathan." Aiden parmaklarını masanın yüzeyine vurarak sabırsızlığını belli ediyor.

Bu konuda bana çekmiş - hiçbir zaman sabırlı biri olmadım. Aiden'in sorunu dengesiz olabilmesi. Levi kadar değil ama o da var. Büyüdükçe tepkilerini daha iyi kontrol etmeyi öğrenecek.

"Evet, amca. Gerilim sana yakışmıyor." Levi'nin alaycılık anlayışı James'inkine çok benziyor. Bazen sanki yanımda oğlu değil de ağabeyim oturuyormuş gibi hissediyorum.

"İkisi de değil," diyorum.

Elsa ve Astrid'in yüz ifadeleri düştü. Onlar da en az kocaları kadar sonucu bekliyorlardı.

Aurora beni masanın altından tekmeledi. Sertçe. Topuğunun sivri kısmı baldırıma batıyor ve orada kalıyor ama yüzüne herkes için bir gülümseme yerleşiyor

görmek için.

Sık beni. Bu kadının içinde bir ateş var ve gerekli gördüğü her an bunu göstermekten çekinmiyor.

Çatalımı masaya koyarken bir iniltiyi bastırıyorum. "İkisi de güzel. Birini seçmeyeceğim."

Aurora'nın topuğu üzerimden kalkıyor ama acımı dindirmek istercesine bacağına bacağıma sürmeden önce değil. Dokunuşu nazik ve şefkatli - sinir bozucu bir şekilde alıştığım başka bir yönü.

Bacağına tutup orada tutamadan ya da daha iyisi kucağıma oturtmadan benden uzaklaşıyor ve diğerlerine odaklanıyor.

Levi, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi omzunu okşayan Astrid'e sırtıyor. Elsa, Aiden'in elini tutuyor ve bakışları kendini beğenmiş bir ifadeyle doluyor. "Yine de, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Jonathan geçen sefer makarnamı beğendi. Bu beni kazanan yapar."

"Saçmalık." Levi parmağıyla beni işaret etti. "Bir dahaki sefere geceyi benim evimde geçireceksin amca. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

"Sen de Aurora. Lütfen buraya gel," diyor Astrid ona.

"Çok isteriz," diyor Aurora.

Hayır, sevmezdim. Geceyi Aiden'da geçirmemin tek sebebi onun orada olmasıydı.

İronik bir şekilde, geceyi Levi's'ta geçirmemi bu şekilde sağlayacak. Bunu bilerek mi yapıyor emin değilim, ama hayatımı etkilemesinin en küçük yolları çok daha büyük bir etki yaratmaya başlıyor.

Sanki bu aileye bir amaçla gelmiş ve bunu başarıya kadar da durmayacakmış gibi.

Yemekten sonra Aiden ve Levi bana satranç oyunlarını izletmekte ısrar ettiler. İçlerinden biri bu gecenin galibi olarak kabul edilene kadar pes etmeyecekler. Kazanmak onların kanında var ve ben de onların bu şekilde büyümesinden gurur duyuyorum - aksilikler ve her şey.

Salonda bir sandalyede karşılarında oturuyorum. Her biri bir koltukta oturuyor ve aralarında cam satranç tahtası var. Belli belirsiz hamlelerine odaklanmış durumdayım. İkisi de bana karşı kazanamasa da, oyunları düzensiz. Genellikle, dikkati daha az dağınık olan diğerini yeniyor.

Parmaklarımın arasında bir bardak konyak var ama içmiyorum. Odak noktam salonun diğer bölümündeki masanın üzerinde duran kadın. Koyu yeşil elbisesi ince bedenini sarıyor.

ve yemekten hemen önce tokatladığım kıcı. Şu anda oturmayıp ayakta durmasının nedenlerinden biri de bu.

Bir e-posta alışverişinden sonraki tavrı yüzünden oldu.

GÖNDEREN: JONATHAN KING

Kime? Aurora Harper

Konu: Bu Akşam Yemekte Kırmızı Ruj Sürmeyin. Konuya bakın.

GÖNDEREN: AURORA HARPER

Kime? Jonathan King

Konu: Bu akşam yemekte kırmızı ruj sürme. Hayır.

GÖNDEREN: JONATHAN KING

Kime? Aurora Harper

Konu: Bu akşam yemekte kırmızı ruj sürme.

Beni zorlama Aurora. O kırmızı ruj sadece ve sadece benim için. Başka kimsenin görmesine izin yok, oğlum ve yeğenimin bile.

GÖNDEREN: AURORA HARPER

Kime? Jonathan King

Konu: Bu akşam yemekte kırmızı ruj sürmeyin. Oops.

EKTE KENDİSİNİN BİR FOTOĞRAFI VAR. SADECE KIRMIZI GIYMIYORDU.

ruj sürüyordu ama aynı zamanda alt dudağını ısıırıyordu ve göğüs dekoltesini o kadar çok gösteren açık bir elbise giymişti ki neredeyse meme uçlarını bana gösterecekti.

Birincisi, kaya gibi sertleştim.

İki, onu bu şekilde görebilecek her piçin öldürölmesini planladım.
Olabilirdi, çünkü kimsenin önünde o şekilde dışarı çıkmasına imkân
yoktu.

GÖNDEREN: JONATHAN KING

Kime? Aurora Harper

*Konu: Bu akşam yemekte kırmızı ruj sürmeyin. Kıyafetlerini
değiştir ve ruju çıkar. Şimdi.*

GÖNDEREN: AURORA HARPER

Kime? Jonathan King

Konu: Bu akşam yemekte kırmızı ruj sürme. Yoksa ne olur?

GÖNDEREN: JONATHAN KING

Kime? Aurora Harper

Konu: Bu akşam yemekte kırmızı ruj sürme.

*Yoksa kışın kıpkırmızı olur. Eğer bu gece oturacak havadaysan, üstünü
değiştir.*

GÖNDEREN: AURORA HARPER

Kime? Jonathan King

*Konu: Bu akşam yemekte kırmızı ruj sürme. Sanırım eve
gelip beni yapmak zorundasın.*

EVE GITTİM VE AYNEN ÖYLE YAPTIM. SONRA ONU BOĞAZINDAN YAKALADIM.
ve onu duvara yaslayıp siktim, adım haykırana kadar ruju yüzüne
bulaştırdım.

Evime artık evim demesini de özlemedim değil. Aslında hiçbir yere ait olmayan biri için, benim evimi evi olarak seçmesi çok büyük bir olay.

Belki de bir keresinde bana söylediği şeyde ciddiydi - artık kaçmayacağı konusunda. Ama nedense bu söze tam olarak güvenemiyorum.

Şu anda Elsa ve Astrid ile konuşuyor. Konuşmaları çocukların oyununu bozmayacak kadar uzakta olsa da, Aurora'nın bir sonraki tasarımı hakkında konuştuğunu neredeyse duyabiliyorum.

Son zamanlarda buna odaklanmış, geç saatlere kadar evden çalışıyor ve hatta Siyah Kuşak'ı davet ediyor. Onun tuhaf davranışlarının ilham kaynaklarından biri olduğunu söyledi. Bazen onu bileğimi izlerken ya da bir şey planlıyormuş gibi saatlerimi ölçerken yakalıyorum.

Dışarıdan bakıldığında, saldırıyı, Maxim'in yeniden ortaya çıkışını ve sonrasında yaşanan her şeyi geride bırakmış gibi görünüyor.

Ama çok erken. Bir şeyleri -ya da her şeyi- içine atıyor olma ihtimali beni diken üstünde tutuyor. Bu asla iyiye işaret değildir ve eninde sonunda geri tepecektir.

"Takıntın kendini gösteriyor Jonathan." Aiden bir an için bana odaklanıyor, sırtıyor, sonra dikkatini tekrar tahtaya kaydırıyor.

"Onu suçlayabilir misin?" Levi kaşlarını sallıyor. "Dizine ne oldu peki?"

"Ne sikime onun dizine bakıyordun?" Bakışlarımı ondan ayırıp yeğenime dik dik bakıyorum.

"Bu masum, amca."

"Masum ya da değil, ona bakma. Bu senin için de geçerli, Aiden."

Oğlum omzunu kaldırdı. "Ben emir almam Jonathan."

"Peki, şimdi yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Bu onu döveceğin anlamına mı geliyor? İzleyebilir miyim? Ya da belki katılabilir miyim?" Levi'nin bakışları kıvılcımlanır.

Aiden onu çaktırmadan tersliyor ama ben görüyorum.

"İtiraf etmeliyim ki. Bu yönünü seviyorum amca. Daha insani. Alicia'ya karşı böyle değildin."

"Hayır, değildi." Aiden'in sesinde kötü niyet yok, sanki sadece gerçekleri aktarmaya niyetliymiş gibi. "Alicia gibi olmaya başladığı doğru mu? Aurora'ya yani."

İçkimden bir yudum alıyorum ve konuşmadan önce yanık hissinin yerleşmesine izin veriyorum, "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana kendisi söyledi."

"Siz ikiniz ne zamandan beri konuşmaya başladınız?" "Seni alt etmek için onu kullanabildiğimden beri."

Dudaklarım seğiriyor. "Belki bir sonraki hayatta, evlat."

"Her neyse." Aiden bir at satranç taşını parmaklarının arasında döndürüyor. "Ee, öyle mi?"

"Belki de."

"Lanet olsun." Levi'nin sesi alçalır. "Genetik mi?"

"Henüz bir fikrim yok ama muhtemelen."

"Onu doktora götürmediğine şaşırdım." Aiden atıyla Levi'nin piyonlarından birini öldürür.

"Evet, amca. Doktorlar senin çalışma yöntemin, değil mi? Önce Alicia, sonra babam, sonra da ben."

"Dışarıdan yardıma ihtiyaç duyulursa tam da bu olacaktır." Konyağımdan bir yudum daha alıyorum.

"O zaman neden onunla yapmadın?" Aiden başını Aurora'ya doğru çeviriyor.

"Sinir krizi geçirirdi."

Levi kıkırdar. "Vay be. Büyük Jonathan King sonunda dengiyle karşılaştı mı?"

"Öyle görünüyor." Aiden bana anlaşılmaz bir bakış attı.

"O d a k l a n m a n gereken bir oyun yok mu? Sağın açığa çıktı, Aiden. Kraliçen tehlikede, Levi."

Dikkatleri tekrar satranç tahtasına kayarken her ikisinin de tavırları keskinleşir. Artık karşı tarafın zayıflıklarının farkında olduğunu anladıklarına göre, oyunu kazanmak için her şeylerini ortaya koymaları gerekmektedir.

Kadınlar yakında bize katılacak. Elsa, Aiden'ın yanına kayıyor ve mavi gözleri parlıyor. Tıpkı Ethan gibi; ağırbaşlı görünüyorlar ama içten içe mücadeleye ve savaşa özlem duyuyorlar. Gerçi babası çok daha kötü.

Astrid, Levi'ye yakın oturur ve bir satranç taşını işaret eder. Konsantre olmasına rağmen her sorusuna cevap veriyor.

Aurora sandalyemin yanında durmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Elma kokusunun zar zor fark edilebileceği kadar uzakta. Daha önce hiç dikkat etmediğim bu koku, lanet bir bağımlılık haline geldi. Koklamak onun orada, yakınımda ve tamamen benim olduğu anlamına geliyor. Yatağımanın her yerinde olması, yanımda olduğu, bana ihtiyacı varmış gibi narin elleriyle bana tutunduğu anlamına geliyor.

Onu belinden tutup kendime doğru çektim. Sandalyemin kenarına düşerken nefesi kesiliyor. Kıpırdanarak uzaklaşmaya çalışıyor, çünkü politik olarak doğru olan zihninde, çocukların bizi yakın görmesinden hoşlanmıyor. Kendisine ait olmayan bir rolü üstleniyormuş gibi hissediyor.

Eğer onunla bir sorunları varsa, bu onların sorunu, benim değil. Aurora burada kalacak. Kimin ne dediği ya da ne düşündüğü umurumda değil.

Parmaklarım belinin etine batıyor ve benden kaçamayacağını anlamış olmalı, çünkü uzun bir iç çekip hareketsiz kalıyor.

Yakında kavga etmeyi ya da benden kaçmaya çalışmayı bırakacak. Yakında hem dünyadan hem de kendinden güvende olacak.

Ancak bunun gerçekleşmesi için onun hoşuna gitmeyecek bir önlem almam gerekebilir.

AURORA

S Bir sorun var.

Bu his son birkaç gündür sürekli hale geldi. Bunun nedeni Jonathan'ın bana yeterince sert şaplak atması ve sabah uyandığımda yanımdan kaybolması olabilir. Genelde bütün gece oradaydı, bazen kabuslarımın ardından bana sarılıyordu, bazen de bana bakıyordu. Bir şeyler. Ne, bilmiyorum.

Aiden'in evinde geçirdiğim o geceden sonra Jonathan'ın yatağında uyuduğumu söylememe gerek yok sanırım. Odam temizlendi ve yeni gibi görünüyor. Ancak, eşyalarımı almak için bile oraya her gittiğimde, Jonathan beni elimden tutup odasına geri götürüyor.

Rüyamda gördüğüm o seslerden sonra hiçbir geceyi yalnız geçirmek istemedim.

Beni hala 'ceza' olarak tokatlıyor ama ikimiz de bunun bundan çok daha fazlası olduğunu biliyoruz.

Bu bizim bağlantımız.

Bu, onun gözlerini sahiplenmeyle, benimkileri de ham şehvetle dolduran bir şey.

Bazen, yüzü bacaklarımın arasına gömülmüş olarak uyanıyorum. Diğer zamanlarda, eli boğazımdayken beni yatağın içine sokuyor. Sonra gece yarısı kaldığı yerden devam edebilmek için siki içimde uyuyor.

Beni yoruyor ama aynı zamanda beni olabilecek en garip şekilde tamamlıyor.

Jonathan'a doyamıyorum. O bana ne kadar sert davranırsa, ben de ona o kadar kafa tutuyorum. Eğer o bir kasırgaysa, ben de verdiği zarardan zevk alan bir rüzgarım.

Ama her zaman zarar vermiyor ve beni şaşırtan da bu. Kıcıımı el iziyle işaretledikten ve benden birbiri ardına orgazm çıkardıktan sonra Jonathan, hayatına ilk girdiğim zamanki gibi ayağa kalkıp gitmiyor.

Bana bir sıkıntı ya da kırmaya kararlı olduğu bir şeymişim gibi bakmıyor. Çelik gözlerinde artık beni hem korkutan hem de meraklandırıan türden bir kabullenme var. Jonathan'ın ilgisine mazhar olmak, yirmi dört-yedi yüksek alarm modunda yaşamak gibi bir şey.

Sonra beni duraksatan şeyler yapıyor.

Her gün ya birlikte duş almamızı sağlıyor ya da bana banyo yaptırıyor ve saçlarımı yıkamak için özel bir özen gösteriyor. Bu o kadar büyük bir alışkanlık haline geldi ki, kendim yıkamak zorunda kaldığımda çileden çıkıyorum.

Ayrıca kendime herhangi bir şekilde zarar verdiğimde sinir bozucu bir şekilde korumacı oluyor.

Zamanla, çocuklarının önünde boş bir tahta olmayı bıraktı. Jonathan her zaman Jonathan olarak kalacak; ancak bazen beni takip ediyor ve bilerek bir piç gibi davranmıyor.

Onun sertliğine bağımlı olabilirim ama şefkati içimde bambaşka bir akor oluşturuyor. Bir parçam yavaşça bedenimi terk edip onun yanına doğru kayıyor ve bunun farkında olsam da durdurmamın bir yolu yok.

O sarp bir uçurum ve ben aşağı yuvarlanmaya devam ediyorum, her çarpışmanın ve vuruşun tadını çıkarıyorum. Ancak bugün ters giden bir şeyler var.

Bu sabah bana anlam veremediğim bir bakış attığında geçiştirdim. Jonathan çok fazla izleme ve gözlem yapıyor ve tüm ifadeleri açıklanamıyor.

Ne de olsa bana yine o 'Sen delisin' b a k ı ş ı n ı atmadı.

O aşamayı geçtik, değil mi? Bunu tekrar gündeme getirmesine imkan yok.

Yine de bu, midemin dibine çöken gerginliği hafifletmiyor. Bugün kendimi sık sık saatime dokunurken yakaladım ve toplantıları zar zor atlattım.

Eve gitmeyi tercih ederek işten erken çıktım. Jonathan'ın o saatte orada olacağından değil.

Ayaklarım arabamın önünde durdu. Az önce Jonathan'ın evine *ev mi dedim?* Ne zamandan beri öyle görmeye başladım?

Bunu düşünmek istemediğim için başımı sallıyorum. Tam kapıyı açmak üzereyken, çevresel görüş alanımdan karanlık bir gölge geçiyor.

Etrafımı araştırırken ellerim donuyor.

H&H'nin otoparkı o kadar büyük değil ama yine de yer altında ve sessiz. Tek ses, arızalı neon ışıklardan birinden gelen vızıltı.

Bu sefer, orada durup vuruşu beklemiyorum.

Arabamın sesini duyuyorum ve kapıyı açmak için uzanıyorum. Arkamdan bir el gelince irkiliyorum ve körlemesine vuruyorum.

Sanki on bir yıl önceki o güne geri itiliyorum. Birazdan bıçağın kemiklerime çarpma sesi gelecek, sonra kan -çok fazla kan- ve ardından acı.

Kontrol edilemeyen acı.

Diri diri bir mezara gömüleceğim. Tıpkı o kadınlar gibi çığlıklarımı kimsenin duymayacağı bir yerde olacağım.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, sonra elimi çantama sokuyorum ve son saldırımdan beri yanımda bulundurmaya başladığım biber gazını çıkarıyorum.

Etrafımda dönüyorum ve gölgeye doğrultuyorum. Kurbanın ailesinin bir üyesi olması umurumda değil. Onun gazabına maruz kalmamalıyım.

Sesim güçlü ve içimin derinliklerinden geliyor. "Eğer birine saldırmak istiyorsan, git Maxim denen herifi bıçakla!"

"Whoa."

Ethan Steel'den başkasıyla yüz yüze gelmediğim için biber gazını tutma gücüm azalıyor.

Sert nefes alışı yavaşlıyor ve sanki gölgeyi bulmayı umuyormuş gibi arkasına bakıyorum. Elbette, gölgeye benzeyen bir şey var ama o sadece Agnus.

"Özür dilerim." Şişeyi çantama geri bırakıyorum. "Başka biri olduğunu sanmıştım."

"Sorun değil." Gülümsüyor ve bu bir tür hoş karşılama. Sayılır, çünkü arkasında tam olarak belirleyemediğim başka bir şey var.

"Sana yardımcı olabileceğim bir konu var mı Ethan?"

"Evet, seni Jonathan'ın evinde ziyaret edemem yoksa beni pompalı tüfekle kovalar." Arabasını işaret ediyor. "Biraz vaktin var mı?"

Bir an tereddüt ettim. Bunun tek nedeni Jonathan'ın Ethan'dan - ve onun sözlerine göre tüm erkek nüfusundan - uzak durma konusundaki uyarıları değil. Ayrıca bu gece eve gitmek istiyorum. Orada olmamın çok önemli olduğunu hissediyorum.

Tereddütümü anlamış gibi görünen Ethan, "Jonathan'la ilgili" dedi.

Bu dikkatimi çekti. Jonathan Ethan'dan ne kadar nefret ettiğini söylese de, Ethan bir zamanlar onun en iyi arkadaşıydı. Öyle ya da böyle, onu herkesten daha iyi tanıyordu.

Ethan'ın arabasına kadar takip ediyorum ve Agnus şoförün yanındaki ön koltuğa oturuyor. Bir bakıma Harris'e benziyor ama onun tuhaf tuhafıkları ve züppe espri anlayışı yok. Beni etkilemeyi başardı. Margot ve Tom'un sessizliği bile beni etkiledi.

Jonathan'ın çevresiyle ilgili çekindiğim her şey sonunda hayatımın içine sızdı. Farkına bile varmadan, ayrılmaz bir parçam oldular.

Araba caddelerde yuvarlanıyor. Parlak şehir ışıkları ve bitmek bilmeyen trafik renkli camdan görülebiliyor. Tüm bunların bana neden korkunç bir önsezi verdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Ethan'a sordum.

Dirseğini aramızdaki kolçağa dayıyor ve bir laboratuvar araştırmacısının kobayına yaptığı gibi beni yere yapıştırıyor. "Neden bana söylemiyorsun Aurora? Sırrın ne?"

Kalbim bu kelimeyle çarpıyor. *Sır*. Ne zaman biri bunu söylese, geçmişim koşarak gelecek ve yıllardır kurduğum her türlü istikrarı mahvedecekmiş gibi hissediyorum. Ethan'ın bu konuda bir şey bileceğinden değil.

Değil mi?

"Neyle ilgili sırrım?" diye soruyorum. "Jonathan'ın sana nasıl davrandığıyla ilgili. Gerçek yüzünü hiç göstermedi.

En azından onları ezene kadar. Babası ve kardeşi hayattayken onlara karşı bile bu şekilde davranmıyordu."

"Onlarla... yakın mıydı?"

"Evet, özellikle James."

Jonathan'ın tek kardeşini kaybettiğinde hissettiklerini düşündükçe göğsüm daralıyor. Astrid'in annesini de elinden alan bir kaza sonucu öldüğünü biliyorum ama hepsi bu değil. Ondan önce de bir bağımlıydı. Jonathan'ın ona yardım etmek istediğini ve bunun için doğru yolu bulamadığını hayal edebiliyorum, çünkü duygusal destek sunma konusunda berbat.

"İlk başta kafasının üzerinde bir şey tuttuğunu sandım." Ethan parmaklarını kolçağa vuruyor. "Ama ikimiz de Jonathan'ın insanların başının üstünde bir şeyler tutan bir tip olduğunu biliyoruz, tersi değil."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Peki ne oldu? Alicia açısı mı?"

"Bilmiyorum. Çok merak ediyorsanız kendiniz sorabilirsiniz."

"Bu kafamı tepside getirir ve buna ihtiyacım var. Kafamı yani."

Boğazımı temizliyorum. "Size bir şey sorabilir miyim?" "Elbette."

"Elsa, Jonathan'ın Alicia'nın ölümünden seni sorumlu tuttuğu için aranızın açıldığından bahsetti. Durum bu mu?"

"Tam olarak değil. Bu bardağı taşıran son damlaydı." İç çekiyor ve bakışları geçmişte bir yere takılıp kalmış gibi görünüyor. "Her şey iğrenç rekabetimiz ve oyunlarımızla başladı. Gençken çok fazla oynardık. Jonathan kaybetmeyi reddederdi ve ben de aynıydım. Üniversiteden mezun olduğumuzda ve her birimiz aile şirketinin bir kısmının yönetimini aldığımızda, kar marjı ve hisse senedi değeri konusunda birbirimize rakip olduk. Sonra bu başka şeylere de sıçradı. Kumar. Mülkiyet. Kadınlar."

"Kadınlar mı?"

"Evet. Kadınları paylaştık. Bazen aynı anda."

"Oh." Dudaklarım aralandı. Jonathan ve Ethan'ı üçlü seks yaparken hayal etmekte zorlanıyorum.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece Jonathan sahiplenici biri."

"Sana ve karısına karşı belki, ama geçmişte böyle değildi. Kimseyi sahiplenecek kadar önemsemezdi."

"Yani üçlü seks yaptınız, değil mi?" Fısıldıyorum, Agnus ve şoförün bu konuşmadan haberdar olması gerektiğinden emin değilim.

"Bizde vardı. Beni yanlış anlamayın, birbirimize dokunmazdık ama aynı şeylerden zevk alırdık. Bir şekilde hep aynı tip kadınlardan etkilendiğimizden bahsetmiyorum bile."

"Görünüş olarak mı?"

"Hayır." Dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. "Kişilik olarak. İkimiz de onların şeytanlarını, zihinsel yaralarını hissedebiliyorduk ve sanırım onların kırık tarafları bizi cezbediyordu."

"Alicia'yla bu yüzden mi evlendi? İntikam dışında yani." "Bunu biliyorsun."

"Bana söyledi."

Başını salladı. "Sebeplerden biri de bu, evet." "Ve sen Elsa'nın annesiyle evlendin."

"Doğru. İki kadın da ... nasıl söylesem? Güzelce kırılmış. En azından Abby öyleydi. Alicia, Jonathan'dan yavaşça ayrıldı."

"Ne?"

"Aiden'in doğumundan sonra ondan uzaklaştı. Aiden onun dünyası oldu ve Jonathan ikinci planda kaldı."

"Aiden öyle demedi. Uzaklaşanın Jonathan olduğundan bahsetti."

"Aiden sadece bir çocuktü. Ailesi arasında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu."

"Peki ya sen?"

"Rekabetimize rağmen Jonathan ve ben arkadaş kaldık. Konuştuk."

"Paylaşmaya devam ettiniz mi?"

Gülüyor, sesi hafif ve eğlenceli. "Karılarımız mı? Kesinlikle hayır."

Vay be. O zaman Layla'nın Ethan'ın karısının Jonathan'la ilişkisi olduğuna dair duydukları başından beri aptalca bir söylenti olmalıydı.

"Peki ne oldu? Birbirinizin boğazına sarılmanıza ne sebep oldu?"

Agnus ön koltuktan, "İkisi de sıçıp batırdı," diyerek varlığını belli ediyor.

Ethan bıkkın gibi görünen bir nefes verir ama başını sallır. "Yaptık. Jonathan, net kâr rekabeti nedeniyle, Birmingham'daki ana kömür fabrikamı yakması için birini ayarladı. Yanlış bir hesaplama yüzünden fabrika insanlar içerideyken alev aldı ve birçoğu hayatını kaybetti."

"Büyük Birmingham Yangını," diye nefes nefese kaldım. O zamanlar tüm haberlerde vardı. Jonathan'ın bunun arkasında olduğuna inanamıyorum.

"Yani misilleme olarak Aiden'ı mı kaçırdın?" diye sordum.

"Doğru. Yine de, başka bir yanlış hesaplama nedeniyle, hasta karım tarafından bir haftadan fazla işkence gördü ve neredeyse ölüyordu. Alicia onun bizimle olduğunu düşündü ve onu bulmak için yola çıktı, kazayı da bu şekilde geçirdi."

"Jonathan bu yüzden seni suçluyor." Şimdi her şey mantıklı geliyor. Ethan'a yönelik saldırganlığı geçmişten kaynaklanıyor ve karşımdaki adam onu şımartsa da, işin içinde başka bir şey var.

Jonathan kadar içine kapanık değil ve kinini de o kadar uzun süre tutmuyor. Jonathan'ın başına bela olmasının nedeni muhtemelen rakip ya da düşman oldukları zamanlardan kalma anıları geri getirmesidir.

"Onunla tekrar arkadaş olmak istiyorsun." Bunu bir soru olarak dile getirmiyorum, çünkü durumun böyle olduğundan neredeyse eminim.

"Arkadaş mı?" Kıkırdıyor. "Aynı Jonathan'dan mı bahsediyoruz?" "O bir taş değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Ama birini taklit etmekte çok başarılı."

"Çünkü onu sürekli kışkırtıyorsun." "Tepki vermesinin tek yolu bu."

"Evet, haklısın." Gülümsüyorum. "Ama onun duygulara karşı bağışıklığı olduğunu sanmıyorum. Herkes gibi hissetmiyor olabilir ama yine de varlar ve eminim o da sizin arkadaşlığınızı hatırlıyordur."

"Ben olsam bahse girmezdim."

"Yapardım ve biliyor musun? Yardım edeceğim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Araba yakıt ikmali için bir benzin istasyonunda durdu. Camdan dışarı, dükkânın içindeki televizyon ekranındaki çok tanıdık yüze bakarken sırtışım bozuluyor.

Ethan konuşuyor ama ben dinlemiyorum. Ölümcül bir ateşe çekilen bir pervane gibi, titreyen parmaklarımla kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

Kulaklarım uğulduyor ve mağazaya yaklaştıkça çevremdeki diğer her şey siliniyor. Sanki hiç kimse ve hiçbir şey yokmuş gibi. Koku yok, manzara yok.

Sadece hiçbir şey.

Havada süzülüyorum, bacaklarımı hissetmiyorum. Kasiyerin ve birkaç müşterinin haberlere odaklandığı tezgâha ulaştığımda, düşebileceğimi düşünüyorum.

Bilmiyorum.

Kulaklarımdaki uğultu yerini erkek haber sunucusunun sesine bırakırken ayaklarım beni yerimde sabit tutuyor.

"Yargıç Huntington bugün Maxim Griffin'in şartlı tahliye duruşmasını onayladığında yargı sisteminde kargaşa çıktı." Görüntü, sunucudan polisin babamı ilk tutukladığı anın arşivlenmiş görüntülerine geçiyor. Polis onu yakaladığında bana yaptığı telefon görüşmesinden sonra eve dönüyordu. Onu arabaya götürürlerken dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdi. "İngiltere'nin yakın tarihindeki en kötü şöhretli seri katil, kimliği tespit edilen yedi kadını öldürdü ve on kişi daha şüpheli. Kurbanlarının yaşları on dokuz ile otuz arasında değişiyordu ve hepsi aynı fiziksel eşkâle sahipti.

"Griffin, kurbanlarını kaçırap kulübesinin arkasına gömmeden önce birkaç saatten bir güne kadar değişen uzun süreler boyunca gümüş koli bandı kullanarak boğduğu için Koli Bandı Katili olarak adlandırılıyor. O sırada on altı yaşında olan kızı, babasının bir cesedi av kulübesinden dışarı sürüklediğini gördüğünü bildiren kişiydi. Dava çok karışık ve hem Büyük Britanya içinde hem de dışında kamuoyunun büyük ilgisini çekti." Ekran tekrar yanıp sönerken babamı son röportajı sırasında gösteriyor. "Birkaç hafta önce Griffin ilk kez bir röportaj verdi ve kızını suç ortağı olmakla suçladı. Polisin kendisini yakalamasının tek nedeninin suç ortağı tarafından ihanete uğraması olduğunu iddia ediyor.

"Kraliyet Savcılığı, Maxim Griffin'in işlediği suçların tek tanığı olduğu iddia edilen Clarissa Griffin hakkında yeniden soruşturma açacağını duyurdu. Seri katilin kızı şu anda yirmi yedi yaşında olmalı. Babasının avukatı Stephan Wayne yaptığı özel açıklamada, kızının yeni bir kimlik edindiğini ve şu anda Londra'da yaşadığını söyledi. Clarissa'nın babasının hüküm giymesinin hemen ardından ortadan kaybolduğunu ve Tanık Koruma Programı'ndan kaçtığını belirtmek gerekir." Ekranda on bir yıl öncesine ait bir vesikalık fotoğrafım beliriyor. Eski olmasına rağmen, eğer biri yeterince dikkatli bakarsa beni tanıyacaktır. "Asıl soru şu. Bir kurban mı yoksa bir saldırgan mı?"

Ekran, avukat Stephan'ın yaptığı açıklamaya geçerken bacaklarım titriyor, beni taşıyamıyor.

Odaklanmaya çalışıyorum ama dünya üzerime kapanıyor ve tek duyabildiğim kulaklarımdaki bip sesi ve kalbimin batışı.

Kasiyerin dikkati bana kayıyor ve ben geri çekiliyorum. Tanrım. Beni tanıyacaklar. Kabus yeniden başlayacak.

"Yardımcı olabilir miyim, bayan?" Kasiyer beni dikkatle izliyor.

Babamın sesi televizyondan süzülürken başımı eğiyorum. "Hapiste geçirdiğim süre içinde adalete, kurallarına ve nasıl uygulanması gerektiğine inanmaya başladım. Kızımı seviyorum ama yaptıklarının bedelini ödemeli. Adalet, Clarissa. Bunu sana ben öğrettim."

Biri sizi bir kez bıçaklarsa, siz de onu on kez bıçaklayın.

Bana böyle öğretti. Okulda kalemlerimi çalan bir kız için ağlayarak geldiğimde babamın altı yaşındaki bana söylediği sözler tam olarak bunlardı. Mantram haline gelene kadar bu sözleri tekrarlayıp durdu.

Kasiyer hâlâ bana bakıyor ama o beni tanıyamadan arkamı dönüp küçük dükkândan dışarı koşuyorum. Artık kim olduğumu bilecekler ve

her şey yeniden başlayacak.

İsim takmalar, davalar, polisin kötü muamelesi, suçlayıcı bakışlar.

Her şeyi.

Bir el beni kolumdan yakalıyor ve ciyak ciyak bağırarak duruyorum.

Ethan.

Kaşları çatıldı. "İyi misin?" Hayır.

Kesinlikle değilim.

Arabada bıraktığım ve içinde beş cevapsız arama olan telefonumu tutuyor.

"Jonathan durmadan arıyor." Bakışları arkama kayıyor. "Ayrıca, neden herkes sana bakıyor?"

Hayır, hayır.

Agnus dışarı fırladı ve beni arabaya doğru itti. "Neler oluyor?"

Ethan soruyor ama yine de takip ediyor.

"Halkın gözünden uzaklaşması gerekiyor." Agnus'un yüz hatları sabit kalıyor. "*Şimdi.*"

Ethan ve ben içerideyken sokakta bir araba motorunu devirdi.

Sonra Elsa'nın babası sorar, "Detay verecek misin, Agnus?" "O bir kamu davasının parçası."

Tekrar. Yine bir kamu davasının parçasıyım.

İlkinden zar zor kurtuldum. O kabusu tekrar yaşayamam.

AURORA

I Araba durana kadar titriyorum. Gideceğim yer hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim o yerden, o insanlardan uzak durmam gerektiği. Her şeyden.

Ethan benimle konuşmaya çalışmadı ve buna sevindim. Hayatım buna bağlı olsaydı bile onunla sohbet edemezdim.

Polisin beni götürdüğü güvenli evlerde karanlık bir köşede oturan o genç kız olmaya geri döndüm. Dizlerimi göğsüme çektim ve bütün gece titredim, kurbanların yüzlerini aklımdan çıkaramadım.

Her duruşmada, aileleri mutlu fotoğraflarını, yeni yürümeye başlayan çocuk albümlerini, mezuniyet anılarını - onları insan yapan her şeyi getirdiler.

Onları gözümün içine soktular ve hayatlarının nasıl çalındığını ve asla geri getirilemeyeceğini görmemi istediler.

O karanlık köşede, onların ruhları için dua ettim. Babam adına af bile diledim ama zamanla her şeyi tamamen bıraktım.

Sanırım o dayanılmaz uzun haftalar boyunca bir parçam öldü. Her duruşmada, medyadan her kaçışta ve babamın ıssız gözlerindeki her bakışta, ruhumun parçaları yavaşça yontuldu, sonra dağıldı.

On bir yıldır onları tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum ve tam sonunda yapabileceğimi düşündüğümde, kabus geri dönüyor.

Kapı açılıyor ve irkilip Ethan'ın yanına doğru itiliyorum. Ya beni bu kadar çabuk buldularsa ve on bir yıl önce başladıkları işi şimdi bitireceklerse?

Belki de saldırganım geri döndü ve beni o sekizinci mezara geri sürükleyecek.

O gri gözlere hapsoldüğümde bir nefes beni terk ediyor. Garip bir rahatlama hissi, Jonathan'ı gördüğümde hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Alnının ortasında sanki sahneyi onaylamıyormuş gibi bir kırıksıklık var. Kanıt olarak beni dirseğimden tutup arabadan dışarı çekiyor. Tökezliyorum ama beni kendine doğru çekiyor, kolu belimi sıkıca sarıyor.

Ethan'a ters ters bakmak için arabaya yaslandı. "Mülkünden defol ve bir daha buraya gelme."

"Bir teşekkür iyi olurdu," diye karşılık veriyor Ethan.

"Seni ve arabanı ateşe vermediğim için şanslısın."

"Ben ve arabam olmasaydık, Aurora buraya zamanında gelemezdi."

Orada tek başıma yakalansaydım neler olabileceğini hayal ederek yutkundum. Elbette kaçabilirdim ama önce beni tanıyabilirlerdi ya da daha kötüsü beni filme çekip bir tür medya kargaşasına neden olabilirlerdi.

"Bu yüzden bozulmadan gitmenize izin veriyorum." Jonathan kapıyı çarparak kapatır.

Ethan camı indiriyor. "Kendine iyi bak Aurora." Ve böylece araba hızla yola koyulur.

"Şerefsiz herif." Jonathan geri çekilen araca bakar.

Hâlâ titriyorum ve ne kadar istesem de duramıyorum. Kendimi toparlamaktan daha çok istediğim bir şey yok ve sonra... ne? Kaçmak mı? Ortadan kaybolmak mı? Bu artık bir seçenek mi?

Jonathan beni omuzlarımdan bir kol boyu uzakta tutuyor ve gözlerimin içine bakabilmek için eğiliyor. Alnında hafif bir çatıklık var ama bu her zamanki onaylamama hali değil; endişeye benzer bir şey. "İyi misin?"

Başımı çılgınca sallarken gözyaşlarım gözlerimde birikiyor. Konuşmaya çalışmıyorum, çünkü ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok ve içimden bir ses hıçkırıklara boğulacağımı söylüyor.

Jonathan'ın ya da herhangi birinin beni bu şekilde görmesini istemiyorum.

"Olacaksın." Başparmağı gözlerimin altından kayıyor, dökülmemiş gözyaşlarını toplayıp siliyor. "Bana güveniyor musun?"

Aniden sorduğu soru karşısında şaşırılmış bir halde ona bakıyorum.

Bunu bana geçmişte sormuş olsaydı, cevabım kesinlikle hayır olurdu - özellikle de Alicia'nın mesajını duyduktan sonra. Ancak, o günden beri

bu adam için içimde büyüyen hastalıklı bir şey var. Belki de güven bunun bir parçasıdır?

Cevap vermediğimde, yaranın neredeyse iyileşmiş olduğu elimden tuttu. "Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

Ne demek istediğini anlayamadan Jonathan beni arabasına sürüklüyor. İçeri girer girmez Moses arabayı son sürat sürüyor. Bunun şiddetiyle fiziksel olarak koltuk minderlerine doğru geri itiliyorum.

Jonathan emniyet kemerini göğsüme bağladıktan sonra Moses'a "Her şey hazır mı?" diye soruyor.

"Evet, efendim."

"Harris onayladı mı?"

"Evet, uçuş sizin varışınız üzerine planlandı."

"Whoa. Dur bakalım." Moses'ın kel kafasıyla Jonathan'ın arasına bakıyorum. "Ne uçuşu? Nereye gidiyoruz?"

"Buradan uzaklara," diyor Jonathan basitçe. "Uzakta, nerede?"

Parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor ve ben gözlerimi kapatıp dokunuşuna yaslanma dürtüsüne direniyorum. Bunu yaptığında beni hep etkiliyor. "Seni bulamayacakları bir yer."

"Onlar mı?"

"Kaynaklarım bana savcının sizi sorgulamak üzere getirmek için arama emri çıkaracağını ve seyahat yasağı getirilebileceğini söylüyor."

"Beni bulabilirler mi?"

"Maxim'in avukatı yapabiliyorsa, onlar da yapabilir. Ayrıca, yeni kimliğinizi ortaya çıkaran kişi de o."

"Ülkeyi terk edersem kaçak sayılmayacak mıyım?" "Şu anda seyahat yasağı yok. Bu tamamen yasal, ama hatta Eğer değilse, kimin umurunda? Duruşmaya kadar seni gözaltında tutmalarına izin vermeyeceğim - böyle bir şey söz konusu bile olamaz. Ayrıca, kafanı boşaltmaya ihtiyacın var." Ellerini kaldırmadan önce her iki elimi de tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Titremen hiç durmadı."

Nefesim kesiliyor, dudaklarının ellerimin arkasında gezinmesiyle transa geçiyorum. Sadece onları öpmekle kalmıyor, aynı zamanda kendi yöntemiyle beni rahatlatıyor.

Jonathan King'in beni teselli edeceği bir gün olacağını kim bilebilirdi?

"İşte. Bu çok daha iyi." Ellerimi tutuyor. kucağında titriyordu.

Ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum. Bana, bırakın onu, hiç kimsenin bana göstereceğini düşünmediğim bir ilgi gösteriyor.

"Sonra ne olacak?" Şimdi daha sakın bir durumda olduğum için mırıldanıyorum.

Başparmağı elimin arkasında gezinerek küçük rahatlama patlamaları yaratıyor. "Bir yolunu bulacağım ama şimdilik medya kargaşasından uzak durmamız gerekiyor. Artık burada olmadığını öğrendiklerinde Maxim'in avukatı bir medya oyunu oynayacak ve yeni kimliğini tamamen ifşa edecektir. Sadece nerede yaşadığın ve şirketin hakkında konuşmuyoruz, zaten bildiği her şey tüm ülke tarafından tartışılacak."

"Lanet olsun," diye alçak sesle mırıldanıyorum. Kafamda çizdiği senaryolar kara bir kıyamet gibi şekilleniyor.

"Zor bir dönemden geçtiğimizi biliyorum Aurora, ancak tüm olasılıklara hazırlıklı olmalıyız."

"Aman Tanrım! H&H ve Layla ne olacak?"

"Harris ilgileniyor. Şu anda H&H'nin sahibiyim, bu yüzden Layla'ya bir şey olmaz ama onu ya da ailesini taciz etmeyeceklerini garanti edemem. Gidip başka bir yerde kalmalılar. Harris'e onlar için güvenli bir otel ayarlattım. Onunla gitmesini isteyebilir misin?"

"Uh...evet." Telefonumu çekiyorum ve Jonathan'dan on, ondan da beş cevapsız arama bulduğumda irkiliyorum.

Jonathan'ın şahin gibi dikkati ekranımdakileri gözden kaçırmıyor ve sesi sertleşiyor. "Bir dahaki sefere telefonlarıma cevap ver Aurora."

"Özür dilerim. Ben... düşünemedim." Hâlâ düşünmüyorum - en azından düzgün düşünmüyorum. "Ethan'la birlikteydin."

"Orada olduğu için minnettarım."

Jonathan'ın bileğimdeki tutuşu sıkılaşıyor ama hiçbir şey söylemiyor. O da kafama sopa geçirme ihtimali olan insanların ortasında yalnız olmamam gerektiğinin farkında.

Layla'yı arıyorum ve ilk zilden sonra cevap veriyor. "Bu da ne, dostum! Beni hayalet gibi gösterme. Bu şey bana TSSB

yaşatıyor." "Üzgünüm, Lay. Bir işim çıktı."

"Şaka yapmıyorum. Harris bizim evde, gitmemiz gerektiğini falan söylüyor."

"Evet, Lay, lütfen onunla git. Ben... Seni, Kenza'yı ve Hamza'yı bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm. Çok özür dilerim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Tüm dava artık halka açık ve eninde sonunda görecek. Ancak bunu yabancılardan duymasını istemiyorum. "Maxim Griffin, şu anda tüm haberlerde olan kişi mi?"

"Peki ya o psikopat?" "O benim babam, Lay."

Karşı taraftan cevap gelmiyor. Layla'nın ilk kez nutku tutuluyor ve bu iyi bir şey değil.

"Bir şey söyleyecek misin?"

"Bekle. Yani sen onu ihbar eden kız mısın?" "Evet."

"Oh."

"Çok özür dilerim Lay. Size daha önce söylemem gerektiğini biliyorum ve yeni kimliğim ortaya çıktığında sizin de bu işe bulaşacağınız için üzgünüm, o yüzden onlara bilmediğinizi söyleyin. Seninle oynadığımı, sana yalan söylediğimi söyle."

"Saçmalık. Neredesin sen?"

"Bir süreliğine gidiyorum. Lütfen Harris'i takip edin. Kendi güvenliğiniz için."

Lütfen."

"Birmingham'daki akrabalarımızın yanına gideceğiz. Bizim için endişelenme. Sen sadece kendine dikkat et, tamam mı?" Sonunda sesi kırılğanlaşıyor ve duraklıyor, "Unutma, ya benimsin ya da öleceksin, dostum. Sana sahibim."

"Lay..." Gözyaşlarımda boğuluyorum, telefonu sıkıca kavriyorum.

Telefon görüşmesini bitirdiğimde konuşamayacak kadar duygusallaşmışım. Layla'nın hikâyenin tamamını dinlemeden bile benim tarafımda olması kalbimi sıkıştırıyor. Şu ana kadar onun desteğine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Jonathan telefonu parmaklarımın arasından alıyor ve kapatıyor.

"Neden götürüyorsun?"

"Gazeteciler sizi rahatsız etmeye başlayacak."

Yolun geri kalanını Jonathan elimi kucağında tutup tenimi okşamaya devam ederken sessizlik içinde geçiriyoruz.

Yakın zamanda sakinleşecek gibi görünmeyen gürültülü düşüncelerim olmasaydı, uzun bir araba yolculuğunda genellikle yaptığım gibi kucağında uyuyakalırdım.

Bir havaalanının تنها bir iniş alanına varıyoruz ve bir uçak bizi bekliyor. Dışarı çıktığımızda Jonathan bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni uçağa götürüyor. Moses, çoktan paketlenmiş ve yüklenmiş olduğunu bilmediğim çantaları arabadan taşıyor.

Göz kamaştırıcı bir gülümsemesi olan kızıl saçlı uçuş görevlisi bizi içeri buyur ediyor. Jonathan içeri girene kadar beni bırakmıyor ve bunun tek nedeni girişin aynı anda iki kişiye sığmaması.

Lüks, koyu renkli tavan ve döşemeden özel yapım gibi görünen açık renkli karamel pelüş koltuklara kadar mobilyalarda açıkça görülmektedir.

Şimdiye kadar yaptığım tek uçuş Leeds'ten Glasgow'a, sonra da Glasgow'dan Londra'ya olan uçuşlardı. Ve bunlar mevcut en düşük sınıflardı. Birinci sınıfın neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok ama içimden bir ses bunun bir adım daha ileri olduğunu söylüyor.

Tamamen içeri girene kadar bizden başka kimsenin burada olmadığını fark ediyorum. "Bütün uçuşu sen mi ayarladın?" Jonathan'a soruyorum.

"Gerek yoktu. Bu benim özel jetim."

Doğru. Jonathan'ın kendi jeti olması sürpriz olmamalı. Dünyayı çok geziyor. Ya da Harris'in züppe ses tonuyla bana hatırlatmayı sevdiği gibi, ben gelmeden önce yaptığı buydu.

Sanki ona İngiltere'den hiç ayrılmadığımı söylediğimi hatırlıyormuş gibi pencere kenarına oturmama izin veriyor. Hiç pencere kenarından dışarı bakma şansım olmamıştı ve hep bunun nasıl bir his olduğunu merak etmişimdir.

Jonathan önce benim kemerimi bağlıyor, sonra da kendi kemerini takıyor.

"Bay King ve Bayan Harper, gemiye hoş geldiniz. Birkaç dakika içinde havalanacağız, lütfen kemerlerinizi bağlayın. Yaklaşık on üç saat sonra varış noktamıza ulaşacağız. Size rahat bir uçuş dilerim."

Ses kayboluyor ve ben Jonathan'a nereye gittiğimizi sormak üzereyim, uçakta geçireceğimiz zamanı düşününce. Ben daha ağzımı açamadan uçuş görevlisi yeniden ortaya çıkıyor ve emniyet kemerlerinin takılı olduğundan emin olduktan sonra başını sallıyor.

"Sana su getireyim mi? Bir içki?" Jonathan'a odaklanır ve sesi düşerken gülümsemesi genişler. "Herhangi bir şey?"

Jonathan'la pervasızca flört ederken gözlerimi ona dikiyorum. Onun eski seks arkadaşlarından biri mi? Açıkça flört etmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Jonathan'ın bana dokunduğu gibi ona dokunması, onu öpmesi, hatta benimle konuştuğu gibi onunla konuşması fikri kanımı önce ısıtıyor, sonra soğutuyor.

"Sorun yok," diyorum, sinirlenmediğim için memnunum.

Sözlerimin hiçbir önemi yokmuş gibi hâlâ Jonathan'a odaklanmış durumda ve ben onun gözlerini oymak istiyorum.

Ancak Jonathan onu parmağıyla kovduğunda oradan ayrılır, ama bunu kalçalarını kasıtlı bir şekilde sallayarak yapar.

"Kızıl saçlıların senin tipin olduğunu bilmiyordum," diyorum sözlerimi ölçüp biçmeye fırsat bulamadan.

"Öyle değiller."

"Belli ki onunla aranızda bir şeyler var."

"O mu?" diye tekrarlıyor, gözlerinde hafif bir eğlence parlıyor. "Uçuş görevlisi."

"Yapmadım."

"Bana kadınların seninle sadece flört ettiğini mi söylüyorsun?"

"Öyle. Bu onlara ilgi gösterdiğim anlamına gelmiyor."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "O bile mi?"

"Hayır. İşle zevki birbirine karıştırmam."

"Ama benimle yaptın."

"Doğru, ama sizi hiçbir zaman iş olarak görmedim."

Söylemediği sözler karşısında dişlerim alt dudağıma batıyor. Beni zevk olarak görmesi.

Uçak hareket etmeye başlıyor, sonra yükseliyor. Tırnaklarım koltuğun pelüş kolçağına batıyor. Jonathan bir kez daha elimi tutuyor ve sinirlerim yavaşça yatışıyor.

Akşamın erken saatlerinde gökyüzünde ve yükseldikçe uzaklaşan şehir ışıklarında kayboluyorum. Manzara büyüleyici. Hayatta ne kadar çok şey kaçırdığıma inanamıyorum. Yirmi yedi yaşındayım, yirmi sekize giriyorum ama kendimi bu dünyada yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi hissediyorum.

"Çok güzel," diye

mırıldanıyorum. "Gerçekten

de öyle."

Dikkatim Jonathan'a geri dönüyor ve tıpkı parktaki diğer seferde olduğu gibi manzarayı değil, beni izliyor.

"Doğru," diye şaka yapıyorum. "Bu manzarayı muhtemelen binlerce kez görmüşsündür."

"Seninle bir ilkmiş gibi hissediyorum."

Dudaklarım aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Tanrım. Bazen öyle şeyler söylüyor ki nutkum tutuluyor ve çok etkileniyorum. Bunu nasıl yapabiliyor?

"Rahat mısın?" diye sorar. "Mmm."

"Dinlenmek isteyebilirsin. Buyurun." Yan taraftaki bir şeyle oynar ve iki sandalye de rahat bir şekilde arkaya yaslanır. Jonathan

emniyet kemerlerini çıkarır ve kolçağı yukarı çeker, böylece
a r a m ı z d a bir şey kalmaz.

Başımı göğsüne yaslarırken tereddüt etmiyorum, uyurken yaptığımız gibi vücudumun yarısı onunkini kaplıyor. Parmakları saçlarımı okşuyor ve ben dokunuşuna daha fazla eğiliyorum.

Onun rahatlatıcı kalp atışlarından, huzurlu ortamdan ya da evdeki kaosa ara verdiğimden olabilir, ama uyku neredeyse hemen geliyor.

"Nereye gidiyoruz ki?" Yarı uykulu bir ses tonuyla soruyorum. "Benim adama."

AURORA

J Onathan'ın bir adası var.
Hadi canım. Adamın lanet bir adası var.
Uçağın indiği yerden beni götürdüğü yere kadar tüm yol boyunca sersemlemiş durumdayım.
Sabahın erken saatlerinde güneş, dalların ve yaprakların arasından adeta bir karşılama töreni gibi parlıyor.
Yollar dar ve tropik ağaçlar görüş mesafesi boyunca yanları süslüyor. Moses nereye gittiğimizi bilerek rahatça sürüyor.
Bu da bizden biri yapar.
"Bu adayı nasıl aldın?" Jonathan'a biraz daha yaklaşıyorum. Nedense onun yakınlığı bilmediğim yerlerde kendimi hep güvende hissetmemi sağlar. Aslında bu her yerde olur.
Arabanın deri koltuğuna yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış ve tüm tavırları rahatlamış. Elim onun sert kalçasına sokulmuş durumda. Beni bırakmadı - ne uçuş sırasında ne de arabaya bindikten sonra. "On yıl önce bir poker oyununda Suudi bir prensten kazandım."
"Poker mi?" Neredeyse
çığlık atacaktım. "Evet."
"Kaybettiği için yıkılmış olmalı."
"Pek sayılmaz. Dünyanın dört bir yanına dağılmış birkaç adası daha var." "Ne üzerine bahse girdin?"
"Neden bilmek istiyorsun?"
"Eğer bir ada üzerine bahse girdiyse, ortaya çok değerli bir şey koymuş olmalısınız."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ve en değerli bulduğum şeyi bilmek istiyorsun?"

"Sayılır. Neydi o?"

"Oğlum."

"Ne? Aiden'la bahse mi girdin?"

Yüz ifadesi aynı kalır. "Ben de öyle dedim." "Nasıl... nasıl olur da bir insanla bahse girersin?"

"Düşündüğünüzden daha yaygın."

"Ben... Kendi oğlunla - tek evladınla - bahse girdiğine inanamıyorum. Şu anda seninle konuşmak istediğimi sanmıyorum, ya da asla. Ve Aiden'a kesinlikle söyleyeceğim ki ne yaptığını bilsin. Ya kaybetseydin, ha?" Omzunu dürtüyorum. "Ha?"

Jonathan'ın güzel dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu kadar kolay kandırılabilceğini düşünmemiştim."

"Sen... şaka mı yapıyordun?" Bu, efsanevi bir varlığa tanık olmak kadar nadir bir şey. "Aiden'la bahse gireceğimi mi sanıyorsun? O benim tek oğlum."

Vay be. İçten içe bunu yapacağını düşünmemiştim ama şaka da yapmıyor.

Beni şaşırtan kısım da buydu. "Peki neye bahse girdin?"

"İştiraklerimden birine."

"Poker oynadığını"

bilmiyordum." "Oynamıyorum."

"Az önce pokerde kazandığınızı söylediniz."

"Sadece kazanabileceğimi bildiğim zaman oynarım. Emin olmadığım kumarları sevmem."

Jonathan'ın kontrol manyağı kişiliği düşünüldüğünde, bu tamamen mantıklı.

Dikkatim yola ve biz geçerken ağaçların nasıl ayrıldığına dönüyor.

"Adanın adı ne?"

"King Enterprises'ın altında."

"Kendine ait bir adı olmalı."

"Prens ona karmaşık bir Arapça isim verdi. Kağıtlarda yazıyor. Eğer bilmekte bu kadar ısrarlıysanız Harris'i arayabilirim."

"Adaya *sizin* için özel olan bir isim vermelisiniz. Ne de olsa herkes bir ada sahibi olamaz."

"Huh."

Bununla neyi kastettiğinden emin değilim, ama sanki bu olasılığı hiç düşünmemiş gibi görünüyor. Jonathan bir şeylere bağlanmayan bir tip.

Normal insanlar gibi, ve sanırım bu onun için tüm bu öneriyi anlamsız kılıyor.

Oh neyse, en azından denedim. Henüz adanın çoğunu göremedim ve şimdiden cennetten koparılmış küçük bir alan gibi görünüyor.

Neden burada olduğumuza dair düşünceler araya girmeye çalışıyor. Babamın röportajını ve suçlamalarını, savcılığı, medyayı ve kurbanların ailelerini düşünüyorum.

Etrafımdaki güzellik kaybolmaya başlıyor, renkleri yavaş yavaş griye dönüyor. Bu bir tatil değil.

Kaçıyorum - bu kadar basit.

Jonathan elimi bırakıyor, kucağına düşmesine izin veriyor ve kalçamı kavlıyor. Sanki aklımın tam olarak nereye gittiğini biliyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor.

Onun huzuruna girdiğimde içimi garip bir sıcaklık kaplıyor. Yumuşak dokunuşunda öyle bir şey var ki, yüz hatları okunamaz olsa bile, ne anlatmaya çalıştığını hissediyorum.

Şu anda, her şeyden önce benim rahat olmamı istiyor gibi görünüyor.

Tepelerde, uzun ağaçların aşağıdan hafifçe gizlediği bir evin önünde duruyoruz.

King malikanesinden daha küçüktür ve iki katlı yuvarlak mimarisiyle modern bir havası vardır. İç merdivenler parlak cam duvarlar sayesinde dışarıdan görülebilmektedir.

Arabadan inerken Jonathan'a "Bu farklı," diyorum.

"Bu prensin eseri, benim değil."

Jonathan'ın görkemli dokunuşunun olmaması mantıklı o zaman. Eğer bu benim tiranıma kalsaydı, kendisi kadar korkutucu görünmesini sağlardı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Güç Jonathan için sadece bir taktik değil, onun hayat felsefesidir.

Geçmiş hakkında anladığım kadarıyla, babasını kaybetme şekli onu acımasız yapmış. Babasının zayıflıktan öldüğünü görmek, kendisinin asla o duruma düşmemesi için mecazi bir yemin etmesine neden oldu.

Bir bakıma, gücü evcilleştirdi ve onu en iyi arkadaşı yaptı. Artık o kadar iç içe geçmişler ki, sanki tek bir varlık gibiler.

Jonathan beni belimden tutup içeri götürüyor. Moses arabanın önünde taş gibi hareketsiz duruyor, kollarını önünde kavuşturmuş, bir eli diğerinin üzerinde. Ben de başımı sallayarak ona gülümsüyorum.

"Önüne bak Aurora." Jonathan'ın sesi açık bir uyarı içeriyor.

"Ben sadece onu onaylıyordum. İnsanları görmezden gelmeyi sevmem."

Dudakları inceldi. "Ona *gülımsüıordun*."

"Yani şimdi başkalarına gülümsememe izin yok mu?" "Eğer yardım edebilirsen hayır."

"Peki ya yardım edemezsem?"

Girişte duruyoruz ve iki uzun parmağıyla çenemi kaldırıyor. Ayrılmış dudaklarımla ona bakıyorum ve o da başparmağını alttaki parmağın üzerinde ileri geri gezdirerek şehvetli bir ritim yaratıyor.

"Gülüşün, seninle ilgili diğer her şey gibi, sadece ve sadece bana ait. Paylaşmam."

Gri gözlerinin yoğunluğuna hapsolmuş durumdayım. İçinde gizlenen ve her an dünyaya salmaktan çekinmeyeceği fırtınaya. Benim için dünyayı yok etmeye hazır olduğu gerçeği beni bu kadar etkilememeli, ama garip bir sersemlik beni ele geçiriyor.

Boğazımı temizleyerek eve bakmak için Jonathan'dan uzaklaşıyorum. Evin içi de dışı kadar modern. King malikânesinin her santimetresinde açıkça görülen hassas kontrol ve ihtişamdan hiçbir şey yok.

Burası minimalist ama biraz daha rahat. Pelüş kanepeye uzanıp başımı arkaya atıyorum. "Bu çok rahat."

"Ev için de benzer bir tane alabiliriz."

Home.

Bilerek mi böyle diyor bilmiyorum ama ruhumun o yanlış yerinde, derinlerde bir yerde buna inanıyorum.

İster kabul edeyim ister etmeye yim, King'in malikanesi benim evim oldu. Jonathan'ın evi benim evim.

Bu korkutucu bir düşünce.

Yaptığımız anlaşmanın bitmesine sadece birkaç ay kaldığını hayal meyal hatırlıyorum ama bunu düşünmeyi uzun zaman önce bıraktım.

Gözlerimi açarken alt dudağımı ısııyorum. Jonathan önümde duruyor, ceketini omzuna atmış, kollarını dirseklerine kadar sıvamış. Kravatını uçuş sırasında bir yerlerde kaybetmiş. Siyah saçlarının bazı telleri alnına dökölüyor ve onu şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı hale getiriyor.

Beni dikkatle inceliyor. Bunu hep yapıyor, beni izliyor, sanki her zaman oraya aitmişim gibi beni dikkatinin merkezine çekiyor. "Gidip dinlenmelisin."

"Ben iyiyim." Dinlenmek şu anda aklımdaki son şey. Kalçalarımı birbirine kenetleyerek karıncalanmaları içeri hapsediyorum. Bir anda tahrik olduğuma inanamıyorum.

onun görünüşü.

Lay bunu duyarsa, bunu yaşamama izin vermez. "Jet lag olmuş olmalısın Aurora."

"Bilmiyorum."

"Şu anda hissetmiyor olabilirsin ama yakında yorgunluk seni ele geçirecek. Uyuduğunda daha iyi olacaksın."

"Uçakta yeterince uyudum."

İç geçiriyor. "Her şeye itiraz etmek zorunda mısın? Sağlığın konusunda benimle tartışmayı bırak ve git dinlen."

Görünüşe göre ilgimi gösterme konusunda berbat bir iş çıkarıyorum, bu yüzden tekrar deniyorum, bu sefer sesimi alçaltıyorum. "Bana katılacak mısın?"

Gözlerinde bir şeylerin parladığına yemin edebilirim, ama o boş yüz ifadesi çok geçmeden geri dönüyor. "Birkaç arama yapmam gerekiyor."

"Peki." Öfkeyle ayağa kalkıyorum. "Her neyse."

Onu atlatıyorum ve sorunları olan kızgın bir çocuk gibi merdivenlere doğru yürüyorum. Lanet olsun ona.

Üst katta sadece iki oda var, ben de ilkinde giriyorum. Yeterince eminim, beyaz çarşafli büyük bir yatak var ve perdeler güneşi gizleyecek şekilde çekilmiş.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, sonra da sarsakça kıyafetlerimi çıkardım. Hayal kırıklığı boğazıma kötü bir tat gibi yapıyor ama bunu kabul etmeyi reddediyorum.

Jonathan'ın canı cehenneme.

Cam duşa giriyorum ve soğuk suyun beni içine çekmesine izin veriyorum. Önümde duran tam vücut aynası bana duş alırken kendimi izletiyor. Prensın yarattıklarından biri daha olmalı - çok tuhaf bir şey. Bunu kim yapar ki?

Gözlerimi kapatıyorum ve suyun akışının düşüncelerimi yıkamasına izin vermeye çalışıyorum. Ama orada ne kadar durursam durayım, zihnim İngiltere'de geride bıraktığım bok çukuruna geri dönüyor. Bu ada sadece geçici bir çözüm.

Sonsuza kadar kaçmamın imkanı yok. Ayrıca, şimdi Layla ve ailesi de işin içinde olduğuna göre, kaçmamak için bir neden daha var. Hepsini yanıma alıp İskoçya'ya ya da Birleşik Krallık dışına kaçırarak halim yok.

Sıcak bir beden arkamdan beni sarıyor, sert göğsü ıslak sırtıma değiyor. Saçlarımı yana doğru çekerek, bir elini boğazıma dolamadan önce boğazımı ortaya çıkarıyor.

Jonathan'ın dudakları kulağımın kabuğunu sıyrırken mırıldandı, "Sana katılmakla kastettiğin bu muydu?"

Daha önceki uyarılma dalgası bir intikamla bana geri çarptığında kalçalarım sıkılaşıyor. Jonathan'ın vücudunun tenime yapışmış hissinden ve benimkiyle karışan sıcak nefeslerinden daha çok sevdiğim bir şey yok.

Boştaki eli kıcıma iniyor ve ben irkiliyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Tanrım. Suyun böyle olması çok acıtıyor.

Gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor. Buhar yüzünden biraz buğulu ama o koyu grilerdeki kıvılcımı seçebiliyorum.

"Bu ne içindi?" Sesim o kadar şehvet dolu ki, eğer bu kadar tahrik olmasaydım utanç verici olurdu.

"Dikkatini çekmek için. Her zaman benim üzerimde olmalı." Beni kıcımdan sertçe yakaladı. "Başkası değil. *Benim.*"

"Neden?" Ben de aynı ses tonuyla soruyorum, sırf ona meydan okumak için. Jonathan bunu sever - meydan okumayı yani.

Kıcımı sıkıca kavırıyor. "Bu benim. Sahip olduğun her şey bana ait ve benim gözetimim altında kimse sana dokunamaz ya da zarar veremez."

Beni tekrar tokatlıyor ve bir elimi aynaya vuruyorum, sözleri kulağımın sınırlarını terk edip derimin altına sızarken su buğulanmadan aşağı akan bir perçem oluşturuyor.

"Kimse yok mu?" Sesim yumuşak, küçük ve sonsuz yıllar boyunca taşıdığım tüm güvensizliklerle dolu.

"Hiç kimse, Aurora." Sesi düşüyor. "Kendin bile."

"Jonathan..." Aynadaki küçük görünür boşluktan ona bakıyorum.

Kıcıma bir tokat daha atıyor ve hem zevk hem de acı içinde titrememe neden oluyor. "Ne oldu?"

"Ohh...Ben..."

"Bunlar kelime değil. Gerçek olanları kullanın." Emrin altında hafif bir eğlence var.

Kendimi sabitlemek için diğer elimi aynanın üzerine koyuyorum. Nedense bunu yapmazsam düşecekmişim gibi geliyor.

Bakışlarım aynada onunkilerle buluşuyor. "Al beni."

Gözleri parlıyor ve sesimdeki muhtaç tonun ondan kaçmadığına eminim.

"Seni götüreyim

mi?" "Jonathan,

lütfen."

"Siktir." Hâlâ beni boğazımdan kavırıyor, yavaşça içime giriyor ve beni ağzına kadar dolduruyor.

Su tenimden aşağı, birleştiğimiz yere doğru damlarken ağzım parçalanıyor. Vücudunun benimkiyle birleştiği yeri izliyorum, manzaradan büyüleniyorum. Ama birleştiğimiz tek yer orası değil. Sırtımdan kıcıma, kalçamdan beni kavrayan ele kadar her yerde.

Jonathan parmaklarını boğazımda sıkarak boynumu yukarı doğru çekiyor. "Bana bak. Sana sahip olmamı izle."

Açık renk gözlerim aynada onun koyu renk gözleriyle çarpışıyor. Ölçülü vuruşlarla içime girip çıkması beni transa geçiriyor. Ama beni huşu ile dolduran tek şey bu değil.

Yüzümdeki terk edilmişlik ifadesiyle onun yüz hatlarındaki sahiplenme duygusu birleşti.

Oh, Tanrım.

Hep böyle mi görünüyorum?

Dudakları kulağımın kabuğunu buluyor ve boğuk bir ses tonuyla konuşmadan önce ısıyor, "Orada gördüğün ve görmediğin her şey benim, Aurora."

Kalçamı serbest bırakıyor ve güçlü eliyle kıcımın yanaklarını ayırıyor. Başparmağı arka deliğimi buluyor ve parmak uçlarıma kalkarak inliyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Gördüğün ve görmediğin her şeyi söyledim." Parmağının ucu içeri doğru itiyor ve ben onun sikine doğru sıkıyorum. "Mmm, bakir hissettiriyor."

Oh,

Tanrım.

Kahretsi

n.

Parmağının orada olmasından hoşlanmamam gerekiyor, değil mi? Her zaman arka kapı işine izin verilmediğini düşünmüşümdür, ya da en azından benim aklımda öyle kalmış.

Normal seks kesmediyse, kendimi analın acısına sokma ihtiyacı hissetmedim. Ama bu adam bana gerçek yeniden doğuşumu yaşatmadan önceydi.

Jonathan öncesi dönem ve Jonathan sonrası dönem var ve ikincisinin ne kadar tatmin edici olduğunu itiraf etmek istemiyorum.

Dişleri boğazımdaki hassas deriyi kemiriyor ve kesinlikle bir morluk bırakıyor. "Bakire mi?"

"Evet..." İnleyerek söylediğim kelime akan suyun ortasında neredeyse duyulmuyor ama Jonathan bunu duymuşa benziyor çünkü boğazından bir

hırıltı dökölüyor.

"Onu becereceğim ve her santimine sahip olacağım, vahşı olan."

"Şimdi mi?"

Karanlık bir kıkırdama havayı istila eder. "Hayır, hazırlanman gerek. Seni aletimle incitmek istemiyorum. Ama yakında."

Bugün beni ikinci kez vuran aptal hayal kırıklığını düşünemedi. Jonathan parmağını kıcıma biraz daha itiyor ve amımdaki hızını artırıyor.

Doldurulma hissi çok gerçek ve hatta onun büyüklüğünden kaynaklanan hafif bir acı bile var. Ne kadar ıslak ya da hazır olduğum önemli değil. O çok büyük ve onun tarafından sikilmek her zaman çok acıtıyor.

İticiliğinin yoğunluğu karşısında gözlerim doluyor ve aynadaki görüntüyle kendimden geçiyorum. Onun kucağında çok küçük görünüyorum, ama aynı zamanda sanki asla ayrılamayacakmışız gibi ne kadar yakından birleştiğimizi de görüyorum.

Bu manzara beni çileden çıkarıyor.

Ben onun etrafında çözülürken Jonathan her zamanki odaklanışıyla beni inceliyor. Zevk üzerimden yuvarlanırken nefesim kesiliyor ve bacaklarımı dengesizleştiriyor.

Ona bakışım zevk ve şehvetten daha fazlası.

Orgazmdan ve kirli sikişlerden daha fazlası.

Bu, on bir yıl önceki o kara günden sonra bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi.

AURORA

I Jonathan beni duştan çıkardıktan sonra uyuyakalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda yataktaydım.

Bir çarşaf çeneme kadar beni örtüyor ve havlu hala sarılı. etrafımda.

Gözlerimdeki uykuyu kırıştırıyorum ve elimi yatağın üzerinde gezdiriyorum. Yeterince eminim, Jonathan burada değil. Bu düşünceyle göğsüm çöküyor ve bunun için kendime lanet ediyorum. Ne zamandan beri uyandığımda onu yanımda görme ihtiyacı bir alışkanlık haline geldi?

Cam, ağaçların arasından parlayan öğleden sonra güneşinin ipuçlarını veriyor. Kıpırdanıyorum ve telefonumu aramak için ayağa kalkıyorum.

Layla'yı arayıp onun ve ailesinin iyi bir şekilde yerleştirildiğinden ve korunduğundan emin olmalıyım. Sonra belki haberlerde neler olup bittiğine bir göz atabilirim. Tabii burada internet bağlantısı varsa.

Sandalyenin üzerindeki ve çekmecelerdeki çantaları karıştırıyorum ama telefonumdan hiçbir iz yok.

Ugh. Jonathan, değil mi?

Her hareket ettiğimde bacaklarımın arasında hassas bir acı hissediyorum ve bu Jonathan'ın beni duşa soktuğu anları aklıma getiriyor. Beni ne kadar siktiği önemli değil, her biri başlı başına bir deneyim ve ben bu duyguya çok alıştım. *Ona.*

Benim için hazırladığı çantada bulduğum kısa yazlık elbiseyi giymem birkaç dakikamı alıyor. Bunu nasıl bulmuş ki? Yıllar önce almıştım ama hiç giyme fırsatım olmamıştı.

Saçlarımı sırtımın ortasına kadar salıyorum, parmak arası terliklerimi giyiyorum ve merdivenlerden iniyorum. Mutfakta ve salonda arama yapıyorum, sonra da

girişin yakınında bulunan bir ofis.

Jonathan'dan hiç iz yok.

Yüzüme çarpan kötü bir düşünceyle ayaklarım durur.

Beni burada mı bıraktı?

Kalbim göğsümde küt küt atarken dışarı fırladım. Araba ve Musa da gitmişti. Ağaç yapraklarının arasından süzülen esintinin sesi etrafımdaki tek varlık.

Neredeyse hayalet bir ada gibi.

Bir ürperti vücudumu sarıyor ve etli parmaklarını boğazıma doluyor. Tüylerimi diken diken etmek için içgüdüsel olarak kollarımı ovuşturuyorum.

Bekle, hayır.

Ayrıca hafif bir dalga sesi de var. Okyanusun kokusunu takip ediyorum, bacaklarım titriyor ve kalp atışlarım hızlanmaya devam ediyor. Tek başıma olma fikri, tamamen kaybolduğum anları hatırlatıyor. Yalnızlığa alışkın olmam gerekirken, değilim. Pek sayılmaz.

Özellikle de şimdi.

Elbette, uçurumun aşağısında bir plaj var. Kıyı ufka doğru genişliyor ve gökyüzüyle birleştiğinde muhteşem bir manzara oluşturuyor. Berrak, mavi su öğleden sonra güneşinin altında parıltıyor ama durup bakmama neden olan şey bu değil.

Bir şezlongda oturan adam, elinde bir tablet.

Jonathan sadece şort ve beyaz bir polo tişört giyiyor, bu da uzun boylu ve kaslı vücudunu ön plana çıkarıyor.

Güneş, bir kez olsun şekil verilmemiş siyah saçlarını aydınlatıyor. Saçları alnına dağınık ve kaygısız bir şekilde düşüyor. Her zamanki ciddi ifadesiyle tabletinde gezinirken gözlerini siyah havacı gözlükleriyle kapatıyor. Kaşları hafifçe çatık, çenesi dik ve dudakları bir çizgi halinde.

Bu yüz hatlarına, içlerindeki sertliğe ve acımasızlığa o kadar alıştım ki. Ona çok alıştım.

Bu adama ne zaman bu kadar alıştım?

Beni burada tek başıma bırakmamış olması içimi öyle güçlü bir rahatlamayla dolduruyor ki, neredeyse gücünden devrilecektim.

Ayaklarım kendi iradeleriyle beni ona götürüyor. Parmak arası terliklerim beyaz kumda kayboluyor, bu yüzden onları tekmeleyip atıyorum ve yalınayak yürüyorum. Hava sıcak değil ama yeterince sıcak.

Sandalyesinin yanında duruyorum, gölgem yüzüne ve göğsüne düşerek güneşi engelliyor. Jonathan tabletinden başını kaldırdı ve bir anda

Ciddi ifade yavaşça kaybolur.

Hâlâ o her zamanki sertlik var, adamın altındaki sertlik. Ancak yüz hatları gevşiyor ve dudakları kalp durduran bir gülümsemeyle seğiriyor.

Tanrım. Gülümsemesine asla doyamayacağım. Bu kadar cimri olması da yardımcı olmuyor.

"Sıra sende."

Onu burada bulduğum için hâlâ rahatlamış hissediyorum. Gülümsemesini de ekleyince şu anda sesimi bulamıyorum, o yüzden başımı sallıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Jet lag olmadığınızı söylemiştiniz." "Yorgundum."

"Öyle mi? Seni yordum mu, vahşi şey?"

"Biraz."

"Biraz mı? Bir dahaki sefere buna dikkat etmeliyiz ki azdan daha fazlası olsun."

"İyi, çok. Şimdi mutlu musun?" İstesem de yanaklarımın yanmasını kontrol edemiyordum.

"Buraya gel." Gözleri güneş gözlükleriyle kapalı olsa da o gri rengin koyulaştığını neredeyse görebiliyorum.

"Nereye geleyim? Yer yok."

Bileğimden tutup beni aşağı çekiyor. Nefes nefese kaldım, ikimizin de sandalyenin üzerine devrilmesini bekliyordum. Onun yerine, parmaklarım tişörtünün üzerinde, yarı yatar vaziyette buluyorum kendimi.

"Ne diyordun? Yer yok gibi bir şey mi?"

Bir an için güneş gözlükleriyle kaplı gözlerinde, beni izleyişlerinde kayboluyorum. Duş sırasında aynadaki yansımamıza bakarken hissettiğim o tuhaf ama ezici duygu tekrar yüzüme çarpıyor.

Bu düşünceye kapıyı kapattım ve buraya ne için geldiğimi sordum, "Telefonum nerede?"

"Buna ihtiyacın yok."

"Layla ve ailesinin güvende olduğundan emin olmalıyım." "Güvendeler. Harris bana Birmingham'a vardıklarını söyledi." "Onunla kendim konuşmak istiyorum. En azından Harris'i aramama izin ver."

"Harris'le konuşmak yok." Tabletinde birkaç şeye dokunuyor. "Al, Layla'yı ara."

Sırtarak tableti elinden alıyorum ve Layla'yı arıyorum. 'Siyah Kuşak' altında olsa bile SIM kartında kayıtlı olmasına şaşıyorum. "Neden Layla'nın telefon numarası sende var?"

"O senin hayatının önemli bir parçası," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Oturur pozisyona geçmeye çalışıyorum, çünkü Jonathan'ın üzerinde yatmak çok dikkat dağıtıcı ve telefonu açmasını bekliyorum. Cevap vermeden önce birkaç kez çalıyor.

"Buna sapıklık denir, Johnny. Parasını senin ödediğin bir otelde kalmayacağız. Paranı hayır işlerine sakla."

Ona bakıyorum. Onu ve ailesini bir otelde konaklatmak istiyordu ve hatta bu konuda onu aramıştı? Neden bu konuda hiçbir şey bilmiyordum?

Perdeler yüz ifadesini kapatıyor ama orada bir tepki ya da özür olduğundan şüpheliyim. Canının istediği her şeyi yapıyor ve genellikle bunun doğru olduğuna inanıyor.

"Şimdi Aurora'yla konuşmama izin ver," diyor Layla. "Yoksa telefondan çıkıp seni boğacağım - bekle. Sakın kapatma. Bunu gerçekten yapmayacağım."

Kıkırdıyorum. "Benim, Lay."

"Dostum! İyi misin? Zarar görmedin, değil mi? O vahşi Jonathan sana bir şey mi yaptı?"

Pek çok şey yaptı ama hiçbiri acımasızca değildi. Aksine, kalbimi hiç olmadığı kadar ısıttılar.

Jonathan hayatımın en önemli anıysa ne kadar üzücü değil mi? Belki de üzücüdür çünkü böyle bir şey için çok uzun süre bekledim ve bu imkânsız adamda umduğumdan fazlasını buldum.

Bir tiran olabilir ama gelmiş geçmiş en iyisi.

"Ben iyiyim Lay. Güzel bir adadayız ve keşke sen de burada olsaydın. Siz iyi misiniz?"

"Sen güvende olduğun sürece, biz de güvendeyiz." İç çekiyor. "Annem ve babam sevgilerini gönderdiler ve hepimizin senin arkanda duracağımızı söylediler."

"Lay..." Sesim kesiliyor.

"Hey, bana duygusal davranma. Bunca yıldır geçmişini benden nasıl sakladığın hakkında konuşmamız gerekiyor. Tazminat talep ediyorum."

"Sarılmak mı?"

"Rüyalarında. Tamam, belki bu seferlik."

Gülümsüyorum. "Rahat mısınız?"

"Totes."

Bakışlarım Jonathan'a kayıyor, o da ya beni ya da okyanusu izliyor olabilir. "Belki de Jonathan'ın teklifini kabul etmelisin."

"Hayır. Böyle bir şey olmayacak."

"Birmingham'daki akrabalarınızda mısınız?"

"Buna karşı karar verdik. Onlara gerçekten sorun çıkarmak istemedik."

"O zaman neredesiniz?"

"Johnny'nin otelinden daha iyi bir yer."

"Neresi?"

"Buraya varır varmaz yanımıza geldi ve malikanesinde hoş karşılanacağımızı söyledi. Sana söyledim, o bir baba. Dur bakalım."

Oh, Tanrım. Hayır, yapmadı.

Yumuşak, tanıdık bir ses içeri süzülmeden önce hattın diğer ucunda bir hışırtı duyulur. "Merhaba Aurora. Nasılsın?"

Ben daha Ethan'a selam vermeye yeltenemeden Jonathan ayağa kalkıyor ve kollarıyla beni arkadan sararak tableti parmaklarımın arasından kapıyor. "Ne halt ediyorsun, Ethan?"

"Oh, Jonathan. Bu ne sürpriz." Sesi hiç de şaşırmış gibi gelmiyor. "Layla ve ailesini Birmingham'daki evimde istedikleri kadar kalmaları için davet ettim. Aurora'ya bu zor koşullarda en azından bu şekilde yardımcı olabilirim."

"Teşekkür ederim," diyorum, her ne kadar içten içe Layla'yı öldürmeyi planlıyorsa da.

Jonathan tekrar tablete odaklanmadan önce gözlerini bana diyor. "Harris, Bayan Hussaini ve ailesini otele götürmek için gelecek."

"Hayır, yapabilirim. Burada iyiyiz!" Arka plandan Layla'nın sesi geliyor.

"Onu duydun," der Ethan. "Döndüğünde seni göreceğim. Seninle de Aurora."

Jonathan başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyor. Tableti sıkıca tutuyor ve bir şekilde ikiye bükeceğinden şüpheleniyorum.

Ondan yayılan gerilim bir şeyleri kırabilir. Ethan'ın işe karışmasından hoşlanmıyor ve sanırım Jonathan onu her zaman bir tür tehdit olarak görecektir - yardım ediyor olsa bile.

"Burada yalnız mıyız?" Aklıma çılgınca bir fikir gelirken dikkatini başka yöne çekmek için soruyorum.

"Evet."

"Peki ya Musa?"

"Uçağın inişine yakın bir yerde kalıyor." Duraksıyor. "Neden onu soruyorsun?"

Ayağa kalktım ve elbiseyi başımın üzerine çektim. Komando oldum, bu yüzden elbiseyi sandalyenin üzerine bıraktığımda tamamen çıplaktım.

Meme uçlarım anında sertleşiyor; bunun havayla ilgisi yok, Jonathan'ın doğrulmasıyla ilgisi var, tüm odağı bana yakınlaşıyor.

Gözlüğünü çıkarıp karanlık bakışlarını ortaya çıkarırken çenesini sıkıyor. "Bu bir davet mi Aurora?"

"Hayır." Sahile doğru geri geri yürüyorum. "Yüzmeye gidiyorum."

"Yüzmeye mi?"

"Yakalayabilirsen yakala beni, ihtiyar." "İhtiyar mı?" diye yavaşça tekrarlar.

"Evet, bana dayanıklılığını göster."

"Yaptım, çok uzun zaman önce değil ve sen çok yorgundun, üzerimde uyuyakaldın, hatırladın mı?" Yine de ayağa kalkıyor, tişörtünü kafasına geçiriyor, sonra da şortunu indiriyor.

O da komando oldu.

Onu çırılçıplak görünce ayaklarım kumda titriyor ama bana doğru hücum ettiğinde uzun süre bakamıyorum.

Arkamı dönüp sahile doğru koşarken ciyaklıyorum. Su saniyeler içinde ayak parmaklarımı ve baldırlarımı sarıyor. Biraz soğuk ve dizlerimin üstüne ulaştığında titriyorum ama Jonathan'dan kaçışımı durdurmuyorum.

Garip bir heyecan duygusu beni sarıyor. Eskiden avlandığım ve takip ettiğim zamanlar gibi, ama şimdi avcı değilim, oyun oynayan bir avım.

Arkama baktığımda Jonathan'dan hiçbir iz yoktu. Su belime ulaştığında duruyorum ve etrafı araştırıyorum. Nereye gitmiş olabilir?

Gitti mi? Ama benden sonra geldiğini duyduğuma eminim -

Bir şey baldırımı tuttuğunda düşüncelerim aniden kesiliyor ve tam suyun altına çekilirken çığlık atıyorum. Sonra güçlü eller kollarımdan tutup beni tekrar yüzeye çıkarırken soğuk şok etkisini kaybediyor.

Parmaklarımla kaslı bir omuza tutunarak büyük bir nefes alıyorum. Jonathan'ın sırılsıklam olmuş yüzünü ve şakaklarına yapışmış saçlarını görebilmek için gözlerimdeki suyu kırıştırıyorum. "Sen!"

"Dayanıklılıkla ilgili bir şey mi söyledin, vahşi olan?" "Bu hiç adil değil."

"Ben asla adil oynamam." Dudakları burnumun üzerinde geziniyor. "Ben kazanmak için oynarım, unuttun mu?"

İstiyorum ve bu fikir beni biraz korkutsa da, şu anda daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum.

Yüzüne su sıçratarak elinden kurtuluyor ve ters yöne doğru yüzüyorum.

Beni hemen yakalıyor ama meydan okuma ihtiyacımı hissettiğinde de gitmeme izin veriyor.

Ne kadar bastırmaya çalışsam da hep oradaydı. Zorluklar beni geliştiren şeylerdir ve Jonathan bana bunu mümkün olan en iyi şekilde sunuyor.

Benim de babam kadar canavar olduğumu öğrenirse yine aynı şekilde mi hissedecek?

JONATHAN

"W

"Hükümsüzdür" derken neyi kastediyorsunuz?
Harris'e telefonda soruyorum.

Aurora üst katta duş alıyor ve ben de böylece konuşmayı dinleyemez.

Adada geçirdiğimiz son birkaç gün boyunca sürekli Siyah Kuşak'la konuşmayı talep etti. Eğer ona kalsaydı, İngiltere'den gelen haberlerle ilgili ayrıntıları öğrenmek için burnunu çekerti.

Ona izin verdiğimden değil. Ne zaman Layla'ya sormaya kalksa ya telefonu elinden alıyorum ya da bir daha aramayacağını söylüyorum. Ondan sonra beni atlatmaya çalışmayı bıraktı.

Onu buraya getirmemin birçok nedeni var ve en önemlisi de hakkında yazılanları görmesine izin vermemek.

Adı ve yüzü medyanın her yerinde ve kurbanların ailelerinden bazıları öne çıkarak babasının gözlerindeki bakışın aynısının onda da olduğunu söylüyor. Her zaman onun da babası gibi dengesiz olduğunu düşünmüşler.

Harris'e biraz hasar kontrolü yaptırdım, makaleleri engelledim ve dikkatleri Aurora'nın özel hayatından uzaklaştırdım ama yapabileceği çok şey vardı. Medya her zaman Maxim Griffin'e ve onun korkunç cinayetlerine takıntılı olmuştur. Sonunda konuşuyor olması onlara geçmişini geri getirme ve tam olarak araştırma şansı veriyor.

Şimdi Harris bana, Aurora için güçlü bir dava oluşturmaya çalışan avukatımın, savcılığın tüm sorgulamasının ve hatta duruşmanın duman ve aynalardan ibaret olacağını söylediğini aktarıyor.

Düzelteyorum, o benim avukatım *değil*. Daha önce hiç ceza avukatına ihtiyacım olmamıştı. Avukatlarımın çoğu şirket hukukunda uzmanlaşmıştır. Ama ben

Ana hukuk bürom beni İngiltere'deki en iyi ceza avukatı seçti. Alan Sheldon, aldığı tüm ceza davalarını kazanmasıyla tanınmasının yanı sıra, Maxim'in avukatı Stephan Wayne ile aynı zamanda baro sınavına girmiş ve birkaç kez ona karşı da dava açmıştır.

Dışarıdan bakıldığında bu gerçek önemsiz görünebilir ama değil. Alan en iyisi, sadece yenilmez rekoru nedeniyle değil, aynı zamanda Stephan'ı ve oyunlarını denemelerden önce tanıdığı için.

Ve Alan mükemmel rekoru bir aziz olarak elde etmedi. Kazanmak için ahlaklı ya da ahlaksız her yöntemi kullandığı biliniyor. Bu yüzden ona çok uygun.

İnsanlara güvenmesem de, seri galibiyetlerini sürdürme ihtiyacına güveniyorum. Birinin itici gücü egosu olduğunda, hiçbir şey onu durduramaz.

"Alan bana savcılığın Aurora'ya karşı hiçbir kanıtı olmadığını söyledi," diye devam ediyor Harris yarı uykulu, yarı uykulu sesiyle. Gecenin bir yarısı, umursadığından değil - sanmıyorum. King Enterprises dışında sıfır hayatı olan bir işkolik. "On bir yıl önce onu iyice araştırmışlar. Maxim'in suçlarını bildiğine ya da bunlara katıldığına dair hiçbir ipucu yoktu."

"Maxim'in avukatının bir oyun olarak onun peşinden gittiğini mi söylüyorsunuz?" "Muhtemelen. Alan, Maxim'in onu aşağı çekmek istediğini söylüyor. güç."

"Hayır. Daha fazlası var." Konyağımdan bir yudum alıp yanmanın tadını çıkarıyorum. "Eğer sadece onu aşağı çekmek isteseydi, bunu uzun zaman önce yapardı. Bir şey onu tetikledi. Araştırın."

"Bir süre önce bir hikaye duymuştum."

"Peki bana söylemek için neden bu kadar bekledin? Yeteneğini kaybediyorsun, Harris."

"O zaman bunun önemli olduğunu düşünmemiştim." Savunma moduna geçiyor. "Hâlâ da düşünmüyorum ama değerli olabilir."

"Devam et."

"Aurora hayatına ilk girdiğinde Maxim'in mahkûmlarından birkaçıyla tanıştım."

"Bunu neden yaptın?"

"Ona güvenmedim, tamam mı? Bir anda ortaya çıktı ve sırf sana yakınlaşmak için Ethan'la bütün o oyunu oynamış olabilir."

"Bu saçmalık da ne? Gerçekten birinin beni kullanabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama insanlara güvenmem, özellikle de yeni insanlara. Üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir."

"Ve? Güvensiz yolculuğunuz ne getirdi?"

"Maxim'in mahkumlarından biri daha sonra bir akıl hastanesine nakledildi. Robert Hill. Karısını ve kayınvalidesini mutfak bıçağıyla öldürmekten hüküm giymişti. Karısını yirmi kez, kayınvalidesini de elli kez bıçakladıktan sonra karakola gidip teslim olmuş. Her neyse, Robert bana Maxim'in bir ilham perisi olduğunu söyledi ve ona bununla ne demek istediğini sorduğumda, Maxim'in ilham perisini görerek ilham aldığını ve onu görmediğinde bir şeyleri kaçırmış gibi hissettiğini söyledi. Robert, Maxim'in onun resmini her zaman yanında taşıdığını söyledi."

"Aurora mı?"

"Hiçbir ipucu yok. Robert kimsenin görmesine izin vermediğini ve Maxim hücre hapsinde olduğu için başka hiçbir mahkumun bakmadığını söyledi. Ayrıca Maxim'in ilham perisiyle gurur duyduğunu, yıllarca net bir yol bulamadan bocaladıktan sonra gerçek benliğini onun sayesinde bulduğunu söyledi. İlham perisi onun özgürlüğüdür. Robert bununla - özgürlük kısmıyla - bağlantı kurdu çünkü karısını ve kayınvalidesini öldürmek ona sözde özgürlüğünü verdi."

Çenemi kaşıyorum. Aurora olmalı. Maxim'in bu gürültüyü ondan intikam almak için çıkardığını ve şartlı tahliye istediğini sanıyordum ama eğer onu görmek istediği içinse, bir sorun var demektir.

Onu sadece görmek istemezdi. Maxim gibi biri her zaman daha fazlasını ister. O ve ben bu konuda birbirimize benziyoruz. Daha fazlasına duyulan ihtiyaç bir lüks değil, durdurulamayan biyolojik bir ihtiyaç.

Bu güç.

Onun için bu, bir başkasının hayatını kontrol edip sonunda onu sona erdirmenin getirdiği sahte tanrısal güçtür.

Benim için bu, kontrolün verdiği heyecan ve arkamda değil de önümde çok şey olduğu gerçeği. Ne kadar çok şey elde edersem, yolumda o kadar çok kapı açılıyor.

"Tristan'la olan bağlantınızdan bir haber aldınız mı?" Harris soruyor.

Bardağımın yarısını tek seferde içtim. "Henüz değil. Tristan, Kyle'ın her şeyi kendi bildiği gibi yaptığını söylüyor. Bu artık bir bekleme oyunu."

"Bu Kyle'ın sonuç getirmesi için ne kadar beklememiz gerekiyor?"

"Ne kadar sürerse."

"O kadar uzun zamanımız yok."

"Sabırsızlığın senin zayıflığın, Harris. Onu eğit."

"Yapacak işlerimiz var. Sen gittiğinden beri üç önemli toplantıyı iptal ettim."

"Üç toplantı dünyanın sonu değildir."

"Tüm saygımla, öyle efendim. Daha önce hiç bu kadar önemli bir toplantıyı iptal etmek zorunda kalmamıştım."

"Onları iptal etmediniz, yeniden planladınız." "Aynı etki. Anksiyete atakları geçiriyorum."

"Anksiyete krizinin ne demek olduğunu bile bilmiyorsun." "Artık biliyorum. Google'da arattım."

"Sızlanmayı kes, Harris."

"Eğer geri gelersen Aurora'yı saklayabiliriz ve -"

"Hayır."

"Beni dinlemedin."

"Hayatını ve ruhsal durumunu tehlikeye atmayı içeren her türlü seçenek reddedilmiştir."

"Levi sana vurulduğunu söylemekte haklı," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Ne zamandan beri o serseriyle arkadaşsın?"

"Bana bedava futbol maçı bileti veriyor."

"Futbolu sevmiyorsun bile."

"Onlar hâlâ bedava bilet."

Başımı salladım. "Herhangi bir değişiklik olursa bana haber ver." "Nihayet dönmeye karar verdiğinde bana haber ver."

"Yakın gelecekte olmayacak. Jake hakkında bir şey var mı?"

"Yaklaştım."

"Güzel. Ödemesini istiyorum. Hangi yöntemi kullandığınız umurumda değil." Aurora'nın zor kazanılmış parasını çalan muhasebeci hiçbir şey olmamış gibi hayatını sürdüremez.

Bana onun hayatına sızmam için bir fırsat vermiş olabilir ama ona zarar veren herkes gibi o da gazabımdan kaçamayacak.

Kapı açılıyor ve içkim ağzımın yarısına kadar gelmişken duraklıyorum. Aurora açık mavi bir yazlık elbiseyle içeri giriyor. Saçları gevşek ve omuzlarının üzerinden sırtına dökülüyor. Meme uçlarının tepelerine bakılırsa sutyen takmamış.

Bu alıšabileceğim bir manzara.

Son zamanlarda daha özgür, mümkün olduğunca az giyiyor ve uygun gördüğü zaman kıyafetlerinden kurtuluyor.

Şikayet ettiğimden değil.

Son birkaç gün içinde onu mümkün olan her pozisyonda becerdim. Kitap okumaya, yemek yapmaya ya da egzersiz yapmaya çalışıyor olması fark etmiyor, ne zaman bir fırsat bulsam değerlendiriyorum.

Sonra bazen elimi tutuyor ve alacakaranlıkta ya da şafakta uzun yürüyüşlere çıkıyoruz. Yürüyüş ve keşif tutkusunu yeniden canlandırıyor. Pitoresk bir manzaraya tanık olduğunda gözlerinin parlamasına asla alışamayacağım. Sanki nefes almayı bırakıyor ve o anın içinde kayboluyor.

Hiçbir şeyi kendi başına güzel bulmadım. Dış dünya ile ilgili düşündüğüm ilk ve tek şey, nihai hedefim için faydalı olup olmadığıdır.

Aurora farklı. Durur ve bakar. Küçük şeylerin kıymetini biliyor ve hiçbir şeyi hafife almıyor. Ve bir bakıma, hayatı dolu dolu yaşama konusundaki güçlü tutkusu bana da bulaşıyor.

Ya da belki de gözlerindeki kıvılcımı ve geçmişi tarafından karartılmamış yüz hatlarındaki parlaklığı görebildiğim içindir.

Kişiliğindeki çelişkiler büyüleyici. Bir yandan kendinden o kadar emin ki kendi işini kurdu. Ama öte yandan, konu dünyaya geldiğinde sanki hala yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi görünüyor.

'İlk' olduğunu söylediği şeylerin sayısı düşündüğümde daha fazla. Yine de bunu lehime kullanıyorum ve tüm bu ilkleri gerçekleştiriyorum, böylece yüzünün şaşkınlıkla aydınlanmasını izleyebiliyorum.

Uçak, ada ve aradaki her şey gibi. O kadını dünyanın her köşesine götürüyorum ki hayatını her zaman olması gerektiği gibi yaşayabilsin.

Ama şimdilik onu burada egzotik manzaralar ve yürüyüşlerle meşgul ediyorum. Aurora geceleri yüzmeyi de çok seviyor ama karanlıkta bir şeylerin onu yakalamasından korktuğu için bana tutunuyor.

Maceracı doğasına rağmen Aurora hala uykusunda dönüp duruyor. Yara izine ve dövmesine her dokunduğumda hâlâ ürperiyor. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hâlâ geçmişi kafasından silip atamıyor.

Harris'e "Yakın gelecekte olmayacak," dedim ve telefonu kapattım.

Aurora önümde duruyor, ben de sandalyeyi ona bakacak şekilde çeviriyorum. "Ne olmayacak?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

Eğer gerçeği saklamak onu geçici olarak güvende tutacaksa, o zaman daha fazla zaman kazanmaya hazırım.

"Anlat bana."

"Konuşmaktan daha iyi bir şey yapmayı tercih ederim." Bir elimi kışına doladım ve bacaklarımın arasında durması için onu çektim.

Beni omuzlarımdan kavrarken dolgun dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Jonathan, kes şunu."

"Tıkacı takıyor musun?" Son birkaç gündür ona farklı popo tıkaçları taktırıyorum ve sızlansa da ben söylemedikçe hiçbirini çıkarmıyor.

Alt dudağını ısıyor. "Ya değilsem?" "O zaman seni cezalandırırım."

"Beni cezalandırmak mı?" 'Cezalandırmak' kelimesini söylerken sesindeki ince uyarılma, aletimi pantolonuma doğru sertleştiriyor.

"İtaatsizlik başını belaya sokar, o yüzden evet Aurora.

Yapacağım." "Nasıl?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Bana şaplak atacak mısın?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Sesim düşüyor. "Seninle işim bittiğinde bütün evi inleteceksin."

Nefes alış veriş göze görülür bir şekilde kesiliyor ve meme uçları elbiseye karşı çakıl taşları gibi sertleşiyor. Dişlerimi kumaşın üzerinden bir tanesinin etrafına geçirip çekiştiriyorum. Aurora inlerken tırnakları omuzlarıma batıyor, göğsü yüzüme çarpıyor.

"Eğil," diye emrediyorum.

Geri çekilir ve birkaç nefes alır. "J-Jonathan, bekle..."

"Beklemek yok. Eğil ve bana o kışını göster. Bugün iyi bir kız olup olmadığını göreyim."

"Jonathan. *Lütfen.*" Tırnakları tenime daha da batıyor ve uyarılmışlığıyla savaştığı çok açık.

Lacivert bakışlarındaki çaresizlik ve endişe beni durduruyor. Bu onun yüzünde bir daha görmek istemediğim bir ifade.

Onun ırzına geçme ihtiyacı yavaşça dağılıyor, yerini o ifadeyi silip atma dürtüsü alıyor. "Ne oldu?"

"Ben içeri girmeden önce ne konuşuyordunuz?" Hâlâ bana dokunuyor olmasına rağmen, bakışlarındaki ifade uyuştu - tıpkı

Maxim'in on bir yıl önceki duruşmasının görüntüleri. Harris gönderdikten sonra yakın zamanda izledim ve yüzündeki ifadeyi beynimden silemiyorum. Çok zarar görmüş, hayatla işi bitmiş biri gibi görünüyordu.

"Babamla ilgili, değil mi?" diye soruyor küçük bir sesle.

"Davası yok. Onun sözüne karşı sizinki ve tüm kanıtlar onu gösteriyor."

"O kadınların cinayetlerini işlememiş olmam, suç ortağı olmadığım anlamına gelmez."

Ellerimi beline koyacak şekilde kaldırıyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

Yüzünde her zaman parlayan kıvılcım, yok olana kadar yavaşça kararıyor. "Birlikte avlanırdık - babam ve ben, yani. Bundan zevk alırdım ve bunu dört gözle beklerdim. O gün onu takip etmemin nedeni bensiz avlandığını düşünmemdi. Doğru, hayvanları öldürmeyi sevmiyordum ama takip etmek, izlerini sürmek ve çıkışlarını engellemek? Bunların hepsini sevmiştim. Biraz fazla sevmiş olabilirim. O kadınlara zarar vermediysem ne olmuş? Babamın sadist doğasına sahibim ve ben de onun gibi bir canavarım. Sadece karakterimi tam olarak geliştirme şansım olmadı. Belki de bunu hak ediyordumdur. Duruşmayı, medyayı, istenmeyen ilgiyi. Çok gecikmiş bir şeydi."

"Saçmalık."

Aurora göz kapaklarında biriken nemi göz kırparak uzaklaştırıyor. "Ne?"

"Sen bir katil değilsin. Avlanmaya yasalar izin veriyor. Onunla avlanmayı sevdiğin için Maxim gibi olduğunu düşünmen seni bir canavar değil, bir kız evlat yapar. O senin tek ebeveynindi ve ona bağlı olman ve onun hobilerini edinmen çok doğal. Hayvanları öldürmekten zevk almamanız ve onu ihbar etmeniz, ondan farklı bir kumaştan kesildiğiniz anlamına gelir. Medya oyunlarının kafanızı karıştırmasına izin vermeyin. Tüm bu maskeli balonun ardındaki amacı da tam olarak bu."

Tekrar göz kırıyor ve bu sefer ışık yavaşça geri dönüyor. Kıvılcımını kaybetmesine izin verilmemesi gereken o koyu maviler. Ne on bir yıl önce, ne de şimdi.

Parmaklarım yara izinin ve dövmesinin olduğunu bildiğim kumaşın üzerinde geziniyor.

Titriyor, göz kapakları hafifçe düşüyor.

"Neden gözünü yaranın üzerine kapattın?"

"Bıçaklandığımda sekizinci mezara düştüm - senin beni çıkardığın mezara. Sonunda bilincim yerine geldiğinde ve kendimi dışarı attığımda sayıklıyordum. Yaraya ilk baktığımda, sanki bir mezara bakıyormuşum gibi hissettim.

Mari-Jane'in gözleri - sürüklendiğine şahit olduğum gözler. Yara tıpkı diğer kurbanları gibi onun gözlerinde de vardı. O zamanlar uyuyamıyordum çünkü onların boş bakışları beni hep ziyaret ediyordu. Hâlâ bazen uyuyamıyorum."

Demek kabuslarının sebebi buymuş. Yara izini okşamayı bırakmıyorum ve Aurora bana doğru eğiliyor, sanki dengesini kaybetmekten korkuyormuş gibi tırnakları yine omzuma batıyor.

"O yarayı diktikten sonra kapalı göz dövmesi yaptırdım. Düşündüm ki... babam hüküm giydikten sonra huzur içinde dinlenebilirler, anlıyor musun?" Sesi çatlıyor. "Ama şimdi değil. Eğer dışarı çıkarsa huzur içinde olamazlar."

"Yapmayacak. Size karşı hiçbir kanıtı yok."

Dikkati arkamdaki kitap bloğuna, pencereye ve hatta masaya kayıyor. Benden başka her yere bakıyor.

"Aurora, bana bak."

Bakışları yavaşça benimkini buluyor ve ancak tamamen bana odaklandığında "Yanlış bir şey yapmadın. Beni duyuyor musun?"

Dudakları titriyor ve parmaklarının başımın arkasında iç içe geçmesine izin veriyor. "Birinin bana bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Yapacağım - gerekirse her gün - ta ki siz inanana kadar."

"Tanrım." Gülümsüyor ama tam olarak neşeli değil. Acı, saldırmaya hazır bir hayalet gibi hâlâ orada duruyor. "Geçmişte olduğun gibi değilsin."

"Geçmişte nasıldım?"

"Bilmiyorum. Seninle düğünde ilk tanıştığımda çok mesafeli ve dokunulmaz olduğunu düşünmüştüm. Bir bakıma hâlâ öylesin."

"Düğün seninle ilk tanışmam değildi."

"Ne demek düğün ilk tanışmamız değildi? Londra'da bile yaşamıyordum."

Ona mezarlıktaki o anı anlatabilirim ama bu sadece Alicia'nın anısını canlandırır ve onun üzülmelerini istemediğim için konuyu değiştiriyorum.

"Anlatmadın. Yorkshire aksanının vardı."

Nostalji yüz hatlarını kaplıyor.

"Yaptım." "Kaybettin. Neden?"

"I..." Boğazını temizliyor. "Kimliğimin ortaya çıkmaması için bunu yapmak zorundaydım. Başlarda çok zordu."

Aksanını kaybetmek için mücadele ettiğini hayal edebiliyorum. Her zaman gururlu bir kuzeyliydi ama Maxim'le ilgili her şeyden kurtulması gerektiği için o parçasını da attı.

Bakışlarının uzaklarda nasıl kaybolduğu düşünöldüğünde Aurora'nın başı o yöne doğru gidiyor gibi görünüyor.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Eğil." Emrim, sakince söylenmiş olsa da, hemen dikkatini çekti.

Yanaklarında ısı çiçekleri açar. "Neden?"

"Bana kendimi tekrar ettirme Aurora. Bundan nefret ediyorum ve bunun için daha çok şaplak yiyeceksin." Elim aşağıya iniyor ve kıcını tutarak inlemesine neden oluyorum. "Ama bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sesi nefes nefese. "Sana söyleneni yapacak mısın?"

Çenesini kaldırıyor, o meydan okuyan çizgi geri geliyor. "Yap. Beni."

Bileğinden çekiştirerek onu çeviriyorum, böylece göğsü masayla buluşuyor ve ben ayağa kalkarken kıcı tam önümde havaya kalkıyor.

Elbisesini beline kadar çekiyorum ve onu çıplak bulduğumda sikim pantolonuma doğru geriliyor. Tamamen, tamamen çıplak ve benim için yayılmıştı.

Hazırlıklı geldi. Aurora nadiren komando olur ve olduğunda da benim kolayca erişebilmemi istediği içindir. Sahilde yüzdükten sonra bunu kendisi itiraf etti.

Porselen teni dün geceden kalan el izlerimle kızarmış. Çürük oluşturacak kadar sert şaplak atmıyorum ama her zaman izimi bırakıyorum.

Elim etinin üzerine iniyor ve Aurora parmak uçlarına kalkıyor, iniltisi havada yankılanıyor.

"Ben eğil dediğimde, sen de eğil." Parmaklarım tenini okşuyor, üzerindeki el izime hayranlıkla bakıyor, sonra inleyip daha fazlası için yalvarana kadar birkaç kez daha şaplak atıyorum.

"J-Jonathan..."

"Kıpırdamadan dur." Kıcının yanaklarını ayırıyorum ve başparmağım poposundaki siyah tıkaçla birleştğinde geriliyor. "Sen tak."

"Mmm."

"Zor muydu? İlk seferki gibi zorlandın mı?" Sonra oyuncağın içine girmesine yetecek kadar tahrik olması için onu becerdim.

"Hayır. Ama ilk seferi daha çok sevmiştim."

"Neden böyle oldu, vahşi şey?" Elim ensesinde dolaşiyor. "Amin bu süreçte olduğu için mi?"

Muhtaç bir ses çıkarıyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Bana cevap verirsen yeniden yapabilirim."

"Evet." Sesi zar zor duyuluyor ama ihtiyacım olan tek cevap bu.

Diğer elimle kemerimi çözüyorum ve soyunmaya zahmet etmiyorum. Aletim çıkar çıkmaz taşaklarına kadar içine giriyorum ve masaya doğru kaymasına neden oluyorum. Sakin olsam da, beni her seferinde nasıl boğduğunu düşünürsek, onun için çok büyük olduğumu biliyorum.

"Vay anasını," diye inliyor, vücudu benimkiyle uyum içinde hareket ediyor.

Uzun süredir ölü olan biri için, vücudu kısa sürede etrafımda çözülüyor.

Ben içine girerken elim onu tahtaya karşı hapsediyor. Boşta kalan parmaklarım kışındaki tıkaçı azıcık dışarı çekip tekrar içeri sokuyor. Aletimin hareketleri oyuncağıinkiyle eşleşiyor ve masaya karşı kıvrınmasına neden oluyor.

"Oh, Jonathan... Aahh!"

Etrafımda parçalanıyor, dar amcığı sikimi boğuyor ve kendi serbest kalmamı sağlıyor.

Bir homurtuyla içine boşalıyorum, tohumlarım amını dolduruyor ve kalçalarının arasına damlıyor.

Etrafımda kenetlenmeye devam etmesi, hiçbir şey kalmayana kadar beni sağması beni bir sahiplenme dalgasına çarpıyor.

O benim.

Benimkini

sikeyim.

Ve her zaman da öyle olacak.

İçine bir bebek koyana kadar ona sahip olmaya devam edeceğim.

Geçmişte, Aiden ihtiyacım olan tek çocuktu, ama şimdi, Aurora'yı kendime zincirliyorum ve eğer bir bebek gerekiyorsa, o zaman olacak olan budur.

AURORA

"Hiç sıkılmadım, dostum. Babamla birlikte oluyorum."
Layla'nın ses tonuna gülüyorum. Ethan'ın evinde canının sıkılabileceğini söylediğim için neredeyse gücenmiş gibiydi. Bir haftadan fazla olduğu için huzursuz olmaya başladım, o da aynı şeyi hissedebilir diye düşündüm.

"Ayrıca bir de Agnus var," diye fısıldıyor. "Ve o da tam bir baba malzemesi. Hepsini toplayacağım."

"Yardıma ihtiyacın var, Lay."

"Kapa çeneni. Babanla çalışıyorsun."

"İstemiyorum." Kelimeleri söylerken yanaklarım ısınıyor. Jonathan karşımdaki koltukta oturuyor ve dikkati tablette olsa da onun da konuşmaya odaklandığından hiç şüphem yok.

Layla'ya İngiltere'deki durum hakkında soru sormamın imkanı yok. Telefonu elinden kapıp aramayı sonlandırmakta tereddüt etmeyecektir.

Diğer şeylerin yanı sıra bu konuda da tam bir zorba.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Peki her şey yolunda mı? Rahat mısın?"

"Kesinlikle. Bu bir tatil gibi ve babamın konağı en iyisi." "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Bize çok iyi bakıyor." "Çok memnun oldum. Ethan'a benim adıma teşekkür et."

"Hemen dışarıda. Onunla konuşmak ister misin?"

"Evet, tabii." Daha cümlemi bitirmemiştim ki Jonathan ayağa kalktı ve elini uzatarak üzerime yürüdü.

Ona ters ters bakarak iç çektim. "Bir daha düşündüm de, ona şahsen teşekkür edeceğim, Lay. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatır kapatmaz Jonathan'ın eline tutuşturuyorum, içim içimi yiyor.

Onu cebine sokuyor ve hâlâ tabletini kucaklayarak yanıma oturuyor. "Ethan'a telefonda ya da yüz yüze teşekkür etmeyeceksin. Onu bir daha gördüğünde ters yöne yürüyeceksin."

Ve aynen böyle, tabletine geri döner. Artık emrini verdiği göre, işi bitmiştir.

Siktir et onu.

Birkaç dakika derin nefes alıyorum, çünkü heyecanlıyken konuşursam, bu bana geri tepecek. Jonathan'ın işbirlikçi zekâ seviyesi, insanların duygularını onlara karşı kullanmaktan çekinmiyor.

"Ethan'a minnettar olursam, bunu ifade ederim." Başını kaldırmıyor.

"Kaldırmayacaksın."

"Arkandan onunla buluşursam bunu bilemezsin."

Söylediğim şeyin ciddiyetini çok geç fark ediyorum. Jonathan'ın dikkati bana odaklanıyor, saat beş yönündeki gölgesinin altında çenesi sıkılıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"İstediğim kişiyle görüşmekte özgür olduğumu söyledim." Yerimde duruyorum ama parmaklarım titriyor. Jonathan'ın şu anda korkutucu görüldüğünü söylemek yetersiz kalır.

"Sözlerini aynen tekrarla Aurora."

Sessiz kaldığımda tableti bırakıyor. Beni boğazımdan tutup yanına çekene kadar fark etmiyorum. Dokunuşu sert, acımasız ve genellikle beni tahrik ederken, yüzündeki ifade beni dehşete düşürüyor.

"Az önce Ethan'la arkamdan iş çevireceğini mi söyledin? Bu mu yani? Bu

mu "Peki, eğer izin vermezseniz -"

?" "Bu bir evet ya da hayır sorusu," diye sözümü kesti.

"Bunu yapmayacağım," diye fısıldadım. Jonathan'a meydan okumayı sevmeme rağmen, çirkin tarafını ortaya çıkarmak tamamen farklı bir şeydir.

Ethan'ın dahil olduğu her konuda tuhaflaşıyor ve ben de bunun ortasında kalmak istemiyorum.

"Neyi yapmayacaksın?" Boğazımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve bu sefer tahrik tenime yayılıyor.

Bu adada geçirdiğimiz günler boyunca, onun dokunuşuna her zamankinden daha fazla alıştım. Kıçıma sokup durduğu farklı oyuncaklarla ilgili olabilir. Ne zaman içimde bir tane varken beni becerse, orgazmım aynı anda bir düzine farklı yerden vuruyormuş gibi hissediyorum.

Ama derinlerde, bunun sadece oyuncaklar, cezalar veya egzotik pozisyonlar yüzünden olmadığını biliyorum. Onun yüzünden - Jonathan. Beni dinleme şekli, bana geçmişin benim hatam olmadığını söyleyip durması. O söyleyene kadar bu sözleri ondan duymam gerektiğini hiç bilmiyordum.

Ne zaman sahilde yürüsek ya da dinlensek, her şey hakkında konuşuruz. Hayatlarımız, vizyonlarımız ve hedeflerimiz. Jonathan için bu güç arayışı. Benim içinse sanatsal çizgimi kanıtlamak. Tasarım yoluyla yakalanamayan zamanı bir şekilde yakalama yeteneği. Ona saatleri seçmemin nedenlerinden birinin de bu olduğunu söylediğimde kaşlarını kaldırdı. Alicia'nın bana getirdiği hediyeyle başlamış olabilir, ama zaman kavramına duyduğum hayranlık benim itici gücüm oldu.

Küçükken zamanı hafife alırdım. Ama hayatım altüst olduktan sonra, mümkün olan her saniyeyi anmak istedim. Jonathan'a alkol yüzünden kendimi kaybettiğimi söylediğimde benimle gurur duyduğunu söyledi. Ben de ona tırmanıp beni o anda götürmesini isteyebilirdim.

İhtiyacım olduğunu düşündüğümde daha fazlası olduğu gerçeği, sahip olduğumu bilmediğim düğmelerime basıyor.

Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum ama Jonathan zahmetsizce hayatımın ayrılmaz bir parçası haline geldi. İstesem bile ondan kurtulamazdım.

Bu hem korkutucu hem de heyecan verici.

Sorusuna cevap vermek yerine, "Ethan'dan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye geçiştiriyorum.

"Biliyorsun."

Başımı sallayarak ona sarılıyorum. "Sadece Alicia'nın ölümü yüzünden değil. Aksine, fabrikasını, karısını ve hayatının dokuz yılını da kaybetti. Karşılaştıracak olursan, Ethan senden daha fazla zarara katlandı."

Aldatıcı bir şefkatle başparmağıyla çenemde iz bırakıyor. "Onun tarafını mı tutuyorsun, vahşi şey?"

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Ben... Ben seni tanımak istiyorum."

"Ethan ile ilişki mi deşifre etmenin bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

"İster kabul edin ister etmeyin, rakip olarak g ö r d ü ğ ü n ü z tek kişi o."

"Layık olmak benim kullanacağım kelime değil.

Çileden çıkarmayı dene." "Hadi, bana ne hakkında olduğunu söyle."

Başparmağı tenimde aşağı yukarı kaymaya devam ederek çıldırtıcı bir sürtünme yaratıyor. "Bilmen gereken tek şey, onun sana yakın olmasından hoşlanmadığım."

"Neden?"

"Çünkü."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Cevap vermemesi gerekiyordu."

"Bekle. Aynı tip kadınlara ilgi duyduğun için mi?" Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Jonathan'ın beni Ethan'dan uzak tutmak istemesi çok mantıklı çünkü Ethan'ın da beni kendisi gibi gördüğünü düşünüyor.

Gözlerini kısarken başparmağı durur. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ethan söyledi."

"Ethan sana söyledi," diye tekrarlıyor ölümcül bir keskinlikle. "Sana başka ne söyledi?"

"Eskiden üçlü seks yaptığınızı ve kadınları paylaştığınızı ve aynı tiplere ilgi duyduğunuzu söyledi."

"Ve sonra benden daha iyi olabileceğini söyledi, değil mi? Onu öldüreceğim."

"Öyle bir şey demedi."

"Bunu hep kadınlara söylerdi." Dudakları bükülür. "Aslında söylemesine gerek yoktu. Yine de ona doğru çekildiler."

"Ne demek istiyorsun?"

Duraksıyor ve her zamanki gibi baskı altında hissettiğinde soruma cevap vermeyeceğinden şüpheleniyorum ama sonra sessizce konuşuyor. "Geçmişte, kadınların becermek istediği kişi hep bendim, ama bir ilişki hayal ettikleri kişi Ethan'dı."

Oh. Jonathan benim de onlar gibi olacağımı düşünüyor. Hiç de değil. Çılgınca ama onun üstüne kimseyi seçmezdim.

"Fark etmediysen söyleyeyim, göz korkutucusun

Jonathan." Gözlerini tekrar bana dikti. "Doğru."

"Ciddiyim. Kimsenin yanına yaklaşmaya cesaret edemediği tanrısal bir varlığınız var."

"Sen yaptın."

"Her zaman seni seçerdim." "Her zaman mı?"

"Her zaman."

Yüz ifadesini düzeltmeden önce biraz gülümsüyor. "Ethan bu fikri aklına soktuğu için hâlâ ölü."

"Kes şunu."

"Onu korumaya çalışmayın. Onun hayatı sona erdi."

"Değilim." Çekingen bir şekilde gülümsüyorum. "Gerçekten böyle bir öneride bulunmadı." Ve eğer yapmış olsaydı, onu kesinlikle korurdum. Bakılırsa

Jonathan'ın tepkisi, ona zarar vermekten çekinmeyeceğini gösteriyordu. "Ethan masum olduğu kanıtlanana kadar suçludur."

"Tam tersi olmalı Jonathan."

"Benim kitabımda öyle değil." Yüz ifadesi granit gibi sert. "Ağzından başka ne kaçırdı? Hiçbir şeyi atlama."

"Sadece bu ve senin kırık kadınları tercih ettiğin gerçeği. Nasıl oluyor da ikiniz de aynı tip kadınlardan etkileniyorsunuz?"

Sakin sesi bir hale gibi etrafımı sarmadan önce bir süre sessiz kalıyor, "Bu bir meydan okuma."

"Meydan okuma mı?"

"Ethan ve ben normalden hoşlanmıyoruz. Normal sıkıcıdır. Üniversitedeyken kızların ayaklarımıza kapanması sorun değildi ama kısa süre sonra bu heyecan kayboldu. Öte yandan kırık dökük kadınlar ilginçti. Onları keşfetmemiz ve mümkün olduğunu düşünmedikleri yüksekliklere çıkarmamız gerekiyordu. Bu üçümüz için de heyecan vericiydi."

Jonathan ve Ethan'ın bir kadına tapınma görüntüsü boğazımı kurutuyor. Bundan hoşlanmıyorum - hoşlanmamam gerektiğinden değil. Çok eskidendi. Hâlâ hoşuma gitmiyor, lanet olsun.

Jonathan'ın da beni bir meydan okuma olarak görmesi, midemin dibine kötü bir şekilde oturuyor.

Onun için sadece bu kadar mıyım?

"O zaman Ethan'a kızmamalısın," diye mırıldandım. "Geçmişteki gibi bir paylaşım olacağını düşünüyor olmalı."

Bir an oturuyorum, sonra Jonathan beni sürüklüyor. Nefes nefese kucağına düşüyorum. Gözleri korkutucu bir renge bürünürken parmakları hâlâ boğazıma sarılmış durumda.

Ona bakıyorum ve sadece beni parçalara ayırmakla kalmayıp aynı zamanda içime ulaşabilen o bakışa hapsolmuş durumdayım.

"Böyle bir şey olmayacak." Sesi, kesmek için tasarlanmış bir kenar ile kırılmış.

"Hayır mı?"

"Benden başka kimse sana dokunamaz. Eğer biri teşebbüs ederse, ortadan kaybolur ve bir daha asla geri dönmez."

Onun saf erkek sahipleniciliği bir seviyede korkutucu olabilir, ama nedense göğsümde yanan ateşi soğutuyor.

"Bunu yapar mısın?"

"Bundan daha fazlasını yaparım Aurora. Benim olduğumu söylediğimde şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Parmakları beni şortumun üzerinden kavırıyor ve bir zevk patlaması yaratıyor. "Bunu kanıtlamak için içine bir bebek koyacağım."

Sözleri karşısında gülümsemem azalıyor.

Hiç prezervatif kullanmamış olması ve bir noktadan sonra içime boşalmaya başlaması ve sık sık tohumlarını içime boşaltması şimdi her şeyi açıklıyor. Ya da ona doğum kontrolü kullanmadığımı söylediğimde onaylayarak başını sallaması.

Zalim bunca zamandır beni hamile bırakmaya çalışıyordu.

Bu beni kızdırmalı ya da başka bir şey yapmalı, ama boğazımın arkasında kalan acı tadı geçemiyorum.

"Yapamazsın," diye
mırıldandım. "Neyi
yapamam?"

"İçime bir bebek koyamazsın. Ben kısırım Jonathan." Sesim onun isminde boğuluyor ve mesafeye ihtiyaç duyarak doğruluyorum.

Gitmeme izin veriyor ve onun odunsu kokusundan başka bir şey solumama izin verdiği için minnettarım. Belki de ona istediği bebeği veremediğim için benden nefret edecek. Başlangıçta buna karşı olduğuna yemin edebilirim, ki Aiden ve Levi'ye sahip olduğunu düşünürsek bu mantıklı ve bir dereceye kadar beni rahatlatı.

Fikrini değiştirip bebek istemesi kafamı karıştırıyor. Bu duygudan, birçok yönden kusurlu olduğum gerçeğinden nefret ediyorum. Bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamayacağım gerçeğinden.

"Bu nasıl oldu?" Sesi aynı, kontrolün ve sertliğin sınırıyla ve bir bakıma bunun için minnettarım.

"Ben bu şekilde doğmuşum. Bunu ergenliğimin sonlarında doğum kontrolü için aile hekimine gittiğimde keşfettim. Bazı testler yaptı ve bana genetik olarak hasarlı bir yumurtalıkla doğduğumu, bu yüzden asla kendi çocuğum olamayacağını söyledi."

Sessizlik.

Jonathan'a bir göz atmadan önce aramızdaki mesafe bir saniye kadar uzuyor.

Beni her zamanki gibi dikkatle izliyor.

O daha bir şey söyleyemeden, "Yani bu olmayacak - çocuklardan bahsediyorum. Eğer bunları istiyorsan, o zaman başka bir yerde aramalı ve başka birini bulmalısın -"

Beni tekrar boğazımdan yakalayıp nefeslerimi, düşüncelerimi ve kelimelerimi yok eden bir yoğunlukla öptüğünde sözüm kesiliyor. Jonathan'ın içine düşünüyorum, parmaklarım tişörtünü kavlıyor ve gözlerim öpüşündeki ham güç ve duygusallık karşısında kapanıyor.

Sanki ağzıyla bir noktaya parmak basıyor ve tam olarak ne olduğunu kestiremesem de bunu hissediyorum. İçine düşünüyorum. Onunla bir oluyorum.

İkimiz de nefes nefese birbirimizin havasını emerken dudakları benimkilerden uzaklaşıyor. "Siktir et onu. Sen olmayan herkesin canı cehenneme, vahşi şey."

Göğsümde çok şiddetli bir his patlıyor, neredeyse acı veriyor. Ama aynı zamanda, ihtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim bir rahatlama. "Ama bebek istediğini söylemiştin."

"Onunla sadece seni kendime yapıştırmak istemiştim. Şimdi başka bir yöntem bulacağım."

"Gerçekten mi?"

"Sana hiç yalan söyledim mi?" "Hayır, ama..."

"Zaten Aiden var ve Levi'yi de ben büyüttüm, yani o da benim oğlum sayılır. İnanın bana, bu iki serseriye sahip olmak bir düzine çocuğa babalık yapmak gibi bir şey."

Küçük bir gülümseme dudaklarımı sıyrıyor. Bunu kesinlikle görebiliyorum.

"Ama eğer çocuk istiyorsan, bunu gerçekleştireceğim." Yüz ifadesi kararlı bir hal alıyor. "Hangi doktoru tehdit etmem gerektiği umurunda değil."

"Kes şunu." Gülümsüyorum. "Onları istemiyorum." "Neden istemiyorsun?"

"Çünkü psikopati genetikdir ve çocuğumun babamın özelliklerini taşıması riskini asla göze alamam."

"Yapmadın."

"Benim bu kaderden kıl payı kurtulmuş olmam, soyumun da kurtulacağı anlamına gelmez - ya da bir sonraki neslin, ya da bir sonrakinin. Üreme yeteneği olmadan doğmak bu durumda bir lanet değil, bir lütuftur."

"Sen ne yaparsan o olur Aurora." Saçlarımı okşuyor. "Dünya parmaklarının ucunda."

"Öyle değil."

"Artık öyle. Dünyayı senin önünde dize getireceğim. Tek yapman gereken istemek."

"Neden?"

Fısıldıyorum.

"Neden ne?"

"Bunu benim için neden yaptın?"

"Çünkü dünyanın kraliçem için diz çökmesi gerekiyor."

Kraliçem.

Ağzım açık kalıyor ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Vay anasını. Sanırım Jonathan bana kraliçem dedi. Yanlış duymadım, değil mi? Hayal gücümün sadist bir oyunu değil.

Değil mi?

"Şimdi." Parmakları şortumun altına giriyor ve bacaklarım isteyerek açılıyor. "İyi bir kız oldun mu?"

"Ne?"

"Fişi takıyor musun?" Hayır.

Kahretsin.

Layla ile yaptığım telefon görüşmesi için o kadar heyecanlıydım ki, aptal oyunağı koymadan aşağı indim.

"Hayır dersem ne yapacaksın?" Mırıldanıyorum.

"Eğer sana şaplak atarsam bundan hoşlanacaksın, bu yüzden bir adım daha ileri gideceğim." Parmakları kıvrımlarıma batıyor ve sırtımı ona yaslıyorum.

"Bir adım daha mı?" İnliyorum.

Dudakları kulak mememi buluyor ve fısıldıyor, "Orgazm olmayacak."

"Jonathan!" İtiraz ediyorum.

"Sadece iyi kızlar orgazm olur."

"Bunu bir daha yapmayacağım." Yüzünü parmaklarımla kavriyorum ve dudaklarımı çenesine değdiriyorum, onu öpmemden ne kadar hoşlandığını biliyorum. "Lütfen?"

"Daha çok çalış."

Yanağına, dudaklarına, yontulmuş çenesine, hatta burnuna ve göz kapaklarına öpücükler konduruyorum. Onu öpme konusunda ilk kez bu kadar açık sözlü davranıyorum ama Jonathan beni durdurmuyor. Aksine, ona tapmam için bana yer açmak amacıyla elini biraz gevşetiyor.

Daha önce hiç yapmadığım gibi onu doyurmak için. Ben bakımlarıma devam ederken, ellerinde kıvrana kadar beni yavaşça parmaklıyor, yalvarıyor

daha fazlası için.

"Jonathan..." "Ne?"

"Daha fazla..."

"Daha ne?" Parmaklarını içimde döndürüyor ve ben de sırtımı ona yaslıyorum.

"Bu...bu...lütfen..."

Parmaklarını çekiyor ve yüzüne karşı inliyorum, ama kemerini çözüp kocaman, zonklayan aletini içime kaydırduğunda uzun süre beklemem gerekmiyor. Beni tamamen doldururken aynı anda inliyoruz. Yavaş ve ölçülü bir şekilde iterken parmakları ıslaklığımı tıkaç yerine kullanarak arka deliğime doğru kaydırıyor. Hem amımı hem de götümü sikerken metal bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

Ama sahip olduğu tek şey bunlar değil. Bedenimi, kalbimi ve ruhumu ele geçiriyor ve bu tamamen benim kontrolüm dışında. İstesem bile bunu durduramam.

Jonathan'dan dünya korkuyor olabilir, ama ben onun kasvetli gözlerine bakarken, güvenlik ve aidiyet buluyorum - bir daha bulabileceğimi hiç düşünmediğim duygular. Ve bu benim kontrolüm dışında olduğu için beni çok korkutuyor. Aynı zamanda, ondan kaçmak da istemiyorum.

"J-Jonathan..." İnliyorum, boynunu bir cankurtaran halatı gibi kavriyorum. "Ne, vahşi olan mı?"

"Daha sert."

Beni sınıra getirirken eli boğazımı sarıyor. Yine de durmuyor. Adını haykırdığımda bile.

Onun vücuduna karşı kıvranırken değil.

Yalvardığımda değil - daha fazlası için mi yoksa durması için mi hiçbir fikrim yok.

Sanki bana doyamıyormuş gibi beni sayısız pozisyona sokuyor. Sanki içimden çıktığı anda aramızdaki bağı kaybedecekmiş gibi, ki öyle olursa hiç şaşırmam.

Sonunda içime boşaldığında, çok lezzetli bir şekilde harcanmış ve acımıştım.

Kollarında gevşek bir şekilde yatarken, dudaklarımdan tatmin olmuş bir inilti çıkıyor ve uyumadan önce, "Eve gitmek istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor, "Eve gitmek ister misin?" diye tekrarlarlarken sesi sakinleşiyor.

"Kaçmaktan bıktım usandım." İçimden bir ürperti geçiyor. "Sonunda geçmişimdeki canavarın önünde durma vaktim geldi."

AURORA

DEve gitmeyi istemek ve bunu gerçekten yapmak tamamen farklı iki şey. Tek yapmak istediğim bir çukur kazıp içine saklanmak.

Ancak, geçmişte olduğu gibi kaçma düşüncesi beni sakat bırakıyor. Artık bunu yapamam. Yeniden başlayamam, yeniden doğmuşum gibi davranamam ve hayatıma devam edemem.

Battaniyenin altında titreyerek geçirdiğim yalnız gecelerin anıları ürpermeme neden oluyor.

Ayrıca, bulduğum hayattan ve dengeden vazgeçemem. Bu sadece Layla ve H&H ile ilgili değil. Aynı zamanda Aiden, Levi, Astrid ve Elsa ile de ilgili. Moses, Margot, Tom ve hatta Harris hakkında. Yeniden bulduğum aile duygusuyla ilgili. Ve bu zincirin en tepesinde Jonathan var.

Her şey boyunca elimi tutan ve aklımı kaçırdığımı düşündüğünde bile beni yargılamayan adam. Eğer bir şey olursa, beni koruyacağına söz verdi. - kendim de dahil.

Kendimi bildim bileli güvenebileceğim tek kişi kendim oldum. Koruma sadece benim tarafımdan sağlanabilirdi. Jonathan'ın orada olması daha önce hiç yaşamadığım bir huzur getiriyor.

Ama bu sadece getirdiği koruma hissiyle ilgili değil. Hayır. Aynı zamanda kafamın içindeki labirentte kaybolmama izin vermemesiyle de ilgili. Sanki ne kadar karanlık olduğunu biliyor ve beni her seferinde dışarı çekiyor.

Beni bu kadar iyi okumasını sağlayan şeyin ne olduğundan emin değilim. Aramızdaki yaş farkından dolayı olduğundan şüpheliyim, ki ironik bir şekilde artık bunu düşünmüyorum ve düşündüğümde de her şeyden çok hayranlık duyuyorum.

Jonathan sadece beni tanımakla kalmıyor, aynı zamanda ihtiyaçlarımı ben daha farkına varmadan fark ediyor. Bana ihtiyaçlarımı tanımayı öğretti.

Kişinin kendi güçlü ve zayıf yönlerini bilmesi, daha fazla çaba göstermesini sağlar.

Onunlayken kendimi hem savunmasız hem de güçlü hissediyorum. Dünyayla başa çıkabilirim ama aynı zamanda bir gün ayağımın altındaki halıyı çekmesinden korkuyorum.

Çünkü şu anda? Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Bir zamanlar kız kardeşimin kocası olduğu gerçeği artık beni zorluyor.

Çok özür dilerim, Alicia. Ben gelmiş geçmiş en kötü kardeşimim.

İngiltere'ye varır varmaz ilk durağımız Birmingham.

Kahya bizi Ethan'ın Birmingham'daki malikânesinde -ya da sarayında- karşılarlarken Jonathan'a "Layla'yı kontrol etmeye kendim de gelebilirdim," diyorum. Londra'dakinden çok daha büyük ve görkemli aslan heykelleri ve yüksek kuleleriyle girişe ulaşana kadar Moses uzun bir süre araba kullanmak zorunda kaldı.

"Ethan'ın evine yalnız gelmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Soru açıkça retoriktir çünkü Jonathan o kibirli ses tonuyla devam eder: "Saçmalık."

"Ona pislik gibi davranma, tamam mı?" Etrafta biri vardır diye fısıldıyorum. "Ne de olsa onun evindeyiz."

"Duruma

göre
değişir."

"Neye
bağlı?"

"Sana doğru bakıp bakmadığına göre."

Kıkırdıyorum. "Ciddi olamazsın."

O gergin bakışlarından biriyle beni sabitliyor. "Çok ciddiym ve bunu onun önünde kanıtlamamı istiyorsan, kanıtlarım."

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. Ne de olsa geçmişte kadınları paylaşıyordun." Ve hayır, bunu hâlâ atlatamadım.

"Cümlelizdeki anahtar ifade 'geçmişte'. Onunla aynı masayı bile isteyerek paylaşmazdım."

"Merak ediyorum da... Eğer kavga etmiyor olsaydınız, hala kadınları paylaşıyor olur muydunuz?"

Beni belimden kavırıyor, parmakları yan tarafıma batıyor. "Ne sikime bu soruları soruyorsun? Ethan'ın ya da başka birinin söz konusu olmadığını çoktan kabul ettik. Hayatının geri kalanında seni paylaşmayacağım."

"Hayatını mı kastediyorsun?"

"*Senin* hayatın. Ölüm beni durduramaz, vahşi olan. Bir yolunu bulacağım, hayalet olarak bile."

"Bundan hiç şüphem yok." Sağımızdan gelen erkeksi ses konuşmamıza ara veriyor.

Jonathan gitmeme izin vermek yerine, sahiplenici bir eli sırtımın alt kısmında tutarak beni yanına dikeyor.

Ethan merdivenlerin dibinde duruyor, bir elini pantolonunun takım elbise cebine sokuyor ve dostça gülümsüyor. "Birmingham'daki evime hoş geldin Aurora. Jonathan, buraya gelmeyeli uzun zaman oldu. Sanırım yirmi yıldan fazla oldu."

"Yeterince uzun değil."

Ona dirsek atıp fısıldıyorum, "Uslu dur."

Jonathan, Ethan'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Sana bakıyor, yani bu bir hayır demek," der.

"Her zaman büyüleyicisin Jonathan." Ethan ona gülümsüyor ama gülümsemesinde hiç hoşnutluk yok.

İkincisi kaşlarını çatarak karşılık verir.

Buradaki testosteron miktarı çok yüksek. Neredeyse dilimde tadını alabiliyorum.

"Layla ve ailesi nerede?" Gerginliği dağıtmak için soruyorum.

"Bay ve Bayan Hussaini gezintiye çıktılar, Layla'ya gelince -"

Ethan'ın sözleri odanın diğer tarafından bir kapının açılması ve Layla'nın elinde bir sepet gülle içeri girip yaprakları vakur yüzlü Agnus'a fırlatmasıyla kesilir. Agnus bundan hiç hoşlanmamış gibi görünüyor ama Layla sırtırken sessizliğini koruyor. "Seni kesinlikle bir prensese dönüştürebilirim, Agnus. Bunu yapabilecek biri varsa, o da benim."

Ethan gülüyor ve Jonathan bile her zamanki gibi tepkisini gizlemeden önce gülümsemek üzere. Ethan ve Jonathan arasında bir model görmeye başlıyorum. Biri daha açık, diğeri daha kapalı. Ancak pek çok ortak özellikleri var - en önemlisi de güce duydukları açlık. Ne kadar çok şeye sahip olurlarsa, o kadar çok şey isterler. Bu yüzden uzun zaman önce birbirlerine bağlandılar.

Jonathan bu konuda daha açık sözlü. Ethan bunu o kadar göstermiyor ama bu onun arzusunu inkâr etmiyor.

Beni gören Layla, Agnus'un göğsündeki gül sepetini iterek bana doğru koşuyor.

Kollarımı açıyorum ve itiraz etmeden bana sarılıyor. "Seni çok özledim, dostum. Sakın beni bir daha terk etme."

"Ben de seni özledim Lay."

"Gel hadi." Elimden tuttu. "**K o n u ſ a c a k** çok şeyimiz var." Ethan merdivenleri işaret eder ve Jonathan'a kaşlarını kaldırır. "Ofisim mi?"

Jonathan'a "Uslu dur," diyorum.

"Hayır," diye karşılık veriyor ve Agnus elindeki gül sepetini masanın üzerine bırakıp onları takip ederken başımı sallıyorum.

Üçü oradayken, o ofiste neler olacağını ancak hayal edebilirim. Kesinlikle tanık olmak isteyeceğim bir şey değil.

Layla ve ben bahçede bir bankta oturuyoruz. Buradaki ağaçlar o kadar uzun ki ufku kapatıyorlar.

"Yani?" diye soruyor sabırsızca.

"Detaylar." "Benden nefret etmeyeceğine söz verir misin?"

"Asla. Ya sür ya öl, unuttun mu?"

İçimi döktüm ve Layla'ya Leeds'te büyüdüğümünden bu yana yaşadıklarımı, o suça tanıklığımı, kız kardeşimi kaybedişimi ve tüm o mahkeme kâbusunu anlattım.

Ben konuşurken Layla'nın yüz ifadesi düşüyor ve bitirdiğimde benden nefret ettiğini düşünüyorum ama bana tekrar sarılıyor. Bir günde iki kez sarılmak bir ilk.

"Tüm bunları tek başına yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Çok gençtin."

Ona sarıldım ve gözyaşlarımı serbest bıraktım. İlk kez her şeyi anlatıyorum ve olan biten her şeyi anlatabileceğim tek kişi Layla olduğu için çok minnettarım.

Geri çekiliyor ve kollarının arkasıyla gözyaşlarımı siliyor. "Johnny seni buradan götürüp kafanı dağıttığın için brownie puanı aldı. Babalık statüsü geri verildi."

"Berbatsın." Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, Lay."

"Hangi ismi tercih edersin? Clarissa mı Aurora mı?"

"Clarissa'yken mutluydum ama bu başkalarının acı çekmesi pahasına oldu. Artık o olmaktan hoşlanmıyorum. Onunla ilgili anıları ya da yaşadığı korkuları sevmiyorum."

"Aurora o zaman. Sana başka bir şey demek çok tuhaf olurdu." Çekingen bir şekilde sırtıyor. "Neden bu ismi seçtin?"

Yaz anıları ve marshmallow kokusu geri gelirken gülümseme sırası bende. "Alicia eğer bir kız çocuğu olsaydı adını Aurora koyacağını söylemişti. Sanırım bu isim bende kaldı."

"Geldiğin noktayla gurur duyuyorum dostum." "Şu anda duygusal mı davranıyorsun?"

"Kim? Ben mi? Asla!" Gülüyoruz ve o daha da yaklaşıyor, yüz ifadesi ciddiyete dönüşüyor. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Hâlâ düşünüyorum. Hey, Lay, işi özlemiyor musun?"

"Gerçekten mi? Burada aklımı kaçıırıyorum. Hareketsiz kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsun ama sorun değil. Dayanabilirim."

"Şey, yapamam."

"Ne yapmak niyetindesiniz?"

"On altı yıl önce yapmam gerektiği gibi dik duracağım."

ERTESİ GÜN SAVCILığA GITTİM. SÖYLEMEDİM.

Jonathan, çünkü o beni durdururdu.

Hayatımı korku içinde yaşamayı reddediyorum, ne zaman kapımı çalacaklarından ya da sokaklarda yürürken beni yakalayacaklarından korkuyorum.

Planlarımı Jonathan'la paylaşmasam da, onun bana söylediği sözlerle donanmış bir şekilde binaya doğru ilerliyorum.

Sen yanlış bir şey yapmadın.

O haklı. Yapmadım. Ve şimdi, bunu kabul edeceğim.

Beni ortasında gri bir masa olan beyaz bir odaya götürdüler. Savcı sorularıyla gözümü korkutmaya çalışırken soğukkanlılığımı koruyorum.

Kendisini Joffrey Dale olarak tanıtan savcı, birkaç on yıllık tecrübeye sahip yaşlı bir adam. Onu böyle ülke çapında önemli bir davaya atamaları mantıklı.

Gür kaşları sanki insanları yargılamak için yapılmış gibi birbirine çekilmiştir. Takım elbisesi bir beden büyük ve kafası yarı kel, saçları da ortadan taranmış. Ama bu onun açık kahverengi gözlerindeki keskin bakışı yok etmiyor.

Önündeki dosyayı okuyarak geçirdiği uzun bir sessizlikten sonra Joffrey nihayet başını kaldırır. "Temel bilgilerle başlayalım. Adın ne senin?"

"Aurora Harper."

"Yasal olanınız, bayan."

"Aurora Harper. Kayıt ettirdim."

Büyük olasılıkla bir taktik olduğu halde, sanki bu bilgi onun için yeniymiş gibi başını sallıyor. İçinde bulunduğumuz sterilize edilmiş gibi görünen beyaz oda bile psikolojik bir numara olmalı. Polis zamanında bana da çok oynamıştı ama fark edemeyecek kadar küçüktüm.

"Buraya neden geldiniz Bayan Harper?"

"Gönüllü sorgulama."

Bana donuk gözlerini dikti. "Ne için?"

"Maxim Griffin'in şartlı tahliye duruşması." Ellerim kucağında birbirini kavıyor ama onları gevşemeye zorluyorum.

"Bay Griffin ile ilişkiniz nedir?" "O benim babam."

"Ve suç ortağı olmakla suçladığı Clarissa sen misin?" Başımı salladım.

"Onun suçlamalarını kabul ediyor musunuz?"

"Eskiden adı Clarissa olan kızı olduğumu itiraf ediyorum.

Hepsi bu kadar. Suçlamaları tamamen yanlıştır."

Tekrar dosyaya odaklanıyor, öldürülen kadınların resimlerini alıyor, olay yerindekileri de, ve onları önüme koyuyor. Gözlerim dolmaya başlasa da kendimi yüzlerine bakmaya zorluyorum.

"Onları hatırlıyor musunuz, Bayan Harper?"

"Tabii ki biliyorum. Onları her zaman rüyamda görüyorum." "Kim onlar?"

"Babamın kurbanları."

"Ölüm nedenlerini hatırlıyor musunuz?"

Derin bir nefes yutuyorum, hava boğazıma takılıyor. "Koli bandıyla boğulma."

"Boğulma sonucu ölümün ne kadar sürdüğünü biliyor musun?" Soru açıkça retoriktir çünkü düz tonuyla devam eder, "Normalde yirmi dakikadır, ama onların durumunda, süreci yavaşlatmak için koli bandında küçük bir açıklık bıraktı. Ölüm süreçleri dört ila yirmi saat arasında değişiyordu. Tüm o saatleri hava almak için yalvararak geçirdiler, sadece ölümü bulmak için."

"Bunu biliyorum! Ayrıca onları takip ettiğini ve onları kulübeye çekmeden önce dünyadaki rüyalarıymış gibi hissettirdiğini de biliyorum. Ayrıca kollarını kestiğini, onlar boğulurken vücutlarıyla oynadığını, sonra da

onları gömmeden önce bir ödöl olarak koli bandı yaptırdı. Ayrıca bildirilen yedi kurbanın onun tek kurbanları olmadığını ve diğer birçok davanın delil yetersizliğinden kapatıldığını da biliyorum. Peki neden tüm bu maskaralık yerine bunları araştırmıyorsunuz? Neden o hasta piç kurusuna şartlı tahliye hakkı tanıyorsunuz?"

Patlamama rağmen Joffrey'nin sesi ve ifadesi soğukkanlılığını koruyor. "Çünkü Bayan Harper, bu cinayetlere karışan tek kişinin o olmadığına dair elimizde kanıtlar olabilir."

"Ne kanıtı?" Acı bir şekilde gülüyorum. "Öz babama karşı tanıklık ettim. Kız kardeşimi kaybettiğim gün onu sana getirdim. Bana karşı bir şeyiniz varsa gösterin, ama olmadığını biliyorum. Hepiniz onun ekmeğine yağ sürüyorsunuz."

"O zaman neden Tanık Koruma Programı'ndan kaçtın?"

"Polise güvenmiyordum. Agresif ve dikkatsizdiler ve onların yanında kendimi güvende hissetmiyordum."

"Ya da kaçıp saklanmak istediniz."

"Kaçmak ve saklanmak isteseydim, neden kendi isteğimle buraya geleyim ki?"

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama kapı çalınıyor. O daha ayağa kalkamadan kapı hızla açılır ve ellili yaşlarının başında görünen bir adam içeri girer. İnce ve kısa boylu, şık çizgili bir takım elbise giyiyor ve deri bir evrak çantası taşıyor.

"Kimsin sen?" Joffrey sorar.

"Alan Sheldon. Ben Bayan Harper'ın avukatıyım. Gönüllü sorgulama sona ermiştir, derhal geçerli olmak üzere, Dale."

Bir dakika. Avukatım mı var? Bu ne zaman oldu?

"Bayan Harper daha fazla soruya cevap vermeye hazırды." Joffrey ses tonundaki kızgınlığı saklamıyor, ama aynı zamanda sözünü de sakınmıyor.

"Artık değil. Müvekkilimin duruşmadan önce dinlenmesi gerekiyor." Alan bana eliyle işaret etti, ben de ayağa kalktım.

Zaten işim bitmişti. Buraya onları diğer kurbanları araştırmaya teşvik etmek ve babamın çıkarıcı doğası konusunda uyarmak için geldim, ama eğer onun eline düşmeyi tercih ederlerse, o zaman hepsi onların suçu.

"Bayan Harper," diye sesleniyor savcı ben Alan'ın yanındayken. "Bay Griffin asla masum olmadığınızı söyledi. Buna cevabınız nedir?"

Alan bana "Bu soruya cevap vermek zorunda değilsin" dedi.

"Sorun değil. Babamın masumiyetin anlamını bile bilmediğini bilmeli. Tüm hayatını onu lekeleyerek geçirdi."

Ve böylece odadan çıktım. Alan yanımda yürüyor. Yaklaşık aynı boydayız ama topuklu ayakkabı giydiğim için ondan biraz daha uzunum.

"Artık hiçbir gönüllü sorgulamaya gelmeyin ve eğer bir şekilde olursa, lütfen önceden beni arayın hanımefendi."

"Özür dilerim ama sizi kim işe aldı?" "Bay King."

"Oh." Tabii ki Jonathan. Her zaman bir adım önde olduğunu söylemiş miydim?

"Burada olduğunuzu duymuşlar." Alan'ın sesi eleştirelleşiyor. "Basın hemen dışarıda."

Kahretsin. Siktir.

Onlarla yüzleşme düşüncesi omurgamdan aşağı ter damlatıyor. Eminim kurbanların aileleri de oradadır. Moral konuşmama rağmen, kâbusun yeniden başlamasına dayanamıyorum.

Alan, "Bekleyebilir, sonra da arkadan geçebiliriz," diye öneriyor.

"Kaçmak yanlış bir şey yaptığımı kabul etmem anlamına gelir. Yapmadım."

"Unutma, hiçbir şeye cevap vermek zorunda değilsin."

Başımı sallıyorum ama kafam yerinde değil. Duruşmanın karanlık anıları geri dönerken ayaklarım döner kapılarda duraksıyor.

Sorun yok. Bunu yapabilirim. Artık o on altı yaşındaki kız değilim. Omurgamı dikleştirerek dışarı çıkıyorum.

Alan'ın önceden uyardığı gibi, basın bekliyor. Dışarı çıkar çıkmaz bir sürü insan bana doğru koşuyor. Telefonlar ve mikrofonlar yüzüme tutulurken kameralar gözlerimde parlıyor.

Tam bir şamata ve ben de tam ortasında kaldım. Alan beni korumaya çalışıyor ama tek başına hepsini engelleyemiyor. Bedenler bana çarpıyor ve hevesli, hafif yargılayıcı gözler benimkilere dikiliyor.

Her yönden üzerime sorular yağıyor. "Bayan

Harper, kaçtığınız doğru mu?"

"Neden Aurora Harper olarak değiştin? Clarissa Griffin ile birlikte aile geçmişinizi de mi sildiniz?"

"Babanız için kurbanları seçtiğiniz doğru mu?"

"Neden sorgulamaya geldiniz?"

"Aşırılık yanlısı bir cihatçı gruba katılmak için Tanık Koruma Programından kaçtığınız doğru mu?"

"Babanızın suçlamaları hakkında yorumunuz nedir?"

"İlk ifadenize sadık kalacak mısınız yoksa değiştirecek misiniz?"

"Küçükken size antisosyal bozukluk teşhisi kondu mu?"

Genç mi?"

Sözleri birbirine karışıyor ve şimdiki zamanda kalmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Kameraların yanıp sönmesi beni on bir yıl öncesine götürüyor.

"Katil! Katil!" Bir grup insan yolun kenarında protesto gösterisi yapıyor. Elllerinde babam yüzünden hayatını kaybeden kadınların resimleri var.

Uzun zaman önce olmasına rağmen yüzlerini tanıyorum. Aileleri. Geride kalan insanlar.

Sarah onlarla birlikte duruyor, kucağında yardım etkinliğinde gördüğüm yürümeye başlayan çocuğu taşıyor. Bana ters ters bakıyor ve diğerleriyle birlikte çığlık atıyor. "Katil! Adalet istiyoruz!"

İçlerinden biri bana çürük domates fırlatıyor ve ben de gözlerimi kapatıp yüzüme çarpmalarına izin veriyorum. Çantamdan bir peçete çıkarıp silmeye çalışıyorum ama bana bir tane daha atıyorlar.

Gözlerim yaşıyor, ama onları dışarı akıtmayı reddediyorum ve kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Kendimi hissizleşmeye zorluyorum. Bu tür sahneleri atlatmanın tek yolu bu.

Üçüncü domateste siyah giyimli birkaç iri yarı adam Alan'la benim etrafımı sardı. O kadar küçük bir çember içindeyiz ki, boyları ve gelişmiş fizikleri basını ve kurbanların ailelerini engelliyor.

Her şeyi engelliyorlar.

Jonathan o doğuştan gelen özgüveniyle yanıma doğru ilerlerken şaşkın bir ifadeyle bakıyorum. Bir kolunu belime dolayıp beni vücudunun kıvrımlarına doğru çekerken daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama kaplıyor içimi. Etrafımızı saran cehennemden uzaklaşmak için onu bir dayanak noktası olarak kullanarak odunsu kokusunu içime çekiyorum.

Jonathan basının karşısına geçer ve herkesin duyabileceği yüksek bir sesle şöyle der: "Bu benim ilk ve son uyarımdır. Eğer nişanlımı bir daha taciz eden olursa, mahkemede dava açıp onları mahvedeceğim."

Sonra beni bekleyen bir arabaya doğru götürdü. Bacaklarım beni zar zor taşıyor ve beni yarı kaldırması gerekiyor. Aklımda sadece bir kelime kalıyor.

Sağır olmuyorum, değil mi? Çünkü sanırım Jonathan az önce tüm dünyanın önünde bana nişanlím dedi.

AURORA

M *Nişanlın.*
Nişanlım...
Benim..
Nişanlım.

Belki bu kelimeleri kafamın içinde bir kez daha söylersem bir şekilde anlam kazanırlar. Ama gerçekten anlamlı olacaklar mı?

Jonathan, Moses'ın uzattığı ıslak peçetelerle yüzümü ve giysilerimi silerken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Çenesi gergin ve kızgın görünüyor. Bana yönelik bile değil ama bir şekilde bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Aurora!"

"Ne?" *Konuşuyor muydu?*

"Sana iyi olup olmadığını sordum." Sanki bu beni şaşkınlığımdan kurtaracakmış gibi dikkatle beni inceliyor.

Öyle değil.

Konuşmam mümkün olmadığı için başımı sallıyorum. "Kelimelere ihtiyacım var, vahşi olan."

"Ben iyiyim." Ama ben iyi miyim? Hiç sanmıyorum. Tüm basının duyması için ortaya attığı bombadan sonra olmaz.

"Ne sikime oraya girdin ki? Neden önce bana söylemedin?"

Çünkü böyle bir şey yapacağını düşünmüştüm. Yani, tam olarak değil, ama evet, benzer bir şey.

Jonathan'ın medyaya karşı acımasız yöntemlerini okumuştum. Sınırlarını aştıklarında ya da özel hayatına -ya da ailesinin hayatına- burunlarını sokmaya çalıştıklarında onlara hiç merhamet göstermiyor. Onları ne kadar engellerse, ona o kadar takıntılı hale geliyorlar.

Bir elini boğazıma doluyor ve sırtım deri koltuğa yapışsın diye beni itiyor. Onun odunsu kokusu ciğerlerime doluyor ve nefes alabildiğim tek şey bu. Görebildiğim tek şey onun varlığı. Hissedebildiğim tek şey onun dokunuşu.

Bunu yapmasına bayılıyorum.

"Bir cevap bekliyorum," diye ısrar ediyor ve ben onun yumuşak döneminin sona ermekte olduğunu biliyorum. Jonathan koruyucu olabilir, ama aynı zamanda itaat edilmeyi talep eden saçma sapan, acımasız bir çizgisi de var.

"Kaçmaktan bıktım," diye mırıldandım. "Saklanmak için bir nedenim yok. Ben o değilim. Ben babam değilim."

Dudakları, onayladığını tahmin ettiğim bir ifadeyle köşelerinden çekiliyor. "Yine de bir daha asla arkamdan iş çevirme. Eğer Alan'ın ofiste tanıdıkları olmasaydı, buraya zamanında gelemeyebilirdik. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Aurora? Saldırıya uğrayabilirdin."

Yutkunuyorum. "Bu ilk kez olmazdı."

"Siktir." Koltuğun kenarına vurur. "Benim gözetimim altında olmayacak. *Asla*. Anlaşıldı mı?" Ona inandım.

Neden bilmiyorum ama onun ağzından çıkan kelimelere Layla'nın dinine inandığı kadar güçlü bir şekilde inanıyorum. *O* benim dinim.

Daha önce ortaya çıktığında tek düşünebildiğim şey güvenlikti. Garip, değil mi? Zorbam dediğim adamın aynı zamanda en güvenli yerim olması.

"Anlaşıldı mı Aurora?" dedim. Başımı salladım.

"Artık kurbanların aileleri ya da her ne haltsa, başkaları için kendini aşağılamak yok. Onlar senin kurbanların değil ve onların saçmalıklarına katlanmayacaksın."

"Tamam."

"Kimse senin saçının teline zarar veremez Aurora. Benden başka kimse sana dokunamaz. Beni duyuyor musun? Sana on bir yıl önceki cehennemi tekrar yaşatmadan önce hepsini yakacağım."

"Jonathan, onlara zarar verme. Sadece acı çekiyorlar." İsterse onları ayakkabılarının altında ezeceğinden hiç şüphem yok.

"Peki ya sen? Acı çekmiyor musun? On bir yıl önce acı çekmiyor muydun? On altı yaşındaydın, Tanrı aşkına. Maxim'in suçları için seni suçlamaya hakları yoktu ve bunu yapmaya devam ederlerse merhamet göstermeyeceğim. Kimse kalmayana kadar onları yakacağım."

"Jonathan..."

"Bu son Aurora. Buna göz yummuş ve bu yüzden bıçaklanmış olabilirsin ama ben bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Seni koruyacağım."

Kalbim onun sözleriyle, arkasındaki güçle ısınıyor, çünkü dediğini yapacağından hiç şüphem yok. Ama bir noktayı açıklığa kavuşturmam gerekiyor: "Beni korumak zorunda değilsin. Kadın olmam kendimi koruyamayacağım anlamına gelmez."

"Seni kadın olduğun için korumuyorum. Seni koruyorum çünkü sen benim kadınımsın."

Vay canına. Kahretsin.

Ağzım bugün ikinci kez açık kalıyor ama bu sefer kalbim aşırı hızlanmak üzere. Jonathan az önce bana kadınım dedi.

Onun. Kadın.

Bu beni bir şekilde rahatsız etmeli ama kalbimi kaplayan son duygu bu.

Ben bir şey söyleyemeden araba konağın önünde durdu. Jonathan boğazımı serbest bırakıyor, sadece beni kollarında araçtan dışarı taşıyabilmek için.

Omzunu kavradım.

"Yürüyebilirim." "Ve seni taşıyabilirim."

Bu adam ciddi bir zorba.

Margot'nun yanından geçiyoruz ve muhtemelen ceketimdeki domates lekeleri yüzünden bir an bizi izliyor. "Size bir şey getirebilir miyim efendim?"

"Yemek, Margot," diyor Jonathan onun yanından hızla geçerken. "Odamın önüne bırak."

Taşıdığı ağırlığı umursamadan merdivenleri çıkarken onun cevabını beklemiyor. Gerçekten de yaşlı bir adamın dayanıklılığına sahip değil. Gençken nasıl olduğunu ancak hayal edebilirim.

Ya da değil.

Bu da onu Alicia ile hayal etmek anlamına geliyor ve şu anda ona karşı kendimi çok suçlu hissediyorum. Kocasını kendim için istediğim için çok suçlu hissediyorum. Onun yanında başka bir insanla hiç hissetmediğim kadar güvende hissettiğim için.

O, içinde hiçbir şeyin bana zarar vermek şöyle dursun, yanıma bile yaklaşamayacağını bildiğim bir kale gibi.

Odada Jonathan beni ayağa kaldırıyor ve üzerimdeki ceket çıkarıp arkasına atıyor. "Şerefsizler."

"Jonathan..."

"Tek kelime etme Aurora. Sana bunu yapmalarına seyirci

kalmayacağım."

"Hayır, demek istediğim... daha önce söylediğin şey.

Neden söyledin?" "Hangi kısmı?"

"Nişanlın olduğumla ilgili kısım mı?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Değil misin?"

"Ne?"

İfadesi boş kalıyor ve bunun ötesini görememekten nefret ediyorum.
"Bir bakıma öylesin."

"Hayır. Bir anlaşma yapmıştık, hatırladın mı? Burada sadece birkaç haftam kaldı, sonra her birimiz kendi yolumuza gideceğiz. Orada kesinlikle nişanlılık maddesi yoktu." Kelimeleri söylerken bile boğazım ayrılacağımız kısımda düğümleniyor.

Jonathan bir süre daha beni izliyor, bu da kıpırdanmama neden oluyor. Sonunda konuştuğunda sesi ölümcül, "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Olan bu. Bu konuda anlaşmıştık." Neden nefret ettiğim bir noktayı vurgulayıp durduğumu bilmiyorum. Tek istediğim şu nişanlı meselesine ve bunu neden basının önünde gündeme getirdiğine dair bir açıklama.

Avukatı ya da Harris tarafından önerilen bir kamuflaj taktiği olabilir. Unutulan anlaşmadan neden bahsettiğime dair bir fikrim yok. Belki de onaylanmasını istiyorum, çünkü var olduğunu unutmaya başladığımdan eminim. Hatırladığımda da ne kadar az zaman kaldığını düşünüp midem bulanıyor.

Jonathan yüzümü okumadan incelemeye devam ediyor. Şu anda kapalı yüz hatlarından o kadar nefret ediyorum ki. Her zaman olduğu gibi şimdi de kendini benden saklayamaz.

"Huh."

Bu kadar mı? *Huh*. Bu da ne demek şimdi?

Anladın mı?

Katılıyor muyum?

Bir şey yok mu?

Bunun hakkında konuşmalı mıyız?

Ben daha bunu soramadan banyoyu işaret etti. "Bir banyo yap, sonra da yemek ye. Yarın Alan'la yapacağın duruşma için hazırlanmaya başlamalısın."

Sonra arkasını döner ve her zamanki kendinden emin adımlarla çıkışa doğru ilerler. Kapı acı verici bir kesinlikte arkasından kapanır.

Birkaç saniye önce durduğu yeri izlerken kalbim ayaklarıma düşüyor. Geri dönecek, değil mi? Her zamanki gibi telefon edecek, Harris'in züppe sesini dinleyecek ve geri dönecek.

Değil mi?

Alternatifini düşünmeyi reddederek, ağır ayaklarımı banyoya sürüklüyorum ve banyo yerine duş alıyorum. O benim için yapmadan banyo yapmak yanlış geliyor.

Margot bana akşam yemeği getiriyor ve ben birkaç kaşık çorba içmeyi zar zor başarıyorum. Jonathan beni kucağına oturtmadan ya da kaşlarını kaldırıp bana bakmadan yemek yemek yine tuhaf geliyor.

İşim bittiğinde yatağa uzanıyorum ve Jonathan'ın beni bir mengene gibi saran kokusundan uzaklaşmak için Layla'nın mesajlarını okuyorum.

Henüz gelmemiş olması midemin bulanmasına neden oluyor.

Layla: Dostum! Tahmin et ne oldu? S parçası Jake teslim oldu.

Gözlerim açıldı.

Aurora: Jake, fonlarımızı çalıp Avustralya'ya kaçan muhasebeci Jake mi?

Layla: Uh-huh. Şu Jake. Jessica birkaç saat önce teslim olduğu konusunda bilgilendirildi. Parayı harcamış ama en azından adaleti sağlayacağız.

Aurora: Ama... nasıl?

Layla: Hiçbir fikrim yok, ama buna zorlandığını duydum. Bunu her kim yaptıysa, onu seviyorum.

Jonathan.

Bunun her yerinde onun parmak izleri var. Harris'le özel olarak konuştuğu, benim duymamı istemediği şey bu olmalı.

Bunu fark ettiğimde kalbim sızladı. Bunca zamandır Jake'i arıyordu ve sonunda ona bunu ödetti.

Yanına gidip ona teşekkür etme, onu öpme, ona sarılma ihtiyacı bana bir ton tuğla gibi çarpıyor.

Layla: Neyse, bu kadar enayi yeter. Haberleri görmediğimi sanma. Ne zamandan beri Johnny ile nişanlısın?

Layla: Detaylara ihtiyacım var, dostum. Ve senin baban var ama benim yok diye kıskanmıyorum. *ağlayan emoji*

Gülümsüyorum ama bu en iyi ihtimalle üzücü. Layla onunla olan her şeyi tamamen mahvetmiş olabileceğimi bilmiyor.

Mesajlaşmamız bittikten sonra, bütün gece yatakta dönüp durdum. Jonathan geri dönmedi.

JONATHAN

A Anlaştık.
Bir anlaşmamız
olduğunu söyledi.
Lanet bir *anlaşma*.

Telefonumu o kadar sıkı tutuyorum ki, parçalara ayrılmamasına şaşıyorum. Bugün yaşanan tüm o lanet gösteriden sonra işlevimi yerine getirebildiğime daha da şaşıyorum.

Ben Aurora'yla Maxim'le yaşadığımız dram sona erdikten sonra birlikte geçireceğimiz geleceği planlarken, o da lanet olası anlaşmayı düşünüyordu.

Birlikte geçirdiğimiz tüm aylar boyunca tek amacı beni terk etmektir.

Ne yaparsam yapayım aklındaki ilk şey sürekli koşmak.

Dünyayı onun için altına boyasam da, gökyüzünden kanlı yıldızları koparıp ayaklarının dibine serpsem de fark etmez. O sadece üzerlerine basıp kaçacaktır.

Her zaman yaptığı gibi.

Son on bir yıldır yaptığı gibi.

Ama şöyle bir şey var. Geçmişte bana sahip değildi. Ruhu ve bedeni bana ait değildi. Kalbinin benimle ne kadar savaştığı umurumda değil, eninde sonunda onun geri kalanı gibi parçalanacak.

Öyle mi olacak?

Hiçbir zaman şefkat gören biri olmadım. Bu konuda yeteneksiz olmak beni buna karşı sağlam bir duvara dönüştürdü. Kendi annem bile böyle bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünmüyordu. Daha da kötüsü, Alicia benden tamamen uzaklaştı ve öz oğlum bana meydan okumayı her şeyden daha çok önemsiyor.

Aurora neden farklı olsun ki?

Yine de sorun bu değil. Sorun, varoluşum boyunca hiç istemediğim halde onun farklı olmasını istemem.

"Nereye efendim?" Moses n koltuktan sorar.

Harris benim adıma "Genel merkez," diyor. Medya gösterisinden sonra bizi buraya kadar takip etti ve ben ona katılacağımı söylediğimde bir toplantı için ayrılmak üzereydi.

Son bir dakikadır tabletine neredeyse hiç bakmadı. Bu bir rekor. "Bugün evde kalacağını söylememiş miydin?" diye soruyor yavaşça, neredeyse Dikkatli bir şekilde. Yanmanın eşiğindeymişim gibi grnmeliyim ve Harris dış grnşmdeki değişiklikleri fark edecek kadar zeki.

"Sürekli gelmediğim için şikayet etmiyor musun? Geldiğim için mutlu olmalısın." Sesim sakın, ama alttan alta kopan fırtınanın ipuçlarını veren aldatıcı bir ses.

"yleyim ama... sen genelde Aurora'nın yanından ayrılmazdın. Özellikle de bugün olanlardan sonra."

"O sizin için Bayan Harper."

"Artık ona Bayan Harper diyemem. Bu bykanneme Bayan Willis demek gibi bir şey." Nefesimi bırakıyorum ama bir şey söylemiyorum.

Harris işaret ve orta parmağıyla gözlüklerini yeniden ayarlıyor. "Cennette sorun mu var?"

"Kapa eneni."

"Ne zaman patlayacağını merak ediyordum."

"O mu?" Ona yan gözle bakıyorum. "Kopması gereken kişi benim."

"Kusura bakmayın ama efendim, birdenbire yabancı bir dünyaya sürüklenen ve daha iyi bir terim bulamadığım için... talepkr biriyle uğraşmak zorunda kalan siz değilsiniz."

Hayır. Ama yle de olabilirim.

"Size karşi isyan etmesi kaçınılmazdı."

"Haklı olduğun bir nokta var mı, Harris?"

"Tavsiyemi ister misin?"

"Ne zamandan beri uzmansın?"

"Bir adım nde olmak için Google'da bir şeyler arıyorum." "*Google'lamak* mı?"

"Orada ne bulabileceğinize şaşıracaksınız. Her neyse, demek istediğim, ona biraz zaman verin, efendim."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Sen bilirsin."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, onu sonsuza dek kaybedebileceğin anlamına geliyor."

Harris'in züppe suratına yumruk atma isteğime karşı koyarken nefes alış verişim sertleşiyor. "Bu da olmayacak."

"Olacak, eğer..."

Ona bakıyorum. "*Neye* kadar?"

"Tabii onu r a h a t bırakmazsan. Eğer sana isteyerek geri dönmesini istiyorsan, onu bir süre yalnız bırakmalısın."

"Ne kadar uzun bir

süre?" "Ne kadar

sürerse."

"Ya hiç geri dönmezse?"

İç geçiriyor ve gözlüklerini yeniden ayarlıyor. "O zaman gitmesine izin vermek en iyisi."

Bırak gitsin.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve karamsar ruh halime rağmen, muhtemelen onun için en iyi seçeneğin bu olduğunun farkındayım.

Ama sonunda bulduğum kendimden bir parçayı nasıl bırakabilirim?

AURORA

T Sonraki hafta bir bulanıklık içinde geçti. Hayatımın en uzun dönemi idi.

Bunun bir nedeni de yaklaşan duruşma ve babamla tekrar yüzleşmenin yaklaşan kıyameti. Alan'la birlikte ne söyleyip ne söylememem, nasıl tepki vermem ve hatta ne giymem gerektiği üzerine çalışıyorduk.

Avukatım, savcılığın beni alaşağı edecek hiçbir şeyi olmadığından emin, ancak diğer avukatın kollarından bir şeyler çıkarmasından çekindiğini söyleyebilirim.

Ancak beni en çok tedirgin eden kısım bu değil. Keyfimin kaçmasının başlıca nedeni Jonathan'ın son zamanlarda bana soğuk davranması.

Artık beni kucağına oturtmuyor, yine de yemek yemem için bana o sert bakışını atıyor. Bana banyo yaptırıyor ama banyo yaparken yanımda kalmıyor. Bana yemek getiriyor ama oyalanmıyor. Alan'la yaptığım tüm görüşmelerden haberi var ama benimle duruşma hakkında konuşmuyor.

Jonathan benimle konuşmuyor. Nokta.

Geçen gün ailece yediğimiz yemekte tamamen sessiz kaldı ve Aiden ile Levi'nin birbirlerine attıkları yumrukları dinledi. Her zamanki satranç oyunlarına kalmadı ve yemek biter bitmez doğruca ofisine gitti.

Elsa ve Astrid bana bir sorun olup olmadığını sordular, Aiden da tanıdıkları Jonathan'ı geri alacaklarını söyledi.

O akşam geri dönmedi ve geceyi ofisinde geçirdi. Artık bunu sık sık yapıyor, Harris ve genellikle yorgun olan Moses'la birlikte şirketinde bütün gece çalışıyor.

Başlangıçta, bu dönemin geçeceğini ve sonunda tanıdığım Jonathan'a, alıştığım adama döneceğini düşünmüştüm. Dönmedi.

Şimdi, Ethan ne zaman görünürde olsa ya da çocuklardan biri benim hakkımda ya da bana bir şey söylese, onları azarlamaktan çekinmiyor, ama dikkati asla bana yönelmiyor.

Artık neredeyse hiç uyuyamamaktan nefret ediyorum. Yatak onsuz çok soğuk ve ıssız geliyor. Önceden geceleri en sevdiğim zamanlardı, ama şimdi hiçbir şeyden korkmadığım kadar korkuyorum. Bu, eve gidip onsuz uyuyacağım anlamına geliyor. Bu, kapıyı izlemeye devam edeceğim, açılmasını bekleyeceğim ve açılmadığında gözlerim yaşararak uyuyacağım anlamına geliyor.

Jonathan benimle sadece yemek yememi ya da güvenlik olmadan evden çıkmamamı söylemek için konuşuyor.

Artık her yerde beni takip ediyorlar, özellikle de H&H'de. Genellikle orada bekleyen ve herkesin hayatını kabusu çeviren çok sayıda muhabir oluyor. Layla onlara cehennemi yaşatmakla tehdit ediyor ama ben bunun her şeyi daha da kötüleştireceğini söyleyerek onu durdurmayı başarıyorum.

Haftanın sonunda zihinsel olarak o kadar yorgun oluyorum ki, bir topun içine kıvrılıp kaybolmak istiyorum.

Ama ben bunu yapmıyorum. Bunun yerine, Jonathan'ı geri kazanmak için son bir girişimde bulunarak bir adım daha ileri gidiyorum. Gerçi onunla konuşmak muhtemelen daha iyi bir seçenek olurdu.

Ama Jonathan'ı gördün mü? Ona yaklaştığımda beni dinleyecek gibi değil. Çok sinirli ve seni sildiğinde, onunla konuşmak bir yana, gözlerinin içine bakmak bile zor.

Ethan'ı ikinci çayı için davet ettim. Yani, burası benim de yaşadığım yer ve Layla başından beri geliyor. Ethan'ı da arkadaşım olarak görüyorum, o yüzden yaşadığım yere gelebilir.

Ya da en azından kendime söylediğim bahaneler bunlar.

Margot dışarıdaki havuzun yanında bize çay servisi yaparken tuhaf bir şekilde bizi izliyor. Sanki bana aklımı kaçırıp kaçırmadığımı soruyor.

Belki de öyle, ama Jonathan'ın sessiz davranışlarından bıktım usandım. Benimle tekrar konuşması için Ethan gerekiyorsa, öyle olsun.

Nadiren güneşli bir Cuma öğleden sonrası ve Jonathan hâlâ ofiste, belki bir gece daha çalışabilir.

Ethan viskisindeki buzu çevirirken ben çayımdan bir yudum alıyorum. İçeri adım attığından beri dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Ne?" Fincanımın kenarının üstünden soruyorum. "Jonathan'ın tepkisini hayal ediyorum. Eğlenceli."

"Onun gözüne tekrar girmenin yolunun onu kışkırtmak olmadığının farkındasın, değil mi?"

Bunu kendine söyle, ikiyüzlü.

"Öyle. Jonathan hüzünlü duygular yerine zorluklar için yaşar. Babasının cenazesinin olduğu gün, yani annesinin cenazesinden sadece birkaç gün sonra, ağabeyi James yıkılmıştı. Bilin bakalım Jonathan ne yaptı?"

Sandalyemde daha da yakınlaşıyorum, anne ve babasını bu kadar yakın bir zamanda kaybetme düşüncesi göğsümde alışılmadık bir ağırı yayıyor. Onun için hissettiğim acı akıllara durgunluk veriyor, zira onun hiçbir duygusu yok. "Ne?"

"Babasının ölümüne neden olan adamı nasıl alaşağı edeceğini planladı.

Bu onun yas tutma biçimiydi." "Alicia'nın babası."

Bardağı yarısına kadar ağzına götürmüşken duraksıyor. "Bunu biliyorsun." "Jonathan söyledi."

"Bu... ilginç. Ne de olsa sen onun yerine geçmedin." "Ne demek istiyorsun?"

"İlk başta sizi Alicia'yı kaybettiği için duyduğu suçluluk duygusunu hafifletmek için getirdiğini düşünmüştüm çünkü ikiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Ama şimdi durumun böyle olmadığına eminim."

Kalbim hızlanıyor ve Ethan'ın sözlerine ne kadar kapılmamaya çalışsam da o şey yavaşlamıyor. "Nereden biliyorsun?"

İçkisinden bir yudum alıyor, yüz hatları rahatlamış ve başka birinin evinde olmasına rağmen tamamen kendi halinde görünüyor.

Ama Jonathan'la olan geçmişini düşünürsek, muhtemelen geçmişte çok uğramıştır. Kral konağı onun için yabancı bir yer değil.

"Jonathan Alicia'ya hiç açılmadı. Ona göre Alicia'yı endişelendirmek gereksizdi ve Alicia'yı koruduğunu düşünse de aslında sadece kendini izole ediyordu. Duygularını size özgürce göstermesi, dediğim gibi, ilginç."

"Geçmişte sana da açılmıştı, değil mi?"

"İsteyerek değil. Bunun için onu rahatsız ederdim ve genellikle lanetlenirdim."

İstemsiz bir gülümseme dudaklarımı sıyrıyor, çekişme sahnelerinden birini hayal ediyorum. "Sana sahip olduğuna sevindim."

Ve bunda ciddiym. Ethan, duygularını kasıtlı olarak bir kasada tutan Jonathan'ın aksine, duygularla başa çıkma yeteneğine sahip.

"Burada olmandan memnun olan benim Aurora."

"Seni havuzda boğduğumda daha az memnun olacaksın."

Jonathan'ın güçlü sesi karşısında ikimiz de donup kaldık. Bardağı kavrayan elim titriyor ve onu sabitlemeye çalışıyorum ama nafile.

Bunu planlamak bir şeydi, ama gerçeğe dönüştürmek tamamen farklı.

Siyah takım elbisesi içinde uzun ve güçlü bir şekilde yanıma geliyor. Sadece onu görmek bile tenimi karıncalandırıyor. Onun varlığından etkilenmediğim bir gün olacak mı?

"Jonathan." Ethan gülümsüyor. "Tehditlerini duymak her zaman bir zevk." "Mülkümden defol."

"Korkarım yapamam. Ben Aurora'nın misafiriyim."

Jonathan'ın çenesi sıkıştı ama bana bakmadı. Kahretsin. Bu taktik bile işe yaramazsa, burada tamamen kayboldum demektir.

Gerginliği dağıtmak için zayıf bir girişimde bulunuyorum. Bir an ayaktayım, sonra Jonathan bir elini boğazıma doluyor ve ağzını ağzıma yapıştırıyor.

Nefesim kesiliyor ama o bu sesi ve söyleyeceğim her şeyi yutuyor. Dudakları, beni nefessiz, düşüncesiz ve dengesiz bırakan sahiplenici bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor. Dilinin güçlü darbelerine ayak uydurmaya çalışmanın bir faydası yok. Karşılık veremeyeceğim kadar hızlı ve baskınlar.

Dizginleri özgürce ona bıraktığımda zayıf bir inilti teslimiyetimin kanıtı oldu. Jonathan bana şimdiye kadar verdiği en tutkulu, en derin öpücükle beni yutuyor.

Dudakları ağzımdan çıktığında hâlâ nefes alamıyordum. Sinir uçlarım daha fazlasına ihtiyaç duyarak tenimde karıncalanıyor.

Jonathan boğazımı bırakmıyor, sıkıca tutuyor ama acı vermiyor. Konuşurken sert sesi Ethan'a yöneliyor, "Aurora ve ben misafir kabul etmiyoruz. Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Ethan'ın yüz ifadesine ya da Jonathan'ın az önce onun önünde beni sahiplendiği gerçeğine odaklanamıyorum. Tüm varlığım Jonathan'ın teninin benimkine değmesine, bana dokunmasına, beni öpmesine odaklanmış durumda. Sadece bir hafta oldu ama sanki on yıl geçmiş gibi hissediyorum.

Onun dokunuşuna bu kadar alışmışken birdenbire dokunuşunun kesilmesi bana yapabileceği en büyük işkenceydi.

Jonathan boğazımı bırakıyor ve beni belimden kavıyor. Beni neredeyse yanından sürükleyerek salona götürüyor ve Fransız balkonunun kapılarını çarparak kapatıyor.

Ethan'ın görüş alanından çıkar çıkmaz beni duvara yaslıyor ve parmakları tekrar boğazımı buluyor.

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum, görüşüm onun vahşi varlığıyla ve metal bakışlarında kopan fırtınayla işgal edilmiş durumda.

"Ethan'ın önünde becerilmek mi istiyorsun Aurora? Bu kadar mı?" "Ne? Hayır."

"O zaman o şov ne hakkındaydı? Misafirin mi? Senin lanet *misafirin mi?*" Sakin bir ifadeyle beni görmezden gelen Jonathan gitmişti. Şu anda önüne çıkan her şeyi yakıp kül etmenin eşiğinde gibi görünüyor.

Bunun için neden heyecanlanıyorum ki?

Elleri beni rehin almış olsa da, "O benim arkadaşım" demeyi başarıyorum. "Siktir et onu. O senin arkadaşın değil. O senin hiçbir şeyin değil."

"Neden?"

Gözlerini kısar. "Bunu bilerek mi yapıyorsun, vahşi şey? Ethan'la benim aynı tip kadınlara ilgi duyduğumuzu bildiğin için mi?"

Bunu hiç düşünmemiştim ama o bahsettiğine göre tepkisi şimdi mantıklı geliyor.

"Bu sana son uyarım. Beni Ethan'la ya da başka bir erkekle bir daha kışkırtırsan, seni onların önünde beceririm. Tabii onları öldürdükten sonra, çünkü seni benden başka kimse çıplak göremez."

Yutkunuyorum çünkü bunu yapacağından hiç şüphem yok. Jonathan'ın herkes gibi sınırları yok. Ahlaki pusulası birden fazla şekilde bozulmuş.

Ve biliyorum ki bu, uzun süre sessiz kaldıktan sonra nihayet onu ayağa kaldırmak için bir şans.

"Neden umursuyorsun ki?" Çenemi kaldırıyorum. "Geçen hafta ben yokmuşum gibi davrandın."

"İstediğin bu değil mi?"

"Ne? Ne mi istiyorum?"

"Gitmek istiyorsun, değil mi? Sadece anlaşılmayı ve ne kadar çabuk gidebileceğini düşünüyorsun, hatırladın mı?"

Alt dudağımı ısırdım. "Sadece soruyordum."

"Sadece soruyor
musun?" "Unut
gitsin."

"Bunu unutamam." Parmakları alt dudağımda geziniyor ve dudaklarım istemsizce **a r a l a n ı y o r .** "Mesele şu Aurora. Gitmeyeceksin."

"Yapmayacak mıyım?"

"Seni bırakmamın imkanı yok." Göğsüm
titriyor. "Ama anlaşma -" "Anlaşmayı siktir
et. Ne istiyorsun?"

"Ben... eğer gitmek istersem, bana izin verir misin?" Sanırım gerçekten bilmek istediğim şey bu. Jonathan'ın kendi seçimimi yapma ihtiyacına saygı duyduğunun, kontrol manyağı doğası nedeniyle fikirlerini bana dayatmayacağını onaylanmasına ihtiyacım var.

Ona doymasam da, ne onun malı ne de oyuncağıyım. Onunla eşit olmak istiyorum.

Yüz ifadesi aynı, granit gibi sert ve okunamaz. Ses tonu sakın ve soğukkanlı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

Birbirimize uzun uzun bakıyoruz, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Onun odunsu kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve tenimin altına işliyor. Tüm varlığı hayali parmaklarını kalbimin etrafında dolaştırıyor.

Sadece Jonathan göğüs kafesime uzanabilir ve sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi içeri dalabilir.

Beni kaldırıyor ve kanepenin kenarına bıraktığında ciyaklıyorum. Göğüslerim yüzeyle buluştuğunda ve dizlerim yere indiğinde deri altımda gıcırıyor.

Jonathan arkamda diz çöküyor, eteğimi kıcıma kadar topluyor ve iç çamaşırımı çekerek dizlerime düşmesine izin veriyor.

Tek seferde iki parmağını içime sokarken kemer tokasının sesi arkamdan geliyor.

Dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti çıkıyor ve ben onu soğuk deriye bastırıyorum. İçimden süpersonik bir hızla bir dalga geçiyor. Belki de onun çıldırtıcı dokunuşu olmadan uzun zaman geçirdiğim içindir, ama kıcıma tokat attığı anda boşalıyorum.

En ufak bir uyarıya bile diken üstünde oluyorum.

"Bilmiyor musun? Bilmelisin, vahşi olan. Cevap sana kolayca gelmeli." Sesi sert ama altında ne olduğunu anlayamadığım başka bir şey var.

Aleti kıcımın yanakları arasında kayıyor ve ben geriliyorum. Tüm hazırlıklara ve oyuncaklara rağmen, Jonathan büyük - daha çok, kocaman. Beni her becerdiğinde lezzetli bir acı hissediyorum. O büyüklüğü kıcımda hayal etmek, tenimde kontrol edilemeyen ürpermelere neden oluyor.

"Rahatla." Parmaklarını hâlâ amımın içinde gezdiriyor, başparmağıyla klitorisimin etrafında dönüyor. Küçük zevk patlamaları beni kavıyor ve kendimi deriye karşı gevşek bırakıyorum.

"Aferin kızıma."

Ağzından çıkan bu kelimeleri duyunca inledim. Geçen haftaki rezaletten sonra bu sözleri bir daha asla duyamayacağımı sanmıştım.

"Beni alabileceksin, değil mi?" "Mmm."

"Ya aletim bu dar kık için çok büyükse?"

"Alabilirim."

"Yapabilirsin, ha?"

"Mmm."

"Son bekaretine de kendim için el koymamı mı istiyorsun?"

Bu düşünceyle kalçalarım sıkıştı ve o kadar tahrik oldum ki doğru düzgün göremiyorum. "Evet."

"Neydi o?" "Becer

beni, Jonathan."

"Nereni sikeyim?"

"Götten. Götümden sik beni."

Jonathan meyve sularımı doğal kayganlaştırıcı olarak kullanırken düşük bir homurtu havayı doldurur. Kıcımı ona karşı salladığım için beni hazırlamak için zaman ayırıyor, böylece onunla devam ediyor.

Sonra sikini bir santim içime sokuyor ve adadan beri beni hazırlıyor olmasına rağmen, gerilme hissi gerçek.

"Oh... Tanrım..." Sesim hem zevkten hem de acıdan kısılıyor. Her zaman Jonathan'la el ele geliyorlar ve buna o kadar alıştım ki, biri olmadan diğerine sahip olma düşüncesi bile beni depresyona sokuyor.

"Her santimini sahipleneceğim."

Sözlerinden ya da vücudumu uyarma şeklinden olabilir, ama daha da gevşiyorum, tamamen içeri girene kadar tırnaklarım kanepeyi kazıyor.

Parmakları amımın derinliklerindeyken, daha önce hiç yaşamadığım kadar dolu hissediyorum. Onun siki tıkaçlarla kıyaslanamaz bile. O kadar çok ki

daha gerçek ve zevk kıvılcımları aynı anda her yerden fırlıyormuş gibi hissettiriyor.

Sert meme uçlarımlın giysilerime ve deriye sürtünmesi bile göbeğime ve kıcıma ek bir uyarılma dalgası gönderiyor. İçimdeki her şey onun içimde, sırtımda ve etrafımdaki hissine uyum sağlamış durumda.

Ama bu sadece fiziksel bağla ilgili değil. Jonathan'la birlikte olmak iniş yapmadan serbest düşüşe benziyor. Yıllarca kaybolduktan sonra kendini bulmak gibi. Bir savaştan sonra barış. Ve hepsi onun sayesinde.

Bir keresinde bana kraliçem demişti ama bilmediği şey, krallığımın ondan başka kralı olmadığı.

Onun imparatorluğına kıyasla küçük bir krallık olabilir ama benimki daha samimi ve balonumun içine girmesine izin vereceğim tek kişı o.

Dünya ondan korksa da kendimi güvende hissetmemi sağlayan tek kişı o.

Benim hesapçı zorbam ve yetenekli aşığım.

"Siktir, çok sıkısın." Jonathan hem amımda hem de kıcımda yavaşça hareket ediyor, ona alışmama izin veriyor.

Havada bir inilti yırtılıyor ve o hızını artırırken bunun benimki olduğunu fark ediyorum. Hiç bilmediğim bir zevk kıvılcımı sinir uçlarıma fel edici bir güçle doluyor.

"J-Jonathan... Ben..."

Güçlü, erkeksi parmaklarını ensemdede dolaştırarak bana ihtiyacım olan dayanağı veriyor. "İşte böyle. İçime düş, vahşı olan."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve orgazm daha önce hiç yaşamadığım bir güçle içimden geçerken gözlerimi rehin alıyor. Bu bir parçalanma. Dibe vurma şansı olmayan bir düşüş.

Jonathan saldırısına devam ediyor, içime güç veriyor ve söz verdiği gibi, her santimime sahip. Aleti ince bariyerden parmaklarıyla buluşuyor ve göz kapaklarım hissi emmek için sarkıyor. Rahatsız edici açıyla bile beni doldurmasını izlemeden duramıyorum.

Durduğunda omuzları ceketinin altında geriliyor. Sonra döllerini içimi ısıtıp kalçalarımın altına damlarken şehvetli dudaklarından bir homurtu dökölüyor.

İçimden çıktığında onu kaybetmenin acısıyla inliyorum, siki ve parmakları kalamda ve kıcımda ıslak izler bırakıyor.

Ama ben bu kayıp üzerine daha fazla düşünmeden Jonathan beni çevirdi, kanepeye yasladı ve dudaklarımı yavaş, aç bir öpücükle

Daha öncekinden daha fazla nefes alıyor.

Sanki az önce kurduğumuz bağı pekiştiriyor ve bir öpücükle mhrlyor. Ona karşı yumuşuyorum, parmaklarım denge için sert göğsüne giriyor.

"Cevabı anlamadıysan, dikkatle dinle Aurora," diye fısıldıyor karanlık kelimelerle ağızıma. "Gitmene izin *vermeyeceğim*."

JONATHAN

I Uyuyan bir Aurora'yı kucağında banyodan yatak odasına kadar taşıyabilirim.

Ona küvette uyuyakalmanın tehlikeli olduğunu söyleyip duruyorum,
ama orada olduğumu mırıldanıyor.

Bu doğru. Ben oradayım. Kollarımda uyuyacak kadar bana güvendiği gerçeğini hafife almıyorum.

Onu birkaç gün önce aldığımdan beri, onunla fiziksel olarak mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye çalışıyorum.

Her gün yanımda uyumaması tam bir işkenceydi. Söylemeye gerek yok, bana gelmek için yalvarana kadar onu becermediğim veya şaplak atmadığım her zaman için taşaklarım mavi oldu.

Ama işin en garip kısmı şu. Bu sadece fiziksel bağlantıyla ilgili değil.
- Öyle başlamış olsa bile. Dokunuşumla çözülmesini sevsem de, kucağıma kıvrılmasından daha çok keyif alıyorum. Uyurken kollarını ve bacaklarını bana sarması. Kabus gördüğünde bana tutunması. Uyandığında ilk fısıldadığı şeyin benim adım olması. Kolumu tutup beni onun için yaptığım banyolara nasıl davet ettiğini.

En çok da bana günlerini ve işini anlatmasından keyif alıyorum. Layla'yla yaşadıkları bir macerayı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle anlatması. Beni sürekli Aiden ve Levi ile iletişime geçmeye teşvik etmesi, çünkü onlar benim ailem.

Aurora hayatıma girdi, düzenimi alt üst etti ve satranç tahtamı bozdu. İlk başta yaptığı hamleler önemsizdi, ancak zamanla artmaya devam etti. Değişiklikleri fark ettiğimde, onu kovmak için çok geçti.

Yapacağımından değil.

Eğer bir şey olursa, onu tutacağım.

Her şeyini.

Elma losyonunun kokusunu alıyor ve ben bu losyona bağımlı hale geldim. Mesele elma kokusu bile değil - mesele onunla karışan doğal vücut sıcaklığı. Bu, başka hiçbir insanın taklit edemeyeceği bir marka.

Burun deliklerimi ne kadar doldurursam doldurayım doyamıyorum.

Onu yatağa yatırdığımda usulca inliyor. Bornozunun üzerine bir çarşaf örtüyorum ve birkaç dakika onu izliyorum.

Küçük yüz hatları, dolgun dudakları ve uzun kirpikleriyle onun yumuşak yüzünü ne kadar sık gördüğümün bir önemi yok. Uykuda ya da uyanık olması fark etmez.

Onu izlemeye doyamıyorum, ayrılamayacağı kadar yakınlaşmak istiyorum.

Zorba mı davranıyorum? Muhtemelen.

Ama dürüst olmak gerekirse onsuz bir hayat düşünemiyorum. Aksine, o gelmeden önce nasıl yaşadığımı unuttum.

İsteksizce yanından ayrılıp dolabıma girmeden önce dudaklarımı alnına değdiriyorum.

Smokinimi giydikten sonra papyonumu takmak için aynanın karşısına geçiyorum.

Aurora'nın yanından ayrılmaktan nefret etsem de, katılmam gereken bir ziyafet var.

İyice sikildikten ve banyo masajından sonra geceyi dışarıda geçiriyor.

Ayrıca, bu geceyi atlamaya kalkışırsam, Harris buraya gelecek ve işkolik gibi bir saat boyunca toplantılar hakkında söylenip duracak.

Ne gariptir ki, eskiden ben de tıpkı onun gibiydim - daha talepkar olmasam bile

- Ama şimdi, ayrılma fikri kendimi tutmamı engelliyor.

Sıcaklığı sırtıma yapışırken minik eller göğsümü arkadan sarıyor.

Aurora'nın kafası yandan görünüyor ve aynada bakışlarımla buluşuyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"İş."

"Bütün gün yatakta kalacağız'a ne oldu?" Hayal kırıklığını aşırı anlamlı gözlerinden saklamaya çalışıyor ama başaramıyor. Bazen çok sevimli olabiliyor.

"Öyle değil mi, vahşi olan?"

"Pek sayılmaz."

"Sanırım kışın ve amın aksini kanıtlayacaktır."

Yanaklarının alevini kamufle etmek için yüzünü ceketime saklıyor. İçimden onu tutup öpmek geliyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Etrafımda dönerek elimi boğazına doladım. Koyu mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, geniş, beklenti dolu ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdığımda bu beklentileri karşılıyorum.

Onu ne kadar öptüğümün sayısını unuttum ama bana karşı her erişiminde, minik parmakları pazuma ya da enseme dolandığında, bu bir ilk gibi geliyor.

Ve her ilkinde olduğu gibi, onun tatlı dudaklarıyla ziyafet çekiyorum, onu kışından tutup pantolonuma doğru çekiyorum.

Yine taş gibi oldum. Sikeyim.

Geri çekilerek, ne kışını ne de boğazını bırakmadan ağzına doğru nefes alıyorum. "Uyumaya devam et."

"Beni yanında istemiyor musun?"

"Bu saçmalık da ne?"

"Şey..." ayaklarına bakıyor. "Beni etkinliklere götürmüyorsun ya da davet bile etmiyorsun."

İki parmağımı çenesinin altına yerleştirerek onu bana bakmaya zorluyorum. "'Benim dünyamla' ilgili hiçbir şeyin parçası olmak istemediğini söylememiş miydin?"

"Bu daha önceydi. Düşündüm

ki..." "Ne düşündün?"

"Kolunda olduğum için utandığımı sanıyordum." "Neden utanayım ki?"

"Utanacak bir tip değilsin ama bilirsin işte."

"Hayır, bilmiyorum. Sen benim küçük kirli sırrım değilsin Aurora. Gerekirse dünyanın tepesinde benim olduğunu haykıracağım."

Narin boğazı bir yutkunmayla yukarı aşağı çalışıyor. "Ama insanlar Alicia'ya olan benzerliğimden bahsedecek."

"İnsanları sikeyim, Alicia da öleli on bir yıl oldu. Aldırdığını sanmıyorum."

"Yani bunu bir sır olarak saklamıyorsun?"

"Madem sır olarak saklıyordum, neden nişanlım olduğunu tüm dünyaya ilan edeyim ki? Böyle şeyler düşünmeyi bırak, tamam mı?"

"Tamam." Parmak uçlarına basarak beni yanaklarımdan öperken dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "İyi eğlenceler."

Gitmeden önce onu kolundan yakaladım. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Uyumaya devam et."

"Unut bunu. Benimle geliyorsun." "Geliyor muyum?"

"Eğer istersen. Benimle gelirsen ve geceyi daha az sıkıcı hale getirirsen mutlu olurum." Ona emir veriyordum gibi anlaşılmaması diye tekrar ifade ediyordum.

Aurora güçlü, bağımsız bir kadın ve seçimlerine ihtiyacı var. Sanırım geçen sefer böyle davranmasının bir nedeni de bu iradeyi tamamen elinden almamdı.

Emirlerimin yerine getirilmesine alışmışken seçim yapmak zor, ama onun için öğreneceğim. Eninde sonunda.

"Çok isterim." Kollarını boynuma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma mühürlüyor.

Onu öperken, ona asla vermeyeceğim tek bir seçenek olduğunu biliyorum.

Beni terk etmeyi seçtin.

AURORA

S ofisime geldiğim ve bilinmeyen bir numaradan telefon aldığım anda bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorum.

Medyanın ilgisi başladığından beri Jonathan telefon numaramı sadece kendisi, ailesi ve Layla'da olacak şekilde değiştirdi.

Ethan'ın numarasını eklediğimde bile sildi. Şaka yapmıyorum.

Jonathan bir hafta önce beni kanepeye yatırdığından beri sahiplenme konusunda daha sert davranıyor. Yalnızken ya da insanlarla birlikteyken de daha hassas davranıyor. Hâlâ ona nişanlılık meselesinde ne demek istediğini sormadım ama bunu mahvetmek istemiyorum.

En azından şimdilik.

Tüm bu berbat durumla başa çıkarken onun yakınlığına her şeyden çok ihtiyacım var. Onun kollarında uyumaya ve bir kaledymişim de kimse bana zarar veremeyecekmiş gibi hissetmeye ihtiyacım var.

On bir yıl önce her şeyi tek başıma halletmiş olmam çok tuhaf ama şimdi bu seçeneği düşünmek istemiyorum. Jonathan, Layla ve hatta Aiden, Levi ve eşlerinin olması bana uzun zamandır kaybettiğim ve uğruna tüm gücümle savaşmaya hazır olduğum bir huzur hissi veriyor.

İlk başta, bir muhabir olduğunu düşünerek telefona cevap vermedim. Durmadılar. Hem de hiç. Beni, Layla'yı ve hatta çalışanlarımızı hakkımda haber yapmak için rahatsız etmeye devam ediyorlar.

Jonathan onları ezeceğini söylerken şaka yapmıyordu. H&H'yi her gün kuşatan güvenliğin yanı sıra Harris, King Enterprises'ın avukatlarını sayısız dava ve yasaklama emri çıkarttırarak meşgul ediyor.

Ekranım bir mesajla aydınlanıyor.

Merhaba Bayan Harper. Ben Stephan Wayne, Bay Griffin'in avukatı. Müvekkilimden iletmek istediğim son bir mesaj var. Hayatınıza yönelik bir tehdit var ve Bay Griffin sizi bundan koruyabilir. Eğer onu ziyaret ederseniz babanız suçlamalarını geri almaya hazır.

Kanepeye oturup mesaja bakıyorum. Beni rahat bırakacak mı?

Hayır. İçimden başımı sallıyorum. Bu babamın oyunlarından biri. Onları severdi - oyunları yani. Onu hiç ziyaret etmememin bir nedeni var. Onu her düşündüğümde hissettiğim acı ve travma bir yana.

Babam bir manipölasyon ustası ve bunu görebilmeme rağmen tamamen bağışıklığım yok. Eğer onu ziyaret edersem, oradan çıktığımda nasıl bir insan olacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Mahkemenin onu müebbet hapis cezasına çarptırdığı gün gözlerimiz buluştu ve ağlamamı durduramadım. O zamanlar yaşadığım tüm acı ve hayal kırıklığı, tutamadığım gözyaşlarına dönüştü.

Memurlar onu götürürken babam önümde durdu ve kulağıma hiç unutamadığım şu sözleri fısıldadı: "Bir daha görüştüğümüzde ya ben seni öldüreceğim ya da sen beni."

Telefonum Stephan'dan gelen başka bir mesajla aydınlanıyor ve kararsız parmaklarımla açıyorum.

Bilinmeyen Numara: Babanızdan bir hediye alıyor olmalısınız.

Kapı çalınıyor ve asistanım Jessica elinde bir şeyle içeri girerken başımı kaldırıp bakıyorum. "Bu sizin için geldi, Bayan Harper."

Ahşap kutuyu seçerken gözlerim açılıyor. Alicia'nın mesajlarını aldığım kutulara çok benziyor.

Oh,

Tanrım.

Olamaz.

Bunca zamandır, mesajlarla ilgili tüm bu fiyaskonun bir halüsinasyon olduğunu kabullenmeye çalışıyordum. Paranoyaklaştım ve böyle bir olayın bir daha yaşanmaması için her şeyi iki kez kontrol etmek ve hatta fotoğraf çekmek zorunda kaldım.

Eğer başka bir kutu varsa, o zaman gerçektir. Bu benim hayal gücüm değildi.

He

psi Başından beri babamın oyunu bu muydu?

. "Beni kutuyla gördün Jessica, tamam mı?" Kutuyu parmaklarından aldım,

ve ayrılmadan önce şaşkın bir ifadeyle başını sallıyor.

Kutunun kapağını açarken parmaklarım titriyor ve tabii ki içinden bir flash bellek çıkıyor. Ancak bu kez farklı olan, altında düzgünce katlanmış bir not olması.

Açtım ve bundan yüz yıl sonra bile tanıyabileceğim yazıyı okudum. Düzgün yazısı ve S ve C harflerini kıvrırma şekli, ödevlerime yardım ettiği zamanlardaki gibi.

SEVGİLİ CLAIRE,

Geçmişte Alicia'nın sesiyle buna benzer paketler almış olmalısınız. Ben de aldım. Muhtemelen seninle aynı zamanda. Bu yüzden sessizliğimi bozuyorum.

Bir köşeye itilmekten hoşlanmıyorum, tıpkı eminim sizin de hoşlandığınız gibi. Birileri peşimizde, benim küçük ilham perim. Kanıt istiyorsanız, o günkü ses kaydımı dinleyin.

O zaman konuşuruz.

EĞER ŞÜPHELERİM VARSA BİLE, BABAMIN MEKTUBUNU OKUDUKTAN SONRA
ORTADAN KAYBOLDULAR. O

Alicia'nın mesajlarını da mı aldı? Ama neden alsın ki? Onlar bana yönelikti.

Flash belleği dizüstü bilgisayarına takmak için ayırmam gereken bir dakikam bile yok. Play tuşuna bastıktan kısa bir süre sonra bir hışırtı duyuyorum, sanki bir arabanın devir sesi gibi. Sonra bir çarpışma sesi geliyor, kulaklarımı sağır edecek kadar yüksek bir ses.

"Siktir."

Babamın sesi. Bu babamın sesi. Bir arabanın kapısının açılıp sonra çarparak kapanma sesi havada yankılanıyor. Sanırım bu onun kamyoneti.

Duyulabilen tek şey koşmanın hışırtısı ve bir yüzeye karşı sert kayma sesi. Sanki toprakta ya da sert bir yüzeyde kayıyor.

Babamın gür sesi havayı doldurmadan önce daha fazla hışırtı geliyor,
"Alicia! Elini ver bana!"

Alicia mı? Kız kardeşim mi?

"Alicia!"

"Hayır..." Sesi kırılğan, sesi çok uzaklardan ve acı içinde geliyor. "Bunun arkasındaki sebep sensin."

"Yapmıyorum amina koyayım. Sana ya da Clarissa'ya asla zarar vermem."

Öksürmeden önce küçük bir kıkırdama geliyor ve sanki kan kusuyormuş gibi kesik kesik nefes alıyor. "Neden? Annemin kızları olduğumuz için mi? Senin orijinal ilham perin mi? Biliyorum, vasiyetinde bana bırakmış. *Senin* yüzünden Clarissa'yla tüm bağlarımı koparmamı söyledi. Öz annem kızlarının *senden* başka kimse yüzünden ayrılmasını istemedi! Onunla tanıştıktan sonra içinde bir şeylerin açığa çıktığını ve bir canavar yarattığını söyledi. Ona, ona benzeyen insanları öldürmenin zorluğunu sevdiğini çünkü ona zarar veremeyeceğini söylemişsin. Ona benzediğimiz için bana ve Claire'e de zarar veremezsin ama biz sana öldürmen için ilham veriyoruz, değil mi?"

"Ama yine de geri gelmeye devam ettin." Babamın sesi taş gibi soğuktu. "Uzak durabilecekken sürekli Leeds'e geldin."

"Benim yerime Clarissa'yı ilham perisi olarak kullanmanı istemedim." "Bana lanet elini ver Alicia. Orada öleceksin."

"Belki de ben yapsam daha iyi olur - tıpkı annemin yaptığı gibi. Babam yüzünden kendini öldürdüğünü sanıyordum ama *senin* yüzünden, Maxim," diye hırlıyor. "Senin günahlarını yanında taşımamak için bu dünyayı isteyerek terk etti."

"Yani Clarissa için rolünü bırakacak mısın?" Sesi neredeyse manik bir şekilde sakinleşiyor.

Boğazından bir hıçkırık koptu. "Onu rahat bırak. O senin kızın. En azından senin kızın."

"Bu da onu senin ve annenin olduğundan daha iyi bir ilham perisi yapacaktır.

Ne de olsa benim ve Bridget'in DNA'sını paylaşıyor." "M-Maxim... bırak onu..."

"O zaman bana elini ver Alicia. Hem Bridget'in hem de onun sorumluluğunu al."

"Yapamam." Sesi yenilmiş, neredeyse uyuşmuş gibi geliyor. "Kendi kocam deli olduğumu düşünüyor, oğlum bile bazen buna inanıyor. Ve şimdi beni terk etti. Aiden ve Clarissa hayatımdaki tek parlak şeyler ama ben onların değilim."

"Sen deli değilsin - buna inandırıldın. Sanırım bunun arkasında kimin olduğunu biliyorum."

"Jonathan mı?"

"Onun olmasını istemiyor musun?" "Söyle bana. Lütfen."

"Önce bana lanet elini ver."

"Claire'i rahat bırakacak mısınız?"
"Yapacağım."

"Peki ya Aiden?"

"Onun hakkında iki sikim veremem. Sana ve Bridget'e hiç benzemiyor."

"İyi-iyi." Babamdan kıyafet hışırtısı gelirken acı dolu bir inleme sesi duyulur.

"Oh..." Alicia ağır ağır nefes alır. "Hareket edemiyorum. Çok fazla kan var..."

"Siktir! Siktir!"

"M-Maxim... Ben... Ben kendimi pek iyi hissetmiyorum..."

"Sakın gitme!" diye bağılıyor ona, sesi endişeli olmaktan çok öfkeliydi.

"C-Claire... Bunu ona yapma... Onu ben ve annem yapma..."

Lütfen... *Lütfen*..."

"Kapa çeneni Alicia." Babamın yanından daha fazla kıyafet sürtünmesi geliyor.

"Aiden ve C-Claire'e onları çok sevdiğimi ve onları uzaklara götürüp koruyamadığım için üzgün olduğumu söyle." Artık tamamen ağlıyor, sesi her saniye daha da zayıflıyor. "Jonathan'a bunu yaptıysa onu affettiğimi söyle. Ona hayatını toparlaması ve yoluna devam etmesi gerektiğini söyle."

"Kapa çeneni dedim." Babam ya arabayı ya da onu kaldırmaya çalışıyor gibi görünürken inliyor.

"O kadınlar böyle hissediyor olmalı..." Sesi çok uzakta, zar zor duyuluyor ama dingin geliyor. "Çaresizlik. Son. Sessiz kalmanın ve ölümlerinde rol oynamanın bedelini ödüyorum. Onca insan arasından senin benim gidişimi görmen ne kadar ironik, değil mi? Üşüyorum, Maxim. Çok üşüyorum..."

Babam birkaç kez daha küfrediyor ama Alicia'nın sesi kayboluyor ve çok geçmeden kayıt sona eriyor.

Bulanık gözlerle ekrana bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Alicia'nın sesi kafamın içinde tekrarlanan unutulmaz bir şarkı gibi çalıyor. Onun sözleri, onun çaresizliği, onun son anları.

Babam o sabah oradaydı. Alicia kaza yapmadan önce onu takip ediyordu, sonra yedinci kurbanını gömmek için geri döndü.

Son nefesini verirken onun yanındaydı.

Çantamı aldım ve ofisten çıkarken otomatik pilottaydım.

Bu kayıt birkaç şeyi doğruluyor.

Bir, ben deli değilim. Alicia, Jonathan'ın onu zehirlediğini söylemişti.

İki, bu düşündüğümde çok daha büyük.

Ve her şeyi çözenin tek bir yolu var.

AURORA

T Burası kendi ayaklarımla girmeyi umduğum son yerdi.
Ama şimdi düşünüyorum da, bu buluşmanın er ya da geç gerçekleşmesi gerekiyordu.

Aramızda çok fazla kara su var ve bu yüzleşmeyi yapmadan asla yoluma devam edemezdin.

Jonathan'ın peşime taktığı güvenlik dışarıda bekliyor. Onu aradıklarından hiç şüphem yok, bu yüzden buraya girip beni eve sürüklemeyi önce fazla zamanım yok.

İçinde bulunduğum oda steril ve gri duvarlara sahip. Köşelerde birkaç silahlı gardiyan duruyor ve kameralar mümkün olan her açıdan yanıp sönüyor. İçeri girmeden önce iyice arandım ve hatta köpekler tarafından koklandım. Tehlikeli bir suçlunun çocuğu olmak ve onun günahlarını omuzlarımda taşımak böyle bir şey işte.

Bir zamanlar baba dediğim adamın karşısında otururken birkaç deliği olan büyük bir cam beni ondan ayırıyor. Bana sarılan ve beni tek başına büyüten adam. Bana her şeyi öğreten ve soğuk algınlıklarına bakan adam. Beni festivallere, avlara ve yürüyüşlere götüren adam.

Benim süper kahramanım ama başkalarının canavarı olan adam.

Onu o röportajda görmek, onunla yüz yüze görüşmenin etkisini azaltmıyor. Ya da daha doğrusu, camın arkasından.

Şık bir pantolon ve ona uygun çizgili bir gömlek giyiyor. Sarı sakalı kısa kesilmiş ama yok olmamış. Gözlerinin altında bazı çizgiler var, ama onu en son gördüğümde çok daha yaşlı görünmüyor - mahkemede, on bir yıl önce.

Biraz kas kazanmış ve uzun boylu olduğu düşünöldüğünde, her zaman bir tür vücut gelişirmeci şampiyonu olarak görünmüş.

Maxim Griffin hala anılarımdaki aynı adam. Bir zamanlar babaydı, şimdi şeytanın dölü. Ya da belki de baba olmadan önce şeytanın yumurtasıydı?

Küçük bir gülümseme dudaklarını boyuyor, onu normal, hatta cana yakın gösteriyor. Sonunda sizi kaçırarak, yüzünüze koli bandı yapıştıracak ve sizi keserken yavaşça ölmenizi izleyecek olan yan komşunuz.

Bu görüntüleri uzaklaştırıyorum çünkü o boş gözlerin anılarında kaybolursam, soğukkanlılığımı koruyamayacak ve burada olma nedenimi ele alamayacağım.

"Clarissa. Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Sesi hâlâ aynıydı - kibar, gösterişli, misafirperver. Ağır Yorkshire aksanıyla nadiren konuşurdu. Annesi, yani büyükannem Londralıydı ve o da bir şekilde bu aksanı korumuştı. Ancak, kendisini insanlara yaklaştıracığını düşündüğü her an kuzeyli aksanına geçiş yapıyor. Başkalarının arasına karışabilme ve karizmasının gücüyle onları kendine çekebilme yeteneği Koli Bandı Katili'nin en korkutucu yanı.

"Buraya yeniden bir araya gelmek için gelmedim." Midemin dibine çöken gergin duygulara rağmen sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşıyorum.

"O zaman ne için buradasın?"

"Biliyorsun. O kaydı bana bilerek gönderdin."

"Bu seni bana getirmek için son girişimdi. Ve işte buradasın."

"Neden daha önce göndermedin? Neden şimdi?"

"Çünkü inatçısın. Bu konuda bana çekmişsin. Aynı DNA'yı paylaşıyoruz Claire - damarına nasıl basacağımı biliyorum. Röportajın ve medyanın ilgisinin seni çökertmeye yeteceğini düşünmüştüm ama artık o on altı yaşındaki çocuk değilsin, daha güçlüsün." Son kelimeyi söylerken sesindeki gururu kaçırmıyorum.

"Senin sayende değil."

Gülüyor, sesi uzun ve biraz dengesiz. "Hepsi benim sayemde Claire. Seni ben yarattım ve sen sadece yaratıcına isyan ettiğin için büyüyebildin."

"Gerçeği bildirdim. İnsanları kurtardım."

"Peki bu nasıl hissettirdi, benim küçük ilham perim?" Masaya daha da yaklaşp parmaklarını birbirine geçirirken, benimkilerle aynı renkte olan delirmiş gözleriyle beni dikkatle izlerken mizah anlayışı kayboluyor. "Senin sunağında ibadet mi ettiler, yoksa onları besleyen eli mi ısırıldılar? Sana saldırdılar,

Varlığını lanetlediler ve şu anda ölümünüzü planlıyorlar. Ben size insanların sadece kullanılmak için var olduğunu söylemedim mi?"

"Ben sen *değilim*." Kelimeler çıkmadan önce boğazımı tıkıyor.

"Birçok yönden öylesin. Bu yüzden beni ihbar ettin Claire. Bunu yaptın çünkü benim gibi olmaktan korkuyordun ve bu tür bir özgürlük seni korkutuyordu. Hâlâ da korkutuyor. Kabul et, biz biriz, benim küçük ilham perim. Her zaman öyleydik."

Parmaklarım titriyor ve onları kucağımda birbirine kenetliyorum. "Ben yanlış bir şey yapmadım. *Sen yaptın*. Bu yüzden beni seninle aynı kategoriye koymaya cüret etme."

"Ama biz öyleyiz. Bu yüzden buradasın. Her zaman gelip beni görmeniz ve beni ihbar ederek yaptığınız yanlış değerlendirme için özür dilemeniz gerekiyordu."

"Buraya gelmemin tek nedeni Alicia'nın son anlarının kaydı. Birinin onu deli olduğuna inandırmaya çalıştığını söylemişsiniz. Kimdi o?"

"Ah, şu. Alicia'nın mesajlarının kayıtlarını bize gönderenle aynı kişi. Bridget ve Alicia'ya olan saplantımı da biliyorlardı. Annenle ilk tanıştığımda bir şeyler deniyordum ama ne yaparsam yapayım hep başarısız oluyordum. Bridget bir festival için Yorkshire'a gelmişti ve bir barda tek başına oturuyordu. Onu gördüğüm an sanki bir amaç, ilham, güzellik ve delilik bulmuş gibiydim. Uzun zamandır aradığım ilham perisi oydu.

"O gece onu becerdikten sonra boğmayı planlamıştım ama yapamadım. Gözlerindeki ışık devam etmemi sağladı, devam ettim ve... *devam ettim*. Hafta sonunu birlikte geçirdik, sonra kocasına geri döndü. Onu uzaktan takip ettim ve Londra'da farklıydı - neredeyse sıkıcı. O festivalde tüm çekingenliğini bir kenara bırakıp gerçek yüzünü gösteren kadına hiç benzemiyordu. Yine de bana ilham verdi ve bunun için onu hayatta tuttum.

"Ona olan saplantım ona benzeyen kadınlara da bulaştı ve diyelim ki o da bundan şüphelendi. Seni doğurduğunda, seni kapımın önüne bıraktı ve gecenin karanlığında kayboldu. Seninle o kadar meşguldüm ki, onu pek ziyaret etmedim. Sonra Alicia kendi isteğiyle senin için geldi. Bridget'in karbon kopyasıydı, bu yüzden annen kendini öldürdüğünde, ilham almak için Alicia'ya yapıştım. O benim yeni ilham perim oldu ve sanırım onu zehirleyen kişi de bu gerçeği biliyordu."

Dudaklarım titriyor ve söylediklerini özümseyip onun bir canavar olduğunun kendi sözleriyle onaylandığını duyarken dudaklarımı bir çizgi haline getiriyorum. "Kim o?"

"Benim de teorilerim
var." "Kimin?"

"Neden bilmek istiyorsun, benim küçük ilham perim? Şimdi de senin
peşinde olduklarından mı şüpheleniyorsun?"

"Alicia için adalet istiyorum." "Jonathan mı?" diye mırıldanırken kalbim
yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bir parçam Jonathan olabileceği gerçeğinin yasını tutmaya başladı bile.
Ne de olsa Alicia onun adını vermişti ve flaş belleklerden bahsettiğimde
bana deli olduğumu hissettirmişti. Kapıcı Paul'e kolayca rüşvet vermiş
olabilir, böylece yalan söyleyip hiç paket almadığını söyleyebilirdi.

Alicia'yı herhangi bir şekilde incitirse, onu affedemem. Yapmış olması
umurumda değil. Ben o değilim ve içten içe ondan hep nefret edeceğim.

Bu süreçte beni yok edecek, ama ona bir daha asla güvenemeyeceğim.

"Jonathan." Babam kaşlarını kaldırdı. "İkinizin arasını açan şey ne? Seni
başkalarının artıkalarını alman için yetiştirmedim Claire."

"Bu o mu?" Israr ediyorum.

"Önce özür dile, seni affetmeyi ve sana söylemeyi düşünebilirim."

"Ne?"

"Beni duydun. *Seni ihbar ettiğim için üzgün olduğumu söyle baba. Sana
ihanet ettiğim için özür dilerim.*"

"Ben sana ihanet etmedim baba. *Sen bana* ihanet ettin. Benim için
dünyayı boyadın, sonra da her şeyi kararttın. Ayağımın altındaki halıyı
çekmek için kahramanım oldun. Seni bir cesedi büyük bir umursamazlıkla
sürüklerken gördüğüm an dünya gözlerimin önünde paramparça oldu. On
altı yaşındaydım, baba! Lanet olası *on altı*. Daha yaşamamıştım bile ve sen
beni öldürdün. Henüz nefes almamıştım ve sen beni boğdun. Son on bir
yıllımı nefes nefese kalarak ve duman bularak geçirdim. Parçalarımı bir
araya getirmeye başladığım anda, senin hatıran onları yeniden dağıtıyor.
Sakin orada oturup sana ihanet ettiğimi söyleme. *Sen bana ihanet ettin*. Sen
benim dünyamdın, ama beni mecazi anlamda diri diri o sekizinci mezara
gömdün. Sonunda çıkış yolumu kazıyorum ve beni tekrar o çukura itmene
izin vermeyeceğim."

Bitirdiğimde gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor ama bunlar üzgün ya da
zayıf gözyaşları değil. Öfkeli gözyaşları. Adaletsizlik gözyaşları. Çünkü
sonunda ona ne düşündüğümü, her zaman ne düşündüğümü söyleyebildim.

O kurbanlara karşı kendimi bu kadar suçlu hissetmemin nedeni,
yaptıklarından dolayı ondan nefret etmeme rağmen, onu kendim gibi
görmekten vazgeçemememdi.

Baba. İçimdeki küçük kz onu hâlâ seviyordu. Hâlâ onu, annesi onu evden attıktan sonra onu kucağına alan ve sanki dünyası onun etrafında dönüyormuş gibi büyüten baba olarak görüyordu.

Ama o dünyayı lekeledi. Onu paramparça etti.

Belki de bu yüzden on alt yaşımdaki ben, iğneleri ve darbeleri almam gerektiğini düşünüyordum. Hatta bıaklanmanın, babamdan gerektiği kadar nefret edemediğim için karma olduğunu düşünüyordu. Onu gizliden gizliye hala sevdiğim için. Gizliden gizliye onu özlediğim için.

Bir canavar olmasına rağmen babanız bir baba olarak görmenin sorun olmadığı gerçeğiyle yüzleşmem gerekiyordu. Sadece onu dünyam olarak gördüğüm anılardan kurtulmam gerekiyor.

O değil.

O sadece saygıyı hak etmeyen bir canavar.

Babam hareketsiz kalır. Yüz ifadesi değişmiyor ama çenesi sıkılıyor.

"zr dilemediğin sürece benden hiçbir şey alamayacaksın Claire." "Seni ihbar ettiğim için asla özür dilemeyeceğim baba. Bu verdiğim en iyi karardı.

Hayatımı altüst etmiş olsa bile, hayatım boyunca bir şeyler yaptım."

Ayağa kalkıyorum çünkü ondan bilgi almaya çalışmak faydasız. O haklı. İkimiz de çok inatıyız ve şartlarına uymazsam bana hiçbir şey vermeyecek.

"Senin peşindeler çünkü sen artık benim ilham perimsin Claire. Benim peşindeler, senin değil."

"O zaman umarım seni yakalarlar." Benimkilerle aynı olan gözlerine bakarken yanağımdan bir damla yaş szlyor ve bir bakıma o gözlerde her zaman gördüğüm küçük kıza veda ediyormuşum gibi hissediyorum. Geçmişteki bana. "Bu bizim resmi vedamız baba. Seni bir daha asla ziyaret etmeyeceğim. Eğer hâlâ şartlı tahliye sürecine devam etmek istiyorsan, yine orada durup onlara hapiste geireceğin her saniyeyi hak ettiğini söyleyeceğim."

Yüzüne, çekilmiş kaşlarına, altın rengi sakalına ve saçlarına son bir kez bakıyorum ve sonunda babamın yasını tutuyorum.

Binadan çıktığımda derin bir nefes çekiyorum içime.

Gerçek havayı.

Gerçek hava.

Hayatta olma hissi tam gğşme çarpıyor ve o kadar güçlü ki bir an kendimi duvara yaslamak zorunda kalıyorum.

Sonunda

hayattayım.

Sonunda nefes

alıyorum.

Sonunda o mezardan çıktım. Gerçek ve mecazi anlamda.

"İyi misiniz bayan?" Güvenlik görevlilerimden biri dirseğimden tuttu. Boğazımı temizleyerek doğruluyorum. "Ben mükemmelim. Teşekkür ederim."

"Bay King durmadan arıyor," diyor beni bekleyen arabaya götürürken. Tabii ki var.

Arka koltuğa geçer geçmez telefonumu kontrol ediyorum ve bir düzine cevapsız arama ve e-posta olduğunu görüyorum.

Kimden: Jonathan

King'e: Aurora Harper

Konu: Aç şu lanet telefonu

Konuya bakın. Seni Oxford'dan buldurma bana.

SONRA BİR TANE DAHA.

GÖNDEREN: JONATHAN KING

Kime: Aurora Harper

Konu: Yoldayım

Kıçının kıpkırmızı olmasına hazır olsan iyi edersin.

TELEFONUMU KAPATTIM. BABAM JONATHAN'IN

Alicia'nın zehirlenmesinin arkasındaki kişi. Eğer öyleyse, işler çirkinleşecek.

"Hanımefendi." Koruma, yalvaran bir ifadeyle telefonunu bana uzatıyor.

"Lütfen cevap verin yoksa hepimizi kovacak."

Lanet zorba.

Yeşil düğmeyi kaydırıyorum.

"Eğer onu hemen telefona vermezsen, geleceğinin mahvolduğunu düşün."

Kalbim onun sesini duyunca hızlanıyor ve o kalbi öldürmek istiyorum. Alicia'yla birlikte gömmek istiyorum ki bir daha atmasın.

"Eve gidiyorum," diyorum tanımadığım mülayim bir sesle. "Ve insanları tehdit etmeyi bırak."

O bir şey söyleyemedi telefonunu kapattım.

Eve vardığımızda Jonathan gardiyanların telefonlarını birkaç kez daha aradı ama ben onları aldım ve kapattım.

Arabadan inip eve doğru yürürken adamlara "Ona benim yaptığımı söyleyin," diyorum.

Başlarını sallıyorlar ama yüz ifadeleri emin değil.

Adımlarım uzun ve kendinden emin. Jonathan kapıdan girdiği anda ona getireceğim cehenneme hazır olsa iyi olur.

Bana her şeyi anlatacak ve ikna edici olsa iyi olur, çünkü bugün hafife alınacak havada değilim.

Çevresel görüşümden bir gölge geçiyor ve donup kalıyorum. Topuklarımın gıcırtilı sesi sessizlikte yankılanıyor.

Oh, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Girişe doğru koştum. Güvenlik görevlileri oradaydı ve -

Arkamdan bir beden bana çarpıyor ve ikimiz de yere düşüyoruz. Çığlık atıyorum, çırpınıyorum ve onları pençeliyorum. Arkamdan bir el ağzımı kapatıyor ve çıkarmam gereken sesleri bastırıyor.

Sırt üstü dönmeyi başarıyorum ve yüzünü örten maskeyi pençeliyorum. Tırnaklarımla saçlarını çekerek maskeyi çıkarıyorum, sonra donup kalıyorum. Ejderha dövmesi. Nasıl oldu da daha önce görmedim?

"Sen," kelimesi bir mırıltı halinde döküldü ağzımdan.

Yenilenmiş enerji içime hücum etti ve kasıklarına vurdum. Feryat ediyor ve ben de bu fırsatı ayağa fırlamak için kullanıyorum. Adrenalin kaslarımı sıkılaştırıyor ve enseme bir şey battığında tekrar kaçmak üzereyim.

Gölgenin eline düşüyorum, gözlerim başımın arkasına kayıyor.

"J-Jonathan..." Dünya kararırken inliyorum.

JONATHAN

"Fuck!"
Güvenlik görevlisi telefonu kapattığında telefonu sıkıca kavradım.

Ben.

Bahse girerim yine Aurora'dır, o değil. Beni deli eden bir tavrı var. Ama Maxim denen pisliği ziyaret etmeye hakkı yoktu. Eğer ona ruh halini kötüleştirecek bir şey söyleyse, onu hücresinde öldürürüm.

"Daha hızlı, Moses."

Şoförüm hızlanıyor, bu süreçte birkaç ceza alsak bile umursamıyor. Aurora'ya ulaştığım sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok.

Güvenliğimi tekrar aramayı denedim. Bu sefer Arnold açtı. Sonunda.

"Nerede o?" Havlıyorum.

"Az önce evin içine girdi, efendim."

"Dışarı çıkmasına izin verme. Onu lanet bir ağaca zincirlemeniz gerekse bile umurumda değil."

"Evet, efendim."

"Yine de ona zarar verme. Derisinde bir çizik bırakırsan taşaklarını keserim."

"Evet, efendim."

Bir nefes bırakarak telefonu kapatıyorum. Bazen o kadının aklından neler geçiyor bilmiyorum. Elimin altında ya da yatakta ne kadar itaatkâr olduğu önemli değil. Bunun dışında, dünyayı parçalamaya hazır bir dişi kaplan oluyor - ben de dahil.

Belki de onu evcilleştirmenin zorluğunu daha da heyecan verici yapan şey budur. Ona sahip olmanın verdiği mutlak kontrol ve güçlenme hissi daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Bu kadına karşı hissettiklerim bile bildiklerimden tamamen farklı. İnsanın içine işleyen, sonra da tamamen sahiplenilen o tuhaf his.

Herkesin düşündüğünün aksine ben hissediyorum. Annemi, babamı ve kardeşimi kendi tarzımda sevdim. Aiden ve Levi'yi de. Ama hepsi ailemden - King adını ve benim kanımı taşıyan insanlar.

Aurora farklı.

Alicia ile olduğu gibi bir görev duygusu ve karşılıklı anlayış bile değil. Aurora ile karşılıklı lanet bir anlayış yok. Akli ne diyorsa onu yapıyor ve her adımda kontrolümü sınıyor.

Yine de imparatorluğımın kraliçesi olmaya uygun tek kadın o.

Aurora ile, bu... aidiyet. Evet, doğru kelimenin bu olduğuna inanıyorum. Ruhumla kelimeler olmadan konuşan ilk kişi o. Bu da çok garip çünkü her zaman böyle bir ruha sahip olmadığımı düşünürdüm.

Başlarda bu yönümü nasıl ortaya çıkardığını anlamıyordum ama onunla geçirdiğim zaman artıkça, yavaş ama emin adımlarla hayatımın vazgeçilmez bir parçası haline geldiğinden daha da emin oluyorum.

Onsuz yaşamaya devam etme düşüncesi, daha önce aşılmaz olan göğsümde bir delik açıyor.

Bu yüzden anlaşmaya göre bitirmeyi önermesi beni çok kızdırdı. Hâlâ kafamın önünde kıyaslanamaz bir öfke uyandırıyor.

Gitmesine izin vermemin ya da daha kötüsü, yoluna devam etmesine seyirci kalmamın imkanı yok. Bu gerçekleşmeden önce her bir pisliliği öldüreceğim.

Araba konağa yanaşıyor ve ben uzun bir nefes alıyorum.

Onunla yüzleşmek kolay olacak mı? Muhtemelen hayır, ama Aurora'nın özelliği de bu, öfke nöbetlerine, provokasyonlarına ve aradaki her şeye hazırım.

Hatta artık onlar için çabalıyorum.

Telefonum elimde titriyor ve gardiyanlardan birinin bana gitmeye çalıştığını ya da çoktan gittiğini söylemesini bekliyorum.

Gerekirse onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalarım.

Ekranımda yanıp sönen bilinmeyen numara beni duraksatıyor.

Kaba ses tonumla cevap veriyorum, "Jonathan King."

"Kyle Hunter."

"Doğru, Kyle. Saldırganın kimliğini bulabildiniz mi?"

"Bundan daha fazlasını yaptım ve yoldayım. Bana içeriye giriş izni verin." Soğuk sesi telefonun içinden kolaylıkla süzülüyor.

"Kim o?"

"O sadece sizin çatınız altında değil, aynı zamanda oyunu sandığınızdan çok daha büyük."

Kyle konuşmaya devam ederken nefes almayı bırakıyorum. Söylediği isimler, tarihler ve meydana gelen olayların hepsi birbiriyle bağlantılı. Ama arabayı tam olarak durdurmadan önce arabadan atlamama neden olan onun sözleri değil.

İçerideki	kadın.
Aurora'nın	hayatı
tehlikede.	

AURORA

V Sesler bana sanki ben denizin dibindeymişim de onlar yüzeyde bir yerdeymiş gibi ulaşıyor. Bozuk, uzak ve zar zor duyulabilir. Dilim kuru ağzımın çatısına yapışıyor ve yutkunmak için hatırı sayılır miktarda enerji harcıyorum.

Göz bebeklerim göz kapaklarımın arkasında hareket ediyor ama hiçbir şey görmüyorum... *Sanmıyorum*. Sanki o mezara geri dönmüş gibiyim. Yan tarafım açılıyor, benden kan akıyor ve dışarı çıkmak için kendimi kaldıramıyorum.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. Hayır. Ben artık o on altı yaşındaki kız değilim. Kabusuma veda ettim. Onun yasını tuttum.

Yavaşça, çok yavaşça, gözlerim açılıyor. Duvarlar dönüyor ve ben düşmek üzereyim.

Ama ben bilmiyorum.

Gövdemin etrafındaki kalın iplerle bir sandalyeye bağlandım ve diğerleri kollarımı arkamdan gerdi.

Gözlerimi iki kez kırptırarak etrafımı algılamaya başlıyorum. Tezgâh, temiz beyaz zemin, ortadaki masa.

Mutfakta. Evde mutfaktayım.

Tripod üzerinde duran bir kameranın arkasındaki adamı fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Boynuna bir maske takmış olan adam. Daha önce bıraktığım çizik izleri yüzünde çapraz bir şekilde ilerliyor.

On bir yıl önce beni bıçaklayan ve birkaç hafta önce bana saldıran adam.

Tom.

Ejderha dövmesini fark etmememin nedeni artık saçlarının olması. O zamanlar keldi, yani on bir yıl önce.

Boğazımın arkasındaki asit tadı ve korkuya rağmen yerimde duruyorum. Bana zarar vermeyi planladığından hiç şüphem yok ve o kamera muhtemelen bunu kaydetmenin bir yolu.

Kahr

etsin.

Sikey

im.

Burada kaldığım süre boyunca sessiz olduğumu düşündüm çünkü bu onun kişiliğinin bir parçası. Aslında nazik doğasıyla beni büyüdü, ama ölümümü planladığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama daha önce bana ilaç veren o değildi, değil mi? Onu tırmaladım ve kaçıyordum... sonra bir şekilde bir iğne battı ve tekrar kollarına düştüm.

Orada başka biri daha vardı.

"Prenses sonunda uyandı."

Sağımdan gelen sesle irkiliyorum. Tom'a katıldığında gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"M-Margot?"

"Evet, hanımefendi?" Sesi düz, yeşil gözleri taş gibi soğuk.

"Ama nasıl? Neden?" Onunla Tom'un arasına bakıyorum. "Bana saldıran oydu."

"Benim yardımımıla." İrlanda aksanı daha da belirginleşiyor. "Nedenine gelince, belki de bugünkü ziyaretiniz sırasında babanıza sormalıydınız."

"Siz bir kurbanın aile üyesi misiniz?" Konuşmak zor ve bunun nedeni karşımda duran kişi değil. Dilim ağır ve uzuvlarım da öyle - muhtemelen ilaçlardan dolayı.

"İlki," diyor Margot. "Unutulabilir olan çünkü boğulup bir mezara gömülmedi. Kız kardeşim Megan, Koli Bandı Katili'nin ilk kurbanıydı ama bu olay yirmi yıldan fazla bir süre önce gerçekleşti. Kaçırıldı ama uyuşturucuyla ilgili sorunları olduğu için polis onu kaçak olarak sınıflandırdı. Baban onun ölümünü aşırı doz gibi göstermiş ve onu pis bir köprünün altına atmış. Bu cinayeti asla kabul etmedi ve kız kardeşimin o zamanki erkek arkadaşı Shelby birkaç yıl önce hapse girdiğinde, ona hiç bahsetmediği bir kadın olup olmadığını sordu. Maxim, ilham perisi ortaya çıkmadan önce olanlardan hiç bahsetmediğini söyledi. Onlar unutulabilirdi, kendi deyimiyle *sadece alıştırmaydı*. Bridget ve Alicia ile tanıştıktan sonra olanlar onun gerçek başyapıtlarıydı. Onun adını bile hatırlamıyordu. Kız kardeşim ve tek ailem onun için bir hiçti.

onu. Ona *antrenman* dedi!" Margot'nun sesi sonlara doğru yükseliyor, sonra nefesini bırakıp düzeltiyor.

"Bu yüzden Tom ve ben ona bunu bildiğimiz en iyi şekilde ödetmeye karar verdik. Tom benim yeğenim ve o daha on yaşındayken Megan öldükten sonra onu ben büyüttüm. Siz onu ihbar etmeden önce Maxim'in izini bulmuştuk. Kalıplarını ve güzel küçük ilham perilerine olan takıntısını öğrendik. Bridget o sırada kendini çoktan öldürmüştü, bu yüzden sana ve Alicia'ya daha fazla dikkat ettik. Ona acı çektirecektik ve onu öldürmek yeterli olmayacaktı. Onun için en değerli iki insanı kaybetmek zorundaydı."

Yapbozun parçaları yerine oturdukça nefesim kesiliyor. "Sen... Alicia'yı zehirleyen sen misin?"

"Zihni zaten kırılıyordu. Ona oradan bir şey, buradan başka bir şey vermek çocuk oyuncağıydı. Kısa sürede Jonathan ve Aiden dahil herkes onun aklını kaçırdığına inandı. Kaltak Jonathan'ın onu zehirlediğini bile düşündü çünkü akıllı davranıp ona getirdiği çayı test etmeye karar verdi. Benden ya da ona her şeyin izini kaybettiğini düşündürdüğümünden hiç şüphelenmedi. Halüsinasyonları çoğunlukla Tom ve benim yıllar boyunca hazırladığımız ayrıntılı komplolardan kaynaklanıyordu. Fısıldayan sesleri kaydediyor ve ona bir şeyler duyduğunu düşündürüyorduk. Burada kayıp bir kitap, orada gözden kaçmış bir eşya ve akli başında kalabilmek için kendi kendine konuşmaya başladı. Tabii ki bu onu daha da delirtti. Maxim'in gönüllü ilham perisi olmanın bedeliydi bu."

Alicia'nın yaşadıklarını düşününce gözlerim kızgın yaşlarla doluyor. Bana da böyle yapmış olmalılar. Halüsinasyon gördüğümü sandığım sabah duyduğum sesler onun ve Tom'un işiydi. Bu canavarlar kız kardeşimi deli olduğuna inandırdılar. "Bunu beni korumak için yaptı."

"Yawn. Seni bu kadar özel yapan ne Clarissa? Maxim'in zırhındaki son çentik olman dışında mı? Kabul ediyorum, seni kırmak Alicia kadar kolay değil. Shelby, gönderdiğimiz tüm paketleri görmezden gelmesi için önceki binanızın kapıcısına para verdi ama yine de vazgeçmediniz."

Lanet olsun. Shelby. Eskiden yan komşum olan bu soğuk yaşlı adamda bir gariplik olduğunu anlamalıyım.

"Neden beni on bir yıl önce öldürmedin?" Tom'a ters ters bakıyorum. "Bunu da senin için cevaplamak zorunda mı?"

"Yeterince acı çekmedin," diyor monoton bir sesle. Muhtemelen onu ilk kez konuşurken duyuyorum ve sesi de sessizliği kadar sessiz.

"Ayrıca, alınma ama sen önemli değilsin. Maxim'in hayatında oynadığınız rol önemli." Margot kamerayı açar. "Tom tarafından öldürülmeni kaydedeceğiz. Canlı yayın olacak ve içeriden biri görüntüleri Maxim'e gösterecek. Son ilham perisini kaybettiğinde, bu onun çöküşü ve Megan'ın alabileceği en iyi intikam olacak."

Başımın ve dilimin ağırlığına rağmen ikisinin de bakışlarına karşılık veriyorum. "Bir kız kardeşini ve anneni kaybettiğin için üzgünüm ama bu sana suçu benim üzerime atma hakkını vermez. Ben de bir kurbanım. Sahip olduğum her şey o olmasına rağmen onu ihbar ettim."

"Kapa çeneni." Tom birkaç adımda bana ulaşıyor ve öyle sert bir tokat atıyor ki sandalyemde dönüp duruyorum. "O benim dünyamdı. O onu aldı, ben de seni alacağım."

"Bıçağı kullan Tom." Margot tezgahın üzerinde parlayan bıçağı işaret eder ve Tom bıçağı alır.

Çenem titriyor ve sonunu görmeye başlıyorum ama bakışlarımı indirmiyorum.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Ama bıçağı boğazıma dayadığında, omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Pişmanlıklar zihnimin ön saflarına hücum ediyor. Çoğu gerçekten yaşamadığımla ilgili ve şimdi yaşamaya hazır olduğum için elimden alınacak.

Lay'e, onun ailesine ve *benim* aileme nasıl veda edemeyeceğimle ilgili. Çünkü bir bakıma Aiden, Levi, Elsa ve Astrid hayatıma ısındılar ve ailem oldular.

Ama en önemlisi, Jonathan'la ilgili.

Uzun zamandır hissettiğim ama inkar ettiğim ya da artık hissetmeye layık olmadığımı düşündüğüm kelimeleri söylemediğim için pişmanım.

Gözlerimi kapatmam gerekiyor ama kapatmıyorum. Çenemi dik tutarak öleceğim.

Daha başlamadan bittiğini fark ettiğimde bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. On bir yıl sürdü ama sonunda bitti.

Tam kaderime teslim olmak üzereyken kapı açıldı.

AURORA

J Onathan burada.
Gözlerim ona takıldığı anda içimde aniden bir ağlama dürtüsü beliriyor.

Şu ana kadar son anlarımda onu görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Sertçe nefes alırken uzun gövdesi neredeyse girişi kapatıyor ve tıpkı çocukluğumdaki gibi tam bir tanrı gibi görünüyor. Ama artık ondan korkmuyorum. O zamanlar ondan korkuyor muydum ki?

Unutulmuş bir anı beni tam göğsümden vuruyor.

KÜÇÜK ELİM ALICIA'NIN GELİNLİĞİNİ ÇEKİŞTİRİYOR. O GÜLÜMSÜYOR

Koyu renk gözleri bu hareketle neredeyse kapanacaktı. "Jonathan'dan saklanmak zorunda değilsin Claire. O artık aileden biri."

"Aile mi?"

"Evet."

"Onunla evleneceğin için mi?" Başını sallıyor.

Elbisesini biraz daha çekiyorum, bu da benim seviyeme inmesi için gizli işaretimiz.

Alicia çok uzun ve ben onun kalçalarına zar zor ulaşabiliyorum. Bir gün benim de onun gibi uzun olacağımı söylüyor ama belli ki böyle bir şey olmayacak.

Çömeliyor ve kulağını bana veriyor, böylece "Büyüdüğümde ben de onunla evlenebilir miyim?" diye fısıldayabiliyorum.

Gülüyor, ses Jonathan'ın bize bakmasına neden oluyor ve ben yine Alicia'nın arkasına saklanıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

Kız kardeşim saçlarımı karıştırıyor ve "Ben burada değilsem, iznimi aldın" diye fısıldıyor.

KIRPIKLERİME ASILI GÖZYAŞLARIMLA ŞİMDİKİ ZAMANA GERİ DÖNÜYÖRÜM.

Oh, Tanrım. Alicia'ya bunu sorduğuma inanamıyorum. Jonathan bana vahşi demekle haklı.

Yavaşça olay yerine yaklaşırken bakışlarım onu takip ediyor, dikkati Tom'un boğazıma dayadığı bıçağın üzerinde.

Ortaya çıkmış olabilir ama artık çok geç. Margot ve Tom eylemlerinin sonuçlarını umursamıyorlar. Sadece intikam için yaşarsan böyle olur. Bu sizin başlangıcınız ve sonunuz olur. Geri kalan her şey teminattır - kendi hayatları da dahil.

Bunun sonunda ölmeleri umurlarında değil.

"Bırak gitsin." Jonathan'ın sesi net, sert ve pazarlığa yer bırakmıyor.

Margot onun önünde durur. "Bunun sizinle bir ilgisi yok Bay King. Gidin ve size zarar vermeyelim."

Jonathan'ın korumaları da peşinden geliyor, uzun boyları ve geniş gövdeleriyle girişi dolduruyorlar. Bazılarının silahları var ama Tom'un bıçağının çoktan boğazımı kestiğini düşünürsek, kaderim için hiçbir fark yaratmayacaklar. Boynumdan aşağı sıcak bir sıvı akıyor.

Fırtınalı gözleri Tom'a sabitlendiğinde Jonathan'ın yüzü granite dönüşür. "Öleceksin."

"Ondan önce değil." Tom'un sesi de yüzü gibi ifadesiz. Sanki gençken hissetme yeteneğini kaybetmiş gibi.

"Git," diye fısıldıyorum Jonathan'a zar zor duyulabilen bir sesle. "Aiden ve Levi'nin sana ihtiyacı var."

"Kapa çeneni, Aurora."

"Seni tekrar bulduğum için şanslıyım - ya da sen beni buldun. Hayatıma farklı bir anlam kattın ve bana kendimi nasıl aşacağımı öğrettin, bunun için sana minnettarım Jonathan."

"Vedalaşmayı kes," diye tersliyor.

"Çocuklara daha sık iltifat etmeye çalışın. Belli etmiyorlar ama onayınızı seviyorlar. Ethan'ı affetmeye çalış. Onun arkadaşlığına ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Onun seninkine ihtiyacı olduğu kadar. Layla'ya iyi bak ve onu sevdiğimi ve onu bulduğum için çok şanslı olduğumu söyle." Gözyaşlarım yanaklarımdan kontrolsüzce süzülürken sesim sonlara doğru kırılıyor. Kan ceketimin eteklerini ıslatıyor ve her yerimin nasıl titrediğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Küçük korku şokları kalbimin etrafını dikenli teller gibi sarıyor.

Sözlerim ne kadar cesur olursa olsun, ölmek istemiyorum.

On bir yıl boyunca ölümle savaştım. Onu yenmeye bu kadar yaklaşmışken neden şimdi o kazanıyor?

Jonathan bana yaklaşıyor, çenesi kirli sakalının altında kenetleniyor. Tom bıçağı daha sıkı tutuyor ve Jonathan olduğu yerde duruyor, dudakları bir çizgi halinde inceliyor.

"Ölmeyeceksin," diyor o kadar inançlı bir şekilde ki neredeyse ona inanacağım.

Neredeyse bu sandalyeden kalkacağımı ve ona tekrar sarılabileceğimi düşünüyorum. Bunca zamandır söyleyemediklerimi ona söyleyebileceğim.

"Onun ölümünü izleyeceksin." Margot ona mağrur bakışlarını yöneltti. "Tıpkı Maxim gibi."

"Adamlarım Shelby'ye doğru yola çıktılar." Jonathan'ın bakışları Margot'dan Tom'a kayar. "Eğer o bıçağı hemen çıkarmazsan, babanı öldürmekte tereddüt etmeyeceğim, Tom. Peki ne olacak?"

"O hapiste," diyor Tom. "Aurora öldükten sonra Maxim'in işini bitirecek." "Ben yine de onun işini bitireceğim." Jonathan'ın duruşu sakın, gerginliğe rağmen

omuzlarında. Bu koşullar altında nasıl bu kadar sakın kalabildiğini bilmiyorum. Çöküşün eşiğindeyim.

"Ödenecek küçük bir bedel." Margot gülümsüyor. "Sence ölüm bizi korkutuyor mu?" "O zaman bana başka seçenek bırakmadınız."

Jonathan kenara çekildi ve bir parçam hayatını ilk sıraya koyduğu için memnun. Ailesi ve birçok insanın geçimi ona bağlı.

Boğazımın arkasına yapışan acı tadı görmezden geliyorum ve kafamın içinde dağılan düşünce akışını toparlamaya çalışıyorum.

"Jonathan..." Mırıldanıyorum. "I lo -"

Mutfağın camını bir şey deldiğinde sözlerim kesiliyor. Daha önce boğazıma dayadığım bıçak kucağıma düşüyor ve arkamdaki ceset kayboluyor. Gürültülü bir gümbürtü ve Margot çığlık atıyor, tekinsiz ses boşlukta yankılanıyor.

Tom'un yerde yattığını, gözlerinin bana -daha doğrusu hiçbir yere bakmadığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Alnının ortasına bir delik

yerleşmiş.

Margot onun önünde dizlerinin üzerine çöker, hıçkıra hıçkıra ağlar ve adını sayıklar.

Cevap yok. Hareket yok.

Vay anasını. Sanırım kusacağım.

Pencerede bir gölge beliriyor ve ben sandalyeye doğru ürküyorum, ipler derimi sıkıyor. Mantıksız bir nedenden ötürü Tom'un gölgesinin bir hayalet olarak geri döndüğünü ve başladığı işi bitireceğini düşünüyorum. Sürekli adrenalın patlamaları yaşam özümnden enerji çekiyor gibi görünüyor.

Gölge yavaşça tam olarak ortaya çıkar. Üzerinde şık bir pantolon ve gözlerinin hipnotik rengiyle uyumlu koyu mavi bir gömlek vardır. Yüzünün geri kalanı bir maskeyle kaplıdır. Jonathan'a başını sallıyor, o da ona başıyla karşılık veriyor. Maskeli adam bana göz kırpmıyor, Tom'un cesedine bakarken gözlerinin altında gülme çizgileri beliriyor ve kayboluyor.

Tom'u öldürdü ve bunun için gülümsedi mi?

Güçlü eller bıçağı kullanarak ipleri kestiğinde hâlâ pencereye odaklanmış durumdayım. Jonathan önümde diz çökmüş, bakışları sert ve odaklanmışken kalbim çırpınıyor ve canlanıyor.

Parmaklarını boynumdaki yaranın üzerinde gezdiriyor ve kan geliyor. "Siktir!"

"Ben iyiyim."

"Ben değilim. Siktir, Aurora. Sana bir şey olsaydı ben ne yapardım?"

Bağlarımдан kurtulduğum an, titreyen kollarımı boynuna doluyorum. Onun odunsu kokusunu ilk kez içime çektiğimde gözyaşlarım tazeleniyor ama bu kez mutluluk gözyaşları. Minnettar gözyaşları. "Teşekkür ederim."

Jonathan alnımı ve yanaklarımı öpüyor, sonra dudaklarını kısa, ruhumu sarsan bir öpücükle dudaklarıma değdiriyor. Ağzının tenime her dokunuşunda, sanki beni neredeyse benden çalınmış olan hayata geri döndürüyor.

Beni kollarında taşıyor ve bacaklarım zaten beni taşıyamayacağı için itiraz etmiyorum. Sanki hep orada olmak için yaratılmışım gibi bedenimi onun kucağına zahmetsizce bırakıyorum.

Ve öyleydim.

Her zaman öyle olduğuma hiç şüphem yok.

Jonathan'ın güvenliği Margot'yu Tom'un cesedinin üstünden çekip alır. Ona ya da gözlerindeki boş bakışa bakmak istemiyorum.

"T-Tom!" Margot hıçkırıyor. "Geri gel, tatlım. Gidemezsin."

Beni hâlâ kollarında taşıyan Jonathan onun önünde durdu ve öfke uyandıran bakışlarından birini ona yöneltti. Yoluna çıkan her şeyi yok etmek üzere olan bir tanrının bakışı. "Onu gereksiz bir intikamla büyüttün ve sonunda öldürdün, Margot. Hayatının geri kalanında bunu düşünerek hapiste çürüyeceksin. Doğduğun an için pişmanlık duyacaksın. İşte bu *benim* intikamım."

Mutfaktan çıkarken onun cevabını beklemiyor, acı dolu hıçkırıkları ve feryatları ok gibi peşimizden geliyor.

Gözlerim zar zor açık kalabiliyor ve başım kötü hissediyor. Bana ne enjekte ettiler ki?

İplerden kurtulduktan sonra başımdaki ağırlığın hafifleyeceğini düşünmüştüm ama daha da kötüleşiyor.

"J-Jonathan... Ben... kendimi pek iyi hissetmiyorum..." "Aurora."

Sesi boş ve mesafeli bir hal alıyor.

"Aurora!"

Başım geriye yuvarlanırken ve her şey siyaha dönerken gömleğini tutuşum gevşiyor.

AURORA

LEğere o geceden sonra asla eskisi gibi olmadı. Jonathan'ın 'adamının' Tom'u bir sinekmiş gibi nasıl vurduğunu düşünürsek, bunun kesin olduğunu düşünüyorum. Jonathan'a kim olduğunu sorduğumda

keskin nişancıydı, bana endişelenmem gereken biri olmadığını söyledi. İçimden bir ses onun tipinin çocukluğumu birlikte geçirdiğim canavardan bile daha kötü olabileceğini söylüyor.

Margot ve Tom'un bana enjekte ettiği propofol miktarıyla gücümü yeniden kazanmam birkaç günümü aldı.

Jonathan, Jonathan olduğu için beni özel bir kliniğe yatırdı. Ona gerek olmadığını söylediğimde bana o bakışı attı - 'konu sağlığın olduğunda benimle tartışamazsın' diyen bakış - ve sonunda çenemi kapalı tuttum.

Layla geldi, bana annesinin kuskusunu getirdi ve bana ölümüne sarıldı. Belki de bana sarılması için daha sık yaralanmam gerektiğini söyleyerek şaka yaptım. Bu bana hem ondan hem de Jonathan'dan sert bakışlar kazandırdı.

Ethan ve Agnus da geldi ve Jonathan ilk kez Ethan'ı kovmadı. Bunun ona yalvarmamamla bir ilgisi olabilir ama bunun arkadaşlıklarını yeniden canlandırmak için bir başlangıç olduğuna inanıyorum. Ethan'a yardım edeceğimi söylediğimde ciddiye almadı.

Aiden, Levi, Elsa ve Astrid de ziyarete geldi. Çocuklar, Margot'yu hayatları boyunca tanıdıkları düşünüldüğünde, onun bu işe dahil olması karşısında şok oldular, ancak Jonathan'la bire bir konuştuktan sonra bunu kabullenmiş görünüyorlardı.

Yeğenim istemeyerek de olsa güvende olduğuma sevindiğini söyledi, istemeyerek derken önce herkesin bunu söylediğini, sonra da takip etmesi için ona baktığını kastediyorum.

Aiden ve ben yanlış bir başlangıç yapmış olabiliriz ama geleceğe inancım tam. Ne de olsa Alicia'nın en çok sevdiği insanlar bizdik. Son anlarının klibini kırpıttım ve onu çok sevdiğini söylediği kısmı ona gönderdim.

O kısmı tekrar tekrar dinlerken Elsa'nın gözleri yaşlarla doldu. Sanırım hem onun hem de benim Alicia'nın vedasına ihtiyacımız vardı. Jonathan, kız kardeşimin ölmeden önce onun hakkındaki düşüncelerini, onu zehirlediğini düşündüğü ve onu affettiği kısmı biliyordu. Onun hakkında bu tür düşüncelere sahip olmasından hoşlanmadığını söyleyebilirim, ama diğer yandan, bu kapanış ona ve Aiden'a çok ihtiyaç duydukları yeni bir başlangıç sağladı.

Alicia'nın ölümünden sonra neredeyse hiç var olmayan baba-oğul ilişkilerini yeniden gözden geçiriyorlar.

Jonathan ve Aiden'ın duyduğu tek şey küçük kırpılmış kısımlar - ölümünün tüm klibini dinlemelerine asla izin vermem. Bu acı deneyimi Maxim'le aramıza gömeceğim.

Babam o gece Shelby tarafından saldırıya uğradı. Son anda bir gardiyan tarafından kurtarıldı ve şu anda belki de hiç uyanamayacağı bir komada.

Haberi öğrendiğimde yas tutmadım ya da üzülmedim. Rahatlama da hissetmedim. Babamın yasını zaten tutuyordum, bu yüzden hayatta kalması ya da ölmesi benim için pek bir fark yaratmıyordu.

İnsanlara yavaş yavaş ölene kadar işkence etmesi ve şimdi de aynı muameleyi görüyor olması ironik. O ne ölü ne de diri - sadece iki arada bir derede.

Bu nedenle şartlı tahliye davası düştü ve mahkemeye çıkmama gerek kalmadı. Maxim'in saldırısından sonra medyanın ilgisi yavaş yavaş azaldı. Bunca yıldır adalete susamış olan kurbanların aileleri de protesto etmeyi bıraktı.

Yavaş ama emin adımlarla hayatımı geri kazanıyorum. Layla ve ben nihayet önümüzdeki ay yeni ürünümüzü piyasaya süreceğiz ve şu ana kadar lansman öncesi büyük ilgi görüyoruz. Bunun basının müdahalesiyle de bir ilgisi olabilir.

Layla her türlü reklamın iyi reklam olduğunu ve bizi taciz eden enayileri kullanmamızın adil olacağını söylüyor.

Derin bir nefes alarak kutuyu elimde tutuyorum ve Jonathan'ın ofis kapısına vuruyorum. İçeri girmeden önce beklemiyorum.

Tom'un ölümünden ve Margot'nun üç hafta önce tutuklanmasından bu yana evde ikimiz tek başımızaydık. Harris bir temizlik görevlisi ayarladı ama onlar da güvenlik ekibi tarafından denetleniyor. Söylemeye gerek yok, Jonathan artık kimseye güvenmiyor. Geçmişte de güvenmemişti zaten.

Masasının arkasında oturmuş, dizüstü bilgisayarına odaklanıyor. Durup gömleğinin dirseklerine kadar kıvrılarak güçlü kollarını ortaya çıkarışına bakıyorum. Kravat takmıyor ve gömleğinin üst düğmeleri açık, bu da yontulmuş göğsünü ve sadece masasında oturarak yaydığı çiğ erkekliği ima ediyor.

Durup ona bakmayacağım bir gün olacağından şüpheliyim. O beni her yönden sahipleniyor - tıpkı benim onu sahiplendiğim gibi. Ve bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi aidiyet türü.

Jonathan ve ben, onun zorba davranışları göz önüne alındığında bir peri masalı olarak başlamamış olabiliriz, ancak farklı bir başlangıç dilemezdim. Beni o şekilde köşeye sıkıştırmasaydı, ben kaçtıktan sonra beni kovalamasaydı, bugün olduğumuz yerde olmazdık.

Son birkaç haftadır bana kraliçesi gibi davranıyor - beni yıkıyor, besliyor ve hatta beni işe götürüyor çünkü başka hiçbir 'sikiciye' güvenmiyor. Geceleri - ve sabahları - kelimenin tam anlamıyla bedenime sahip oluyor. Bana hükmediyor ve beni memnun ediyor. Ben tam bir bağımlıya dönüşene kadar her dokunuşuyla tenimi ateşe veriyor.

Masanın etrafında dönüp önünde durduğumda başını kaldırıyor. Saatine bakıyor. "Buradasın."

"Bu bir sorun mu?"

"Bir saat içinde dönmen gerekiyordu ve seni ben bırakacaktım." "Kendi başıma sürebilirim."

"Hayır."

"Zorba olmayı bırak."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu yönümü seviyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Tamam, belki var ama o bunu asla bilmeyecek. "Bana elini ver."

Saatini çıkarıp kutuyu açtığımda ve aylardır üzerinde çalıştığım koyu gri saati aldığımda itiraz etmiyor. Muhtemelen bu eve adım attığım ilk günden beri bu fikir aklımdaydı.

Erkeksi tasarımı ve boyutu Jonathan'ın bileğine mükemmel bir şekilde uyuyor. Yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum ama sonra onun fikrini sormadığımı fark ediyorum.

"Türünün tek örneği, bu yüzden beğensen iyi olur. Ya da öyleymiş gibi yap," diye geveliyorum. "Hayır, rol yapma. Beğenmek *zorundasın*."

Gülümsüyor, yüz hatları hareketle birlikte hafifliyor. "Başkaları için seri üretim mi yapacaksın?"

"Hayır, özellikle senin için yapıldı. Yani, üzerinde çalışırken aklımda sadece sen vardın."

"O zaman ömür boyu çıkarmayacağım."

Alt dudağımı ısııyorum. "Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?"

"Yaptığın her şeyi beğeniyorum, ama bu özellikle benim için olduğundan, şimdiye kadarki en iyi işin olduğunu söyleyelim."

Kollarımı boynuna doluyorum, alnına bir öpücük kondururken parmaklarım saçlarında kayboluyor.

"Benim de sana bir hediyem var."

Sözleri üzerine geri çekildim. "Ne tür bir hediye?"

"H&H'nin hisselerini tamamen sana ve Layla'ya devrettim." Dudaklarımda kocaman bir sırıtış beliriyor.

"Yaptın mı?"

Başını sallıyor.

Karşı konulmaz sevincim, kötü bir farkındalıkla yerle bir oluyor. Gülümsemem ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde düşüyor.

Anlaşmamıza göre hisse senetlerini ancak altı aylık sürenin sonunda geri devredecekti.

O altı ay neredeyse bitti.

Neden bunun artık önemli olmadığını düşündüm bilmiyorum. Yemin ederim ki Layla denen pislik umutlarımı arttırdığı için. İki hafta önce, bazı eşyalarımı almak için daireme geri döndüğümde, Jonathan'ın artık binanın sahibi olduğunu keşfettik. Aslında, anlaşmamızın başlamasından kısa bir süre sonra satın almış.

Bayıldığım gün daireme elini kolunu sallayarak girebilmiş olması daha mantıklı geliyordu. Sonra Layla bana, eğer oturduğum lanet binayı satın aldıysa Jonathan'ın benim için uzun vadeli planları olduğunu söyledi.

Görünüşe göre, durum öyle değil.

"Peki şimdi ne olacak?" Ellerimi boynundan çekerken dudaklarım titriyor. "Bu benim gitme biletim mi?"

"Biletin mi?"

"Peki, ben gideyim diye hisse senetlerini bana geri vermiyor musun?" "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bu yüzden yapmadın mı?" Sesim kendi kulaklarıma bile kırık ve incinmiş geliyor.

Beni belimden kavırıyor ve sert kalçalarının üzerine oturmam için çekiştiriyor. Bu pozisyon çok tanıdık gelmeye başladı. Bir daha asla sahip olamayacağım düşüncesi bıçaklanmaktan daha acı verici.

Jonathan'ın parmakları kalça kemiğime giriyor, yumuşak ama sert. "Tam tersi."

"Tam tersi mi?"

"Hisse senetlerini sana geri verdim ki sırf onları başının üzerinde tutuyorum diye kalmayasın."

Gri gözleri benimkileri rehin alırken ciğerlerimden derin bir nefes boşalıyor. "Bu bana gitmek ya da kalmak arasında seçim yapma fırsatı verdiğin anlamına mı geliyor?"

Sert bir şekilde başını sallıyor. "Ama gitmeyi seçersen, adil davranmayabilirim."

"Ne zaman yaptın ki?"

"Yöntemlerimi zaten biliyorsun, bu yüzden akıllıca seç. Bunu düşünmen için sana biraz zaman vereceğim."

"Zamana ihtiyacım yok."

Gözlerini kısıyor, parmakları kalçamı sıkıyor. "Eğer kovalanma havasındaysan, bunu seve seve yaparım."

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Hayır mı?"

"Sana alıştım sayılır. Farklı bir oda arkadaşı edinmek garip olurdu."

"Öyle mi?"

"Sanırım öyle. Seni seviyorum Jonathan."

Gülümsüyor, gri gözlerini aydınlatan ve kalbimi durdurmakla tehdit eden gerçek bir gülümseme. "Seviyorsun, ha?"

"Seviyorum. Babamı ve Alicia'yı kaybettikten sonra aşık olamayacağımı düşünmüştüm ama sen bunu benden kolayca söküp aldın. Başlangıçta korkutucuydu ama kısa sürede heyecan verici oldu. Seninle tanıştığım için çok mutluyum - daha doğrusu seninle yeniden tanıştığım için."

Eli boğazıma dolanıyor ve her seferinde yaptığı gibi nefesim kesiliyor. "Ve seni tuttuğum için mutluyum, vahşi olan. Dünyamı alt üst ettin ve bunun her saniyesinden zevk alıyorum. Seni sadece sevmiyorum.

Seninle ilgili her Şeye takıntılıyım ve hayatımın geri kalanını senin varlığının benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlayarak geçireceğim."

"Jonathan..." Sesim bu adama olan hayranlığım ve tutkumla paramparça oluyor. Benim zorbam. Aşkım. Hayatım.

"Kalıyorsun. Bu son."

"Ben kalıyorum. Ne de olsa Alicia'nın izni var."

"Alicia mı?"

Çenemi kaldırıyorum. "Bu benimle kız kardeşim arasında bir sır."

"Büyüleyici." Başını sallıyor. "Beş yaşından beri vahşi biri olduğunu biliyordum."

"Beş yaşımdan beri mi? Seninle ilk tanıştığımda yedi yaşındaydım." "Mmm. Belki."

"Jonathan. Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini sadist bir parıltı kaplıyor. "Bir sır."

"Berbatsın."

"Beni hâlâ seviyorsun."

"Seviyorum."

"Söyle."

"Seni seviyorum Jonathan." İç çekiyorum. "Seni çok seviyorum."

Hâlâ boğazımı sıkarken, dudakları kaderimi mühürleyen bir öpücükle benimkini buluyor.

EPILOGUE 1 - AURORA

ALTI AY SONRA

YHani her şeye sahip olduğunuzu düşünürsünüz ve kafanızın bir köşesinde yanlış bir şey olacak ve tüm güzellikleri alıp götürcekmiş gibi bir his vardır ya?

Saldırıdan beri bu ihtimali düşünmeyi hiç bırakmadım. Babam komaya girip çocukluk anılarımın çoğunu da beraberinde götürdükten sonra bile.

Ama başka bir şekilde, hayatıma devam etmeyi öğrendim.

Kabuslarım yavaş yavaş kaybolmaya başladı ve hepsi her gece yanımda uyuyan adam sayesinde.

Jonathan beni ona ya da onun üstüne tutuyor ve onun sıcaklığında kaybolduğum an, dünya var olmaktan çıkıyor - kabuslar da dahil.

Uzun yürüyüşlere çıkıyoruz ve ben yürüyüşe geri döndüm. Tırmanmanın heyecanını ve yolculuğun sonunda zirveye ulaşacağımı bilmeyi seviyorum. Jonathan'ın yolun her adımında yanımda olması bana başka hiçbir şekilde bulamayacağım bir güçlenme hissi veriyor.

İşte bu yüzden bugün buradayım. Bir yıl önce, biri bana kocaman beyaz bir elbise giyeceğimi ve bir zamanlar tanrı olduğunu düşündüğüm adama doğru yürüyeceğimi söyleseydi, bunu başka bir halüsinasyon olarak değerlendirirdim.

Şimdi, bundan çok uzak.

Müzik değişirken tüm gözler bana dönüyor. Düğünümüz için Jonathan'ın özel adasındayız. Bana onunla kalacağımı ve bunun son olduğunu söyledikten hemen sonra *Aurora* adını verdiği ada.

Zorba doğasına rağmen çok çekici olabiliyor.

Onun için teklif basitti. Yüzüğü parmağıma taktı ve "Kalmayı kabul ettin, ne olacağını düşünüyordun?" dedi.

Hayır diyeceğimden değil. Başından beri, Jonathan asla bir kaçamak değildi. O, gerçekleşmeyi bekleyen güzel bir felaketti ve ben sadece içine düştüm. Sonra onun beni değiştirdiği kadar ben de onu değiştirdim.

Onun bende bıraktığı iz kadar ben de onda iz bıraktım.

Ethan önerim üzerine benimle koridorda yürüdü. Jonathan'la aralarındaki ilişki yavaş yavaş düzeliyor, eğer zorbam Ethan'ı bir baba figürü -bir arkadaş- olarak gördüğümü görürse gardını düşürecektir. Kolay olmayacak ama denemeye değer.

Sevdiğim ve değer verdiğim herkes Jonathan'ın özel jetiyle buraya getirildi. Layla gözyaşları içinde anne babası ve kardeşlerinin arasında oturuyor. Aiden ve Elsa ön sırada otururken parmaklarını birbirine geçiriyor.

Jonathan ve ben nişanlanır nişanlanmaz onları Alicia'nın mezarına götürdük, bir bakıma onun iznini almak için. Aiden Alicia'nın itiraz etmeyeceğini söyledi, o da etmedi.

Levi ve Astrid yanlarında, sırtıyorlar ve Levi sürekli bana göz kırpmıyor. Çok çekici olabiliyor, sanırım bu da Kral'a özgü bir şey.

Harris, Moses, Agnus ve Jessica hepsi burada. Ayrıca Dük Tristan Rhodes, Kont Edric Astor ve Başbakan Sebastian Queens gibi Jonathan'ın en yakın çalışma arkadaşlarından bazıları da burada.

Yine de konuklara pek odaklanamıyorum. Dikkatim koridorun sonunda duran adam tarafından çalınıyor. Şekillendirilmiş saçlarının rengine uyan ve gri gözlerindeki sıcaklığı yansıtan keskin siyah bir smokin giyiyor. Beni o kadar büyük bir sevgi, saplantı ve hayranlıkla izliyor ki, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

Sanki dünya yok olmuş ve içinde bir tek biz kalmışız gibi. Jonathan'ın üzerimde hep böyle bir etkisi vardır. Ama bu sefer farklı, sanki hayatlarımız bir olacakmış gibi.

Önünde durduğum anda, elimi Jonathan'ın elinin içine koyarken gülümseyen Ethan'a ters ters bakıyor. "Ona iyi bak yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsın."

Jonathan'ın onu kesmek istediğini anlayabiliyorum, ama parmaklarım onunkilerle birleşince bırakıyor. Kocaman nişan yüzüğü öğleden sonra güneşinin altında parlıyor.

Ailemizin ve arkadaşlarımızın ortasında 'evet' diyoruz ve bu adamı seçerek hayatımın en iyi kararını verdiğimi hissediyorum.

Benim
aşkım.
Benim
zorbam.

Benim her şeyim.

Peçeyi kaldırıyor, gözleri ateşle kararıyor. "Artık resmen benimsiniz, Bayan King."

"Ve siz de benimsiniz, Bay King."

EPILOGUE2-JONATHAN

ÜÇ YIL SONRA

"W "Dayanıklılık hakkında ne demiştin, vahşi şey?" Elimi tutarken Aurora'yı boğazından yakaladım. "Yeniden yapmaya ne dersin?"

"Sözümü geri alıyorum," diye pantolonunu indirdi Aurora, kendini kucağıma doğru çekerek.

Sıcak kumların üzerinde otururken bana sokulmasına izin verdiğimde dudakları aralanıyor. Onu dört ayak üzerinde becerdikten sonra ikimiz de çıplaktık, sonra bacakları omuzlarımın üzerindeydi ve durmam için bana yalvarana kadar elim boğazının etrafındaydı.

Bu ona üçüncü kez boşalmadan önce birkaç şaplak daha attırdı.

Köprücük kemiğimin hizasını öperken uzun bacaklarını kucağıma sıkıştırıyor ve dudaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor.

Artık beni mümkün olan her yerde öpme alışkanlığı var. Bunu neden geliştirdiği hakkında bir fikrim yok ama şikayet etmiyorum.

"Her zaman yanıldığımı kanıtlamak zorunda mısın?" diye fısıldıyor tenime karşı, sesi nefes nefese ve havada seks kokusu var.

Onu benim olarak işaretlemeyi ve benim gibi kokmasını seviyorum. Hayatımızın sonuna kadar bu onun kokusu olacak.

"Bana bir daha yaşlı adam dersiniz, misilleme yapmak isterim ve evet, Bayan King, yanıldığınızı kanıtlamak benim için bir zevktir."

"Aiden ve Levi de sana yaşlı adam diyor."

"Arkamdan iş çeviriyorlar çünkü korkaklar." Çenesini kaldırıyorum. "Ayrıca, onlara hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim."

"Peki sen bana ne yapıyorsun?"

"Kesinlikle. Her zaman."

Dudaklarından küçük bir kıkırdama dökülürken gözlerindeki mavi bin megawatt'a kadar parlıyor. "Sen asla değişmeyeceksin."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

"İkisi de." İç geçiriyor, başını boynumun kıvrımına saklıyor. "Burayı seviyorum."

Uzun aylar boyunca çalıştıktan sonra adaya detoks için geliyoruz. Aiden'ı kovmak zorunda kaldım çünkü Elsa'yı buraya getirmeyi planlıyordu.

Aurora bir aile tatili yapabileceğimizi söyledi ama haftalık yemeklerde onlara zor tahammül ediyorum. Aurora'yı onlarla paylaşmaktan hoşlanmıyorum ve Aiden ve Levi bunu anladıklarından beri, bu konuda bilerek hıyarlaştılar.

Ethan da bunu yapıyor ve ben hâlâ gizlice onun cinayetini planlıyorum. Rekabete dönüşen tuhaf arkadaşlığımızı yeniden başlatmış olmamızın bir önemi yok.

Aurora'nın çevresindeki kimseyi sevmiyorum. Nokta. Layla bile benden zaman çaldığında ateşle oynuyor.

Bu kadını çok uzun süre bekledim ve şimdi onu buldum, gitmesine izin veremem.

Şimdi

olmaz.

Hiçbir

zaman

olmaz.

Aiden üniversiteden mezun olduğundan beri şirkete daha fazla dahil olmaya başladı. Harris onun iş yüküne getirdiği zorluk seviyesini seviyor ve Aiden'ın onu kölesi olarak gördüğü zamanlara kıyasla şimdi daha iyi anlaşıyorlar.

Aiden'ın lehine biraz gevşedim. Hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol var ama benim gençliğime benziyor ve King Enterprises'ın onun yönetimi altında gelişeceğinden hiç şüphem yok.

Ayrıca, eşimle geçirecek daha fazla boş zamana ihtiyacım var. İster bunun gibi kaçamaklar olsun, ister tekrar başladığı doğa yürüyüşleri ya da hatta Hussaini restoranda akşam yemekleri.

Aurora parmaklarını göğsümde gezdiriyor ve yumuşak bir iç çekişle derimin altına, kalbimde kendine ayırdığı yere doğru süzülüyor. "Aiden ve Elsa'nın da bize katılmasına izin vermeliydik."

"Ve zamanımızı mahvetmelerine izin mi verelim? Hayır."

"Zamanımızı mahvetmezlerdi. Ayrıca, Eli'yi özlüyorum."

Aurora, Aiden'ın oğluna kafayı takmış durumda ve Aiden da onun

oğluna olan sevgisini kendi çıkarları için kullanıyor ve ne zaman isterse onu bize doğru fırlatıyor

karısıyla vakit geçiriyor. Ne zaman Elsa'yı buraya getirmeye karar verse, beni ya da Aurora'yı arayıp "Hey, torun zamanına ne dersin?" diyor.

Umursadığımdan değil. Büyükbaba olmak hayatıma yeni bir anlam kattı ve Aurora çocuk sahibi olamasa da - ve kendi kararına göre olmayacak - Aiden ve Levi'nin çocuklarını büyütmekten memnun.

Eli'nin doğduğu gece Aurora beni hastanedeki bir dolaba götürdü ve büyükbaba olmamın 'tahrik edici' olduğunu söyledi, kemerimi karıştırdı ve ben içine girene kadar durmadı. Çığlıklarını bastırmak için elimle ağzını kapatmak zorunda kaldım.

"Eli'yi getirebiliriz ama ailesini getiremeyiz."

Gülüyor. "Onun için mükemmel bir hediyem var." "Peki ya ben?"

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuğu mu kıskanıyorsun Jonathan?" "Dışlanmaktan hoşlanmıyorum."

"Sen benim dünyamsın." Ağzıma bir öpücük kondurdu. "Sen nasıl bunun dışında kalabilirsin?"

"Ve sen de benimsin."

Onu kucağıma alıyorum ve ciyaklıyor, onu okyanusa taşıırken tüm gücüyle bana tutunuyor.

Sözlerimi kanıtlama zamanı.

SON

Kraliçenin Yükselişi'nde ortaya çıkan gizemli suikastçı Kyle'ı merak ediyor musunuz? [Kitabını ön sipariş](#) verebilirsiniz, [Throne of Power](#), düzenlenmiş bir

heyecan verici mafya dünyasında geçen evlilik romantizmi.

Aiden, Levi ve Jonathan ile Aurora'nın sonsuza dek mutlu olmalarının bir kısmını [Royal Elite Epilogue](#)'da okuyabilirsiniz.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

